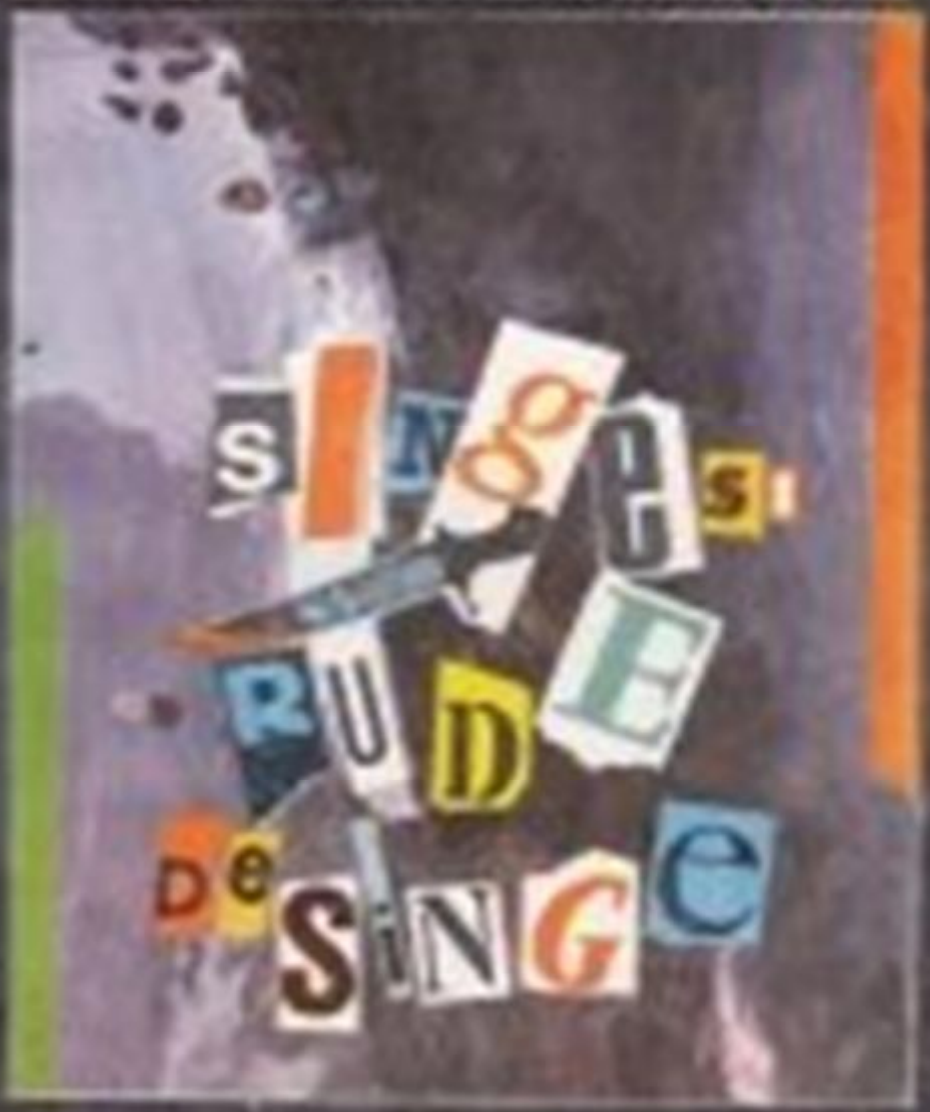

BARBARA PAUL
SINGE SI RUDE DE SINGE

ROMANA ROSTER ROMANIA SA INCEPE LA CINA

SINGURA SOLUȚIE ERA SĂ RECURGĂ LA CRIMĂ.

BARBARA PAUL

SÂNGE ȘI RUDE DE SÂNGE

Mai simplu era să mă înec.

Toată lumea ar fi fost mulțumită.

Aici, moartea era la ea acasă

BARBARA PAUL ESTE CONSIDERATĂ UNA DINTRE CELE MAI BUNE STILISTE ALE ROMANULUI POLIȚIST CONTEMPORAN CONSTRUITĂ ÎNTR-UN REGISTRU DRAMATIC. ȘOCANT,

„SÂNGE ȘI RUDE DE SÂNGE” ESTE CEA MAI INTERESANTĂ DINTRE CELE ZECE CĂRȚI SEMNATE DE AUTOAREA AMERICANĂ, TOATE DEVENITE BEST-SELLERS.

BARBARA PAUL

SÂNGE ȘI RUDE DE SÂNGE

TRADUCERE DE BOGDAN BARBIERU

EDITURA NEMIRA

1992

EDITURA NEMIRA
1992

Murise o celebritate, o bătrână actriță de la Hollywood, care acaparase majoritatea rolurilor de ingenuă, încă de pe vremea copilăriei mele. Continuase să joace în roluri de compoziție, adecvate vârstei, bravo ei, fără să renunțe la carieră, obținând chiar, pe la 70 de ani, un Oscar drept recunoaștere a valorii sale. A sfârșit-o jucând pe „grande dame” (în viață și pe ecran) cu un entuziasm de invidiat. Chipul și numele ei erau atât de familiare cinefililor încât vorbeau despre ea ca despre o soră mai mare. Dar, la 88 de ani, inima ei nu a mai vrut să bată. Venise încă plină de energie, la Chicago să apară într-un foileton TV sau ceva de genul acesta, dar a murit în somn, într-o cameră de hotel...

Îmi părea rău pentru ea. Voința, puterea și entuziasmul ei se constituiau într-o adevărată legendă vie, iar acum dispariția ei lăsa un gol imens. Bătrâna doamnă fusese o ființă fără pereche. Pagina cu necrologuri a ziarului oferea o versiune trunchiată a vieții ei, apoi începea un alt articol: „DECESE DE PRETUTINDENI”.

„Hm, deci nu se întâmplă doar pe la noi...”

Tocmai începeam să împăturesc ziarul, când un nume cunoscut mi-a sărit în ochi:

„Raymond Decker, patronul firmei de investiții DECKER AND KURLAND, cu sediul în Boston, firmă cu un capital estimat la 600 milioane dolari, a murit ieri într-un incendiu de la reședința sa de vară din Martha's Vineyard. Decker era nepotul congressman-ului de Massachusetts, Oscar Ferguson.

Surse autorizate afirmă că Decker ar fi adormit în timp ce fuma în pat. Era singur în casă la izbucnirea incendiului. Decker a lăsat în urmă pe soția sa, Connie și două surori, Anette și Michelle. Theo, fiul lui Decker, a fost ucis de răpitori în urmă cu 4 ani, un caz ce a ținut zile în șir prima pagină a ziarelor din întreaga lume.

Familia plănuiește o înhumare discretă.

Oh, Dumnezeu! A murit Raymond!

Nu-mi venea să cred. Avusesem impresia că Raymond Decker va trăi veșnic; acel gemenie indestructibil care supraviețuiește oricum și oricui. Oameni ca Raymond nu pier în accidente, ei mor în lupte sau în pat, de bătrânețe, după ce s-au acoperit de glorie. Să adoarmă cu țigara aprinsă în pat? Era la fel de absurd ca și când invincibilul Alexandru cel Mare ar fi murit înecându-se cu un os de pește. Și sărmana Connie... Întâi singurul lor copil și acum soțul ei. Era destul să zdrobească sufletul și unei femei mai tari de înger, ca să nu mai vorbim de superficiala Connie.

Amintirile m-au invadat. Nu era menționat Stuart. Deocamdată. Și de ce nu a încercat să fugă când a simțit că

Îl cuprind flăcările? Probabil era băut sau luase sedative. Ce mod îngrozitor și prostesc de a muri... ars de viu, Dumnezeu!

Nimeni nu merită să moară așa, în niciun caz Raymond.

Firma de investiții „Decker and Kurland” scrie aici. Deci Rob Kurland a fost cooptat și el în afacere. Numai el știe cât și-a dorit-o! Mă întreb ce l-a determinat pe Raymond să se răzgândească. De obicei clanul Decker nu împarte cu nimeni nimic. Totuși Rob era căsătorit cu o Decker.

Bineînțeles, nimeni nu s-a oboșit să scrie ceva și despre mine.

Am deschis sertarul biroului și am început să răscolesc prin zecile de hârtii, notițe și dosare, a căror soartă nu a fost niciodată decisă. Iată-l! Un vechi carnețel de adrese care ar fi trebuit să-l arunc de ani de zile.

M-am ținut departe de clanul Decker de când Stuart a murit, dar niciodată nu am considerat că este cazul să rup irevocabil relațiile cu ei.

Am căutat numărul de telefon din Boston a lui Connie Decker. După ce l-am găsit, am ezitat. Din toată familia, pe Connie o cunoșteam cel mai puțin. Mi-o aminteam doar ca pe o ființă ștearsă, fără personalitate, placidă, mereu în umbra celorlalți din familie. Când îi vorbeam, zâmbea încontinuu și înclina aprobator din cap, indiferent de ce îi spuneam. Răspundea vag și avea o comportare echivocă atunci când era pusă în dificultate – probabil sistemul ei defensiv.

Am devenit neliniștită doar la gândul că trebuia să o sun. La un moment dat mi-a fost rușine de ezitățile mele. Pentru Dumnezeu, femeia asta și-a pierdut soțul! Era cazul să sun.

Oare era acasă? Cu siguranță Connie era împreună cu alți Deckeri. Sau poate era pe Martha's Vineyard. Ziarul nu specifica dacă reședința fusese în întregime distrusă de foc. Dar nu, nu putea fi pe insulă; nu atât de curând după ce Raymond murise acolo. Nu era decât un singur mod de a afla.

Am format numărul din Boston.

O voce feminină, necunoscută, a răspuns și m-a întrebat cum mă numesc, atunci când am cerut să vorbesc cu Connie Decker.

— Trebuie să o întreb, a spus vocea necunoscută. Connie nu prea răspunde la telefon.

A spus „Connie”, deci putea fi o prietenă sau o vecină din moment ce folosea acest apelativ. După câteva clipe, necunoscuta a revenit și m-a anunțat:

— Connie spune că nu cunoaște pe nimeni cu numele Gillian Clifford.

Am simțit cum mi se usucă gura. Trebuia să mă aștept la așa ceva.

— Spuneți-i Gillian Clifford DECKER!

În două secunde Connie era la aparat.

— Gillian! Tu ești?!

— Eu sunt, Connie. Cum...

— Vai, Doamne, Gillian! vorbea tare și cuvintele se năpusteau din receptor legându-se între ele. Nu, nu te-am recunoscut. A trecut atâta timp. Îmi pare rău... Dar trebuia să-mi dau seama. Doar „Gillian” trebuia să-mi spună, m-a încurcat acel „Clifford”, știi... Vreau să spun, câte „Gillian” cunosc eu? Doar pe tine. Raymond spunea că are rezonanța unui nume de scenă – oh, Gillian. Mă bucur atât de mult să te aud! râse ascuțit și artificial. Ești exact persoana... Vreau să spun... Înțelegi? ah, stai. Nici nu știi... Unde locuiești acum?

— Chicago. Connie, te simți bine? Pari cam agitată. Am impresia că ești...

— Nebună? a urmat același râs artificial. Asta mi-a spus-o și Rob. Nu chiar direct, îl știi tu pe Rob, știi cât este de diplomat...

Am auzit-o inspirând profund. „Liniștește-te, Connie” și-a spus.

— Gillian, poți veni în Boston? TE ROG!

Nu mă așteptam.

— Ah... Când e înhumarea?

— Nu pentru funeralii – da, sunt mâine. Ba da, vino pentru înmormântare! aveam impresia că vorbea de o petrecere... Dar, dar am nevoie să vorbesc cu cineva care face parte din familie, dar care nu este, ăă, atât de implicat, înțelegi ce vreau să spun Gillian?

Înțelegeam perfect.

— ... Toți îmi spun că sunt în stare de șoc și doar timpul le va rezolva pe toate și toate chestiile alea drăguțe care se

spun în asemenea ocazii, atunci când vor să-ți închidă gura. Pur și simplu nu mă ascultă. Nu MĂ ASCULTĂ! Nimeni nu mă ascultă!

Nu era Connie pe care o știam, niciodată nu vorbise atât de mult sau în acest mod.

— Cum adică, nu te ascultă?

A fost o pauză.

— Știi cum a murit Raymond?

— În ziar scria că a fumat în pat și de acolo a izbucnit incendiul.

— Ha, foarte simplu, nu-i așa? tonul ei era acid acum. Raymond nu mai fuma de luni de zile.

„Asta-i bună”.

— Și eu m-am lăsat de fumat de vreo patru ori, am răspuns cu cât mai multă blândețe.

— Vrei să spui că trișa? Așa să fi fost, nu ar fi fumat niciodată în pat, Gillian. Raymond nu a fumat NICIODATĂ în dormitor. Niciodată. Era foarte corect în această privință.

— Dar în cazul în care nu erai de față...

— Îți spun că nu conta. Sub nicio formă nu fuma acolo unde dormea – niciodată nu a făcut-o! Știi și tu cum pătrunde fumul în perdele, în lenjerie, în mobile. Pur și simplu nu fuma niciodată acolo.

— Atunci probabil că poliția s-a înșelat. Altcineva a produs incendiul.

— Sau ALT CINEVA!

Mi-au trebuit câteva secunde să realizez ce-a vrut să spună.

— Connie, nu vorbi așa!

— Atunci la ce vrei să mă gândesc?! Vorbea înecată de lacrimi. La început Theo... când răpitorii l-au... ei...

Brusc izbucni în hohote.

— ... Și Bobby, apoi Ike și apoi Lynn și acum a fost rândul lui Raymond și...

— Stai o clipă! Cum adică Bobby și Ike și Lynn?

Connie a gemut ca o fiară.

— Nu știai? Vrei să spui că nu știi nimic?! SUNT MORȚII! Toți trei, Gillian. Anul acesta...

Am rămas cu fălcile încleștate. Doi nepoți și o nepoată, toți trei la pragul dintre copilărie și adolescență... Au murit toți în ultimele luni? Când mi-am recăpătat graiul, vocea mea suna la fel de stridentă ca a lui Connie,

— ... Dar cum? Erau împreună? S-a întâmplat un...

— Vii în Boston?! explodă Connie.

— Da. Sigur. Voi veni. Iau un avion diseară. Ai cu cine să rămâi? Cine a răspuns la telefon?

— Era Marcie... Spune că rămâne oricât e nevoie.

„Bravo ei, oricine ar fi.”

— Te sun după ce-mi fac rezervarea. Vin acolo imediat. Connie... Fii tare!

— Da! vocea ei era epuizată.

Fără să stau pe gânduri, am rugat-o pe secretara mea să-mi facă o rezervare la zborul spre Boston. Apoi l-am chemat pe asistentul meu și l-am însărcinat să preia

conducerea muzeului pentru câteva zile. Pe urmă i-am rugat să mă lase singură.

Bobby, Ike, Lynn... Trei vlăstare predestinate unui viitor magnific, gata să muște din viață și din bogățiile ei. Bobby și Lynn trebuiau să meargă la colegiu toamna asta, dacă aritmetica mea era exactă. Ike era... cu un an mai mic? Cred că da. Ce naiba putea să se întâmple?! În plus moartea lui Theo, în urmă cu patru ani, reducea la tăcere aproape întreaga tânără generație a clanului. Doar Joel Kurland a rămas, fratele mai mic a lui Bobby. Cred că acum are vreo 14 – 15 ani. Doamne! Ce se întâmplă cu o familie atunci când îi mor copiii? Singur Joel a rămas speranța lor.

Era și familia mea, într-un fel. Am fost și eu o Decker. Aproape doi ani. Pe vremea aceea Theo, singurul copil a lui Connie și Raymond, mai trăia și devenea pe zi ce trece liderul tinerei generații a Deckerilor. Lucru absolut normal, din moment ce tatăl conducea generația adultă.

Raymond a fost un om bun, plăcut, deși cu o viziune restrânsă și foarte personală asupra lumii și a lucrurilor. Formația sa era a unui excepțional afacerist, aptitudine care lipsea atât de mult fratelui său, Stuart, debordând de vitalitate și ambiție, care își dorea să devină actor.

A fost primul dintre Deckeri care a manifestat o înclinație în această direcție. Probabil ceilalți erau satisfăcuți de dramatismul care le umplea cotidianul, ca să le mai pese și de teatru. Dar nimeni, din câte știu eu, nu a încercat să-l descurajeze. Am trăit cu impresia că erau de-a

dreptul încântați de ambițiile lui Stuart de a face altceva, mult mai exotic decât afacerile bancare.

L-am cunoscut pe Stuart atunci când l-am distribuit în rolul unei piese care o regizam. Sala era în subsolul bisericii de pe Barcome Street, într-un cartier din Manhattan, pe care în general era mai bine să-l eviți. Piesa era, de factură nonconformistă și astăzi un nonsens, dar nu știam ASTA, pe atunci. Eram cu toții foarte, incredibil de tineri, niște idealiști și nu ne descurajam ușor. Ne consideram capabili de orice... Stuart avea o excepțională prezență scenică. Nu era tipul actorului disciplinat, dar știa să-și câștige auditoriul. Cu siguranță și-ar fi creat unul, dacă ar fi trăit să-și facă unul. Numai după ce m-am măritat cu el, am înțeles ce înseamnă să fii o DECKER. Nu eram obișnuită să am atâtea rude. Câteodată simțeam că mă sufoc între atâția Deckeri. Nu eram căsătorită cu un singur Decker, eram măritată cu clanul Decker. Integrarea în această familie nu era posibilă, dacă tu însăși nu erai dotată cu un adevărat simț al familiei. Femeile măritate cu un Decker trebuiau să se acomodeze rapid cu situația, altfel... Boemul Stuart, chiar, nu accepta să trăiască departe de ai săi. Atunci eram puțin invidioasă pe acești oameni, pe sentimentul lor natural de apropiere și întrajutorare. Oricare membru al clanului putea cere ajutorul oricărui altuia, dacă acesta era necesar.

„Un loc unde poți să-ți încarci bateriile” îmi spusese cândva Stuart. Părinții lui și ai fratelui său muriseră, dar

existau încă două surori, parte integrantă și foarte specială a clanului Decker.

Anette și Michelle erau gemene. Cele mai GEMENE gemene care au existat vreodată. Împărțeau totul și când spun „totul” nu e o glumă. Nu, nu erau genul surorilor care se îmbracă identic pentru a juca feste celorlalți. Mă îndoiesc că au făcut-o chiar în copilărie. Dar gândeau la fel și se comportau la fel. Trăiau într-o perfectă armonie și nu le-am auzit niciodată certându-se. Nimeni, nici măcar ele, nu știau care s-a născut prima. Părinții lor nu le-au dezvăluit-o niciodată. Oh, sigur că puteau consulta arhivele maternității, sau să-l întrebe pe medicul care a asistat la naștere. Dar faptul că nu au făcut-o însemna că nu le interesa acest amănunt – cine era mezina.

Acum, aveau peste 40 de ani, și le bănuiam aceleași femei sigure de sine, pline de competență, pe care le știam. Anette și Michelle erau o singură persoană în două corpuri identice.

Anette se căsătorise cu un chirurg, doctorul Thomas Henry, iar băiatul lor, Ike, era unul dintre adolescenții dispăruți anul acesta. Ike moștenise genele „Decker” – ochii negri, părul negru, o statură înaltă și uscățivă. Anette era convinsă că, peste câțiva ani, Ike va prelua afacerile familiei, însă tatăl său nu era convins. Ike demonstrase de la o vârstă fragedă aptitudini și înclinație pentru știință.

Anette fusese educată în spiritul preluării afacerilor. La fel Michelle. Firma de investiții „Decker and Kurland” își creștea proprii oameni. Sufixul „Kurland” a venit de la

Rob – soțul lui Michelle, nu doar un soț, ci actualmente un partener de afaceri. Rob nu putea lua acum conducerea pentru că gemenele moșteneau părți egale. Tehnic vorbind, cred că firma trebuia numită: „Decker, Henry, Kurland și Kurland” – fratele Raymond, sora Anette, sora Michelle și soțul Rob.

Dintotdeauna gemenele îi făceau pe străini să înțeleagă că ele aparțin clanului. Se prezentau spunând: „Sunt Anette Decker Henry” sau „ea este sora mea Michelle Decker Kurland.”

Michelle și Rob erau părinții lui Bobby, recent dispărut, și ai lui Joel, singurul supraviețuitor al unei generații cu un atât de tragic destin. Ultimul dintre copiii dispăruți era Lynn Ferguson, fiica mătușii Elinor și a unchiului Oscar. Elinor era mătușa lui Raymond, Stuart și a gemenelor. Era doar cu 8 ani mai în vârstă decât Raymond. S-a căsătorit târziu, iar rezultatul a fost nașterea fiicei ei Lynn în același an cu Bobby Kurland, copilul nepoatei sale Michelle. Elinor l-a ales pe Oscar Ferguson, senator de Massachusetts în acea vreme. Banii și influența Deckerilor l-au ajutat pe Oscar să-și continue cariera politică. Familia Ferguson își împărțea timpul între Washington și Boston și, ca toți membrii clanului, vacanța și-o petreceau în insulă.

Ultima dată când am văzut-o pe Lynn Ferguson, era antrenată într-o dispută despre al cui era rândul la cârma noului velier pe care Raymond îl cumpăraseră. Atunci a fost pentru mine ultima vară la Martha's Vineyard, la aproape

6 luni de când Stuart a fost accidentat mortal, lovit de șoferul unei camionete, care nu a oprit nici măcar să vadă dacă mai e ceva de făcut pentru muribund. Atunci întreaga familie și-a deschis brațele și inimile pentru a-mi alina suferința, în timp ce luptau cu propria lor durere. Nu au fost egoiști câtuși de puțin și m-au făcut să înțeleg că întotdeauna vor reprezenta pentru mine un sprijin.

Ce frumos trebuia să fie! Atunci în vara aceea pe Martha's Vineyard m-am simțit tot mai mult înfășurată în coconul Deckerilor, lăsându-l pe Raymond sau pe ceilalți să gândească pentru mine. Eram întotdeauna inclusă în planurile lor de viitor. Sentimentul de siguranță și atenția cu care eram înconjurată au avut efectul unui anestezic asupra creierului meu. Parcă eram în transă, duceam o viață lipsită de ambiții, nu trebuia să fac nimic. Eram exact aceleași condiții care au transformat-o pe Connie într-o ființă vegetativă. Mă priveam în oglindă și o priveam pe Connie, nu era nicio diferență.

Din fericire, a rezistat în mine acea chemare pe care o avusese și Stuart. Într-o bună dimineață m-am trezit realizând cât de mult îmi lipsea teatrul. Îmi lipseau incertitudinile și aplauzele sale. Pur și simplu îmi doream să FAC ceva. Nu trebuia să mai rămân o secundă în starea aceea de amorțeală și infantilism. Trebuia să fug. Însă știam că nu mă pot împărți să slujesc cele două temple: al teatrului și al clanului. Doar Stuart reușea. Eu trebuia să aleg o singură cale.

Astfel le-am spus la toți „la revedere” și m-am întors la New York. Hm, a fost o luptă. E uimitor cât de repede ești uitată în acel oraș. Am făcut tot ce știam mai bine să fac, dar se părea că nu era încă destul. Nu am devenit cel mai aplaudat regizor de pe Broadway. Hollywood-ul nu mă cerea insistent. Am primit o slujbă prin bunăvoința Departamentului de Stat – regizor într-un teatru ce urma să facă un turneu de patru luni în China. Apoi am trudit pentru un agent, răscolind prin manuscrisele Broadway-ului, căutând piese publicate. Se părea că voi sfârși în poziția care o ocupam în prezent, custode al unui mic muzeu al teatrului din Chicago. Un Oscar sau un Tony erau vise de mult spulberate, oricum nu țintisem niciodată atât de sus.

Însă aveam ce mi-am dorit. Nu regretam nimic și nu aș fi renunțat la munca mea pentru nimic în lume. Eram pasionată și lucram cu plăcere. Dar acest lucru s-a sfârșit în clipa citirii anunțului din „Sun Times”. A relua contactul cu clanul nu era ușor și acum, după atâtea tragedii, părea de-a dreptul imposibil. Dar Lynn Ferguson fusese nepoata mea și Bobby Kurland și Ike Henry, nepoții mei. Trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu ei.

Secretara m-a smuls din visare. M-a anunțat că a făcut o rezervare la zborul de 6 și 10 PM. I-am scris numărul de telefon a lui Connie și am rugat-o pe ea să o sune. Comportamentul aproape isteric și acuzațiile ei facile începeau să mă obsedeze.

CINEVA a dat foc casei din Martha's Vineyard – erau cuvintele ei. De fapt voia să spună că Raymond a fost asasinat.

Dacă voiam să prind avionul de 6 și 10 era timpul să mă grăbesc spre casă și să-mi fac valiza. Plecând, am trecut pe lângă un gardian care tocmai zorea niște școlărițe. Acestea sorbeau din priviri rochia pe care Katherine Corneli a purtat-o în rolul Julietei. De când am preluat conducerea muzeului am rămas la convingerea fermă de a nu folosi ghizi competenți. Era dificil fără ei, totuși vizitatorii trebuie lăsați să hoinărească și să întârzie cât poftesc într-un astfel de muzeu. În special în ACEST muzeu. Cândva, Chicago a fost un mare centru teatral, un rival de marcă al New York-ului. Acum nu mai era, desigur, dar istoria sa teatrală trebuia și merita păstrată. Stuart nu era interesat de istoria teatrală. Pentru el totul se conjuga la modul prezent, o răzvrătire împotriva atâtor tradiții pe care clanul le impunea. Sau o făcea de ochii lumii urmând apoi să fie absorbit docil în curentul tradiționalist al mării familii? Și totuși, nu. Stuart era într-adevăr îndrăgostit de scenă, știind să facă un public gălăgios să rămână neclintit atunci când juca, semnul unui talent înnăscut. Nu, Stuart aparținea scenei, nicidecum afacerilor. Existau destui în familie cu vocație în acest sens, iar treburile mergeau perfect și fără el. Însă Stuart era mort și eu m-am îndepărtat de fostele mele rude pentru a nu mă sufoca în excesiva lor amabilitate. Eu, în rolul fetei neajutorate – ei, în rolul binefăcătorilor mei. Iată că acum necazurile erau

de partea lor. Dacă Connie Decker avea nevoie de un interlocutor, atunci eram gata să o ascult oricât ar fi dorit.

2

Am început să gândesc la rece în taxiul care mă transporta de la aeroportul Logan. Întâlnirea cu Connie nu mă mai neliniștea. Nici ea nu-mi păruse la telefon intimidată de acest lucru. Dar ceilalți?... Mâine vor veni cu toții la înmormântare... Michelle și Rob Kurland cu singurul lor copil rămas în viață, Joel; Anette și Tom Henry, congressman-ul Oscar Ferguson și mătușa Elinor... Vor fi toți acolo. Și cu care alesesem să-mi trăiesc viața departe de ei – aveau tot dreptul să se simtă lezați. Acest lucru mă stresa și acum câțiva ani, dar kilometrii pe care i-am interpus între noi și lipsa de comuniune sufletească rezolvaseră toate problemele.

Azi urma să ne privim iar în ochi, la înhumarea lui Raymond și trebuia să fiu pregătită pentru tot felul de resentimente.

Am refuzat ce mi-au oferit în favoarea a ceea ce ei considerau doar prețioase nimicuri și ambiții de adolescentă. Erau îndreptățiți să se simtă ofensați.

Brusc, mi-am dat seama că nu doream să-i rănesc. Acei Deckeri erau singurele mele rude, chiar dacă numai prin alianță. Ai mei erau morți de mult. Eu însămi eram surprinsă de aceste remușcări. Era prima oară când îmi puneam problema clacă a fost un lucru inteligent să mă rup de acești oameni.

Taxiul m-a condus pe Mount Vernon Street din Beacon Hill. Era casa unde au copilarit Raymond, Stuart și gemenele.

Casa fusese ridicată de străbunicul lor. Raymond s-a mutat aici după ce părinții lui au murit. După ce el s-a căsătorit, Theo a copilarit în această casă. Ceilalți din familie aveau proprietăți în Brooklin și Dover, dar niciuna nu era foarte departe de vatra străbunilor.

În general, construcțiile de pe Mount Vernon Street erau alipite, dar casa Deckerilor era una din puținele răzlețe și una dintre cele mai impozante. Mi-am reamintit spusele lui Connie: voia să se extindă în vederea unor virtuale petreceri. Dar pentru Raymond lucrul era indiscutabil. Tradiția trebuia respectată.

Connie mă aștepta. Pentru mine revederea a fost un șoc. Nu o văzusem de ani și ani, dar nu trecerea timpului era faptul care o schimbase. Avea cearcăne puternice, riduri adânci pe obraz, maxilare încleștate și ochii nefiresc de strălucitori.

— Bună, Connie!

— Gillian! Oh, te-ai schimbat atât de mult. Abia te recunosc.

Aproape că m-a tras înăuntru. Probabil se temea să nu mă răzgândesc și să plec. Mi-am lăsat valiza în hol și am urmat-o în salon. Connie continua să vorbească din clipa în care deschisese ușa. Tema era aceeași și aceeași: cât de mult se bucura să mă vadă, că nu știa ce să mai facă și că era pe cale să-și piardă mințile. Am rezistat tentației de a-i cere să nu mai fie atât de melodramatică. Dar aș fi fost nemiloasă și oricum nu cred că spusele mele ar fi avut vreun efect. Un lucru era clar: această femeie nu era Connie pe care o știam.

— Gillian, nu mă ascultă. Niciunul! spunea ea. Niciodată nu m-au băgat în seamă, știu... dar acum... acum CONTEAZĂ! Mă înțelegeți?!

Aveam în fața ochilor o femeie terorizată. Trebuia să aflu dacă lamentațiile ei erau justificate.

— Connie calmează-te. Nu-ți face bine. Încearcă să respiri adânc.

A făcut întocmai, fără rezultat însă.

— Oh, Gillian, îmi pare rău. Totul este atât de... Ar prinde bine ceva de băut, știi?!

A turnat în două pahare și brusc și-a reamintit îndatoririle de gazdă.

— Scuză-mă, nici nu te-am întrebat. Ți-e foame? Vrei să mănânci ceva?

— Am mâncat în avion, am spus și am sorbit din băutura pe care nu o cerusem. Am așteptat.

Acum exista cineva care s-o asculte însă Connie nu mai știa ce să spună. O priveam cum se forțează să-și găsească

cuvintele. Într-o clipă își pierduse toată energia și semăna cu un balon care pierde înălțime. Se prăbuși pe canapea, vărsându-și câțiva stropi pe mână.

— Știu ce gândești. Nefericita văduvă care nu reușește să scoată la capăt fără sprijinul soțului. Toți cred la fel! Se încruntă. Dar nu e adevărat! Deloc. Cineva ne urăște, Gillian. Și are de gând să ne omoare pe toți...

Era mai rău decât mi-aș fi închipuit. Exista o masă cu un morman de cristaluri lângă canapea. Am luat paharul lui Connie și l-am pus acolo împreună cu al meu. M-am așezat lângă ea și am prins-o de umeri.

— Connie, știi a ce sună asta?

— Paranoia, desigur. Vai, Gillian! Aș vrea ca Raymond să fie aici. Îmi lipsește atât de mult!

Asta cu siguranță. Cunoșteam sentimentul – îl trăisem și eu. Îngrozitoarea pierdere a omului de lângă tine. Nu există nimic mai rău pe lumea asta. Nu e ușor să pierzi un soț, dar dispariția lui Raymond lăsa un vid nu doar în viața soției sale. Va fi în aceeași măsură regretat de toți ceilalți. Raymond era temelia clanului, energia vitală, conducătorul și arbitrul final al disputelor. Cât despre mine, îmi părea rău că am așteptat zece ani până să revin.

După o vreme Connie și-a revenit, fiind capabilă să vorbească rațional.

— M-am gândit foarte mult și am ajuns la concluzia că ceea ce s-a întâmplat cu Theo nu are nicio legătură cu ce se întâmplă acum. Atunci a fost... un incident izolat. Amintirea îi schimonosi chipul. Probabil nu mai vorbise

niciodată de moartea copilului ei ca despre un „incident” – un cuvânt meschin pentru ceea ce fusese cea mai mare traumă din viața ei. Până acum.

— ... Răpitorii aceia... voiau bani. Erau niște criminali ordinari și sadici...

S-a oprit brusc, tremurând. Nu suporta aceste gânduri.

— Dar acum, reveni ea agitată, acum nu a cerut nimeni nicio plată. Pur și simplu există cineva care ne omoară unul câte unul. Cineva ne urăște!

— Suporți să-mi povestești despre copii? am întrebat-o. Erau împreună când au murit?

— Nu, au murit pe rând. De fiecare dată erau departe de casă, în weekend. Erau o pradă mai ușoară, știi?

Tânărul Bobby Kurland a fost primul. Plecase cu prietenii în Stowe, într-o vineri, la ski. Era februarie și Bobby sfida temperaturile sub zero grade Celsius, bucurându-se de alunecarea schiurilor pe pantele muntelui. Chiar în prima zi s-a întâmpat. Bobby a început să coboare pe pârtie, dar nu a mai ajuns niciodată la capăt. L-au găsit izbit de un copac, cu fruntea zdrobită. Și au mai găsit ceva: urme de pași în zăpadă, spre copac și apoi îndepărtându-se. Cineva l-a găsit pe Bobby, dar nu l-a ajutat.

Probabil nu a avut chef să se implice, dar acest amănunt, familia îl ignora iar Connie avea altă viziune:

— Vezi, era ucigașul, îmi explică ea senină. Îl aștepta pe Bobby. Să-i distragă atenția.

Nu era momentul s-o contrazic. Era mai bine să ascult până la capăt. Urmase Ike Henry. Era în Toronto la un târg expozițional științific împreună cu colegii din Exeter. Tocmai plecau din pavilion, când o mașină a venit în viteză, mergând din bordură în bordură, evident scăpată de sub control. Profesorul, care însoțea copiii la expoziție, a privit cu groază cum Ike a fost ținut de un zid, cu o forță care literalmente l-a rupt în două. Șoferul a întors mașina și a fugit înainte ca unul din martori să se dezmeticească.

Am simțit un frison pe șira spinării. Șoferul care fuge de la locul accidentului. La fel a pierit și Stuart, numai că omul oare l-a zdrobit pe Ike nu a fost găsit niciodată. Fapt de care Connie, o elevă slabă la lecția despre relația cauză – efect, l-a interpretat ca o acțiune ucigașă.

Moartea lui Lynn Ferguson era cea mai ciudată. La 17 ani, Lynn devenise o înotătoare experimentată; câștigase un număr apreciabil de titluri locale și federale și aspira la un loc în echipa olimpică. Sentimentul general era că acest deziderat părea realizabil. În aprilie, Lynn plecase la New York pentru primele tururi de selecție olimpică. Se antrenase aproape un an întreg. A trecut de prima probă și a plecat la hotel să se schimbe pentru cină. Când a văzut că se lasă așteptată, antrenorul ei a plecat să o caute. Lynn, campioana de înot, se înecase în cada de baie. Săpunul pe care alunecase era acolo, iar locul unde se lovise cu tâmpla era marcat de o explozie sângerie. Examenul legist a

dovedit că Lynn, fiind inconștientă, s-a înecat pur și simplu.

Connie își îngropă capul în palme.

— Copiii ăștia nu fac baie, spuse în surdină. Doar duș. Theo la fel. Își puse palmele în poală. Mă îndoiesc că Lynn a mai făcut vreodată baie de când a fost destul de înaltă să ajungă singură la robineții dușului.

Părea o dovadă simplistă.

— Nu poți fi sigură de asta.

Connie a oftat adânc.

— Ba da, sunt sigură. Am întrebat-o pe Elinor.

Atunci, nimeni nu știa mai bine decât propria mamă. Și totuși...

— Luna asta Raymond, ars de viu. Și toată lumea acceptă varianta ridicolă că ar fi adormit fumând. Raymond a susținut întotdeauna că ar trebui să avem măcar o singură cameră în care să nu se fumeze. Nu fuma nici măcar în dormitoarele de la hotel. Dacă nu avea posibilitatea, atunci fuma în baie! Raymond NU a provocat incendiul! Respiră adânc. Ia fii atentă, Gillian! Bobby în februarie, Ike în martie, Lynn în aprilie, Raymond în mai. Unul pe lună. Ca un ceas...

Și peste o săptămână urma iunie.

— De asta ți-e frică? Că vei urma? Te simți în pericol?

— Cine nu s-ar gândi la asta?! Cu toții suntem în pericol, dar nu pot să conving pe nimeni.

Deodată făcu ochii mari.

— Acum ești și tu amenințată! Ești o Decker. Vai Gillian! Nu trebuia să te chem aici! Doamne, ce-am făcut?!

Asta-i bună! Îmi dădeam seama ce efort, trebuia să fac să-i scot ideile fixe din minte și să-i redau încrederea, să o conving că temerile ei sunt neîntemeiate. Cele patru decese nu erau decât ceea ce păreau să fie: accidente. Însă nu puteam fi absolut sigură... Cel puțin o parte din ce-mi spusese Connie avea un anumit sens. Nu acceptam teoria unui ucigaș hotărât să extermină toată familia. Și totuși patru morți violente la rând... Era greu să fi fost simple coincidențe fatale. Unul pe lună? Hm, parcă ar fi fost programați.

— De ce nu erai cu Raymond pe Martha's Vineyard? am întrebat-o.

— Urma să plec a doua zi. Aveam niște comisioane de făcut aici. Oh, mai bine aș fi plecat cu el.

Poate Connie l-ar fi salvat la timp.

— Focul a distrus întreaga casă?

— Nu, doar o aripă. Este unui din motivele care îi fac să creadă că Raymond a provocat incendiul – pentru că era localizat.

M-a privit disperată

— Și tu mă crezi nebună?

— Nu Connie. Nici pe departe.

„Exact așa speram...”

— Atunci mă crezi? "

— Păi... nu sunt chiar, sigură. Poliția, ăă... suspectează pe cineva?

— Care poliție?! izbucni. Cea din Vermont? Canada? New York? Martha's Vineyard? Toți au murit în locuri diferite. I-am spus ce gândesc individului care cerceta moartea lui Raymond. A ascultat foarte politicos..., Connie zâmbi sec.

Interesant. Nu voiam să cred că o singură persoană era responsabilă de moartea celor patru, dar exista o legătură, posibil o coincidență, la care Connie nu se gândise. Modul în care au murit. Toți au avut morți violente. Bobby Kurland și Lynn Ferguson au avut capetele zdrobite. Ike Henry aproape tăiat în două. Și Raymond Decker, ars de viu. Niciunul nu a avut parte de un glonț în inimă! Dacă Raymond și cei trei copii au fost victimele unui criminal dement, atunci el a făcut în așa fel încât să provoace morțile cele mai atroce. Cineva plin de ură...

A sunat telefonul. Connie m-a privit deznădăjduită.

— Vrei să răspunzi, Gillian? Nu pot vorbi cu nimeni în seara asta.

Începea să semene cu Connie cea pe care o știam. Dar nici eu nu aveam chef să răspund la telefon. Bănuiam că nu putea suna decât un alt Decker. Voiam să meditez la spusele lui Connie și în plus trecuseră 10 ani de la plecarea mea și nu mă așteptam la o primire prietenoasă.

Am avut dreptate. Era o Decker la telefon. Anette Decker Kurland, „extraordinara jumătate”. Am înghițit cu greu și m-am prezentat cu o voce șovăitoare. A urmat o lungă pauză tensionată la celălalt capăt al firului. Apoi Anette și-a revenit din surpriză și a început să-mi

mulțumească, reușind chiar să introducă o undă de căldură în glasul ei.

— Rămâi la Connie? a vrut să știe.

— Da, așa am de gând.

— Perfect. Are nevoie de cineva, dar se pare că nu dorește pe nimeni dintre noi.

Glasul lui Anette era calm, adânc și rostea cuvintele fără grabă.

— Știi, Connie este... disperată...

— Știu.

— E lângă tine? Ne aude?

— Da, Anette. Deabia azi am aflat despre Ike. Îmi pare sincer rău. Ce pierdere... Nu găsesc cuvinte să...

— Îți mulțumesc. Și ai dreptate. Este o pierdere. Groaznică și ireparabilă. Într-un fel este mai greu când pierzi un copil decât un soț. Oh, n-am vrut să spun că-i este mai ușor lui Connie decât mie. Te rog să nu-i repeți ce ți-am spus, da?

— Nu, nu.

Apoi a spus ceva ciudat:

— În plus, Raymond era fratele meu. Îl cunoșteam de zeci de ani, dinaintea lui Connie.

Asta suna ca și când considera tragediile din familie mai greu de suportat pentru ea, decât pentru Connie. Prea mulți morți, prea mult simț al proprietății. Nimeni nu gândea obiectiv.

Anette a continuat:

— Gillian, dacă începe iar cu detectivii, fă-o să renunțe, te rog.

„Detectivii? Care detectivi?”

— Voi încerca. Era singurul lucru pe care-l puteam spune.

— Funeraliile încep la 11, a continuat Anette. Vin să vă iau la 10 și 30. Connie nu trebuie să meargă singură, a subliniat ea. Din nefericire vor fi acolo și „domnii” reporteri și nu e cazul să o expunem.

— Reporterii? am repetat eu, și Connie a gemut. Nu m-am gândit la asta. Bine, Anette, vom fii gata la 10,30.

— Gillian, a spus ea încet. Mă bucur că te-ai întors.

Eram mulțumită. Mi se păruse sinceră. Am închis telefonul și m-am întors spre Connie, ezitând dacă s-o întreb sau nu despre detectivi. Dar nu am avut timp.

— Reporterii! explodă ea. Nu au niciun pic de respect pentru suferințele altora. Sunt ca șobolanii, peste tot și te hărțuiesc cu întrebările. Pur și simplu nu te lasă să respiri.

— Nu am văzut niciunul când am venit aici.

— Asta pentru că unchiul Oscar a tras niște sfori, ca să-i plesnească peste bot. Dar se vor năpusti la înhumare, spun fetele. Rob a angajat niște haidamaci ca să-i gonească mâine de la cimitir. Gillian, ar trebui să citești ce sunt capabili să scrie. Cineva mi-a trimis un ziar și pe prima pagină, exact pe prima pagină, scria: „O familie sub semnul tragediei” sau ceva la genul ăsta. PE PRIMA PAGINĂ! Ar trebui să fie toți băgați la pușcărie...

Publicitatea era obsesia clanului. Se fereau de ea ca de otravă.

— Connie, ce e cu detectivii?

— Det... oh, am vrut să angajez unul, să cerceteze totul de la început. Începând cu așa-zisul accident a lui Bobby pe pârtia de ski. Dar Anette și Michelle au obiectat că în final NOI vom fi cei anchetați, dacă detectivul își bagă nasul în viețile lui Raymond și a copiilor. Și aveau dreptate. Era o prostie.

Nu chiar o prostie dacă cele patru decese erau rezultatul unor intenții criminale din partea unui străin. Însă gemenele aveau dreptate; detectivul și-ar fi îndreptat atenția asupra familiei. Dacă ucigașul era un maniac necunoscut, cum se părea, atunci o privire indiscretă în trecutul familiei s-ar fi dovedit inutilă și foarte dureroasă în același timp. Mai mult ca sigur Connie nu realiza ce-o așteaptă în asemenea caz. Ar fi trebuit să vorbească despre Raymond, dar la fel de bine și despre Theo. Puțin mai devreme, doar i-a reamintit numele și amintirile au înăbușit-o.

Am stat de vorbă cu ea vreo două ore. Eram epuizate. Connie izbucnea în plâns la fiecare trei minute. În final m-a întrebat despre noua mea viață. M-a ascultat absentă. Oricum subiectul gravita în jurul celor dispăruți, Connie revenea la această temă, indiferent dacă mă orientam spre un alt subiect. La un moment dat, nu mai avea nimic de adăugat, dar continua să repete la nesfârșit aceleași și

mereu aceleași lucruri. Devenise o necesitate pentru sărmana Connie să vorbească doar despre moarte.

Nu știu cât trebuia să cred din tot ce-mi spusese, indiferent de interpretările ei subiective. Patru oameni au avut un sfârșit violent, fără nicio îndoială. Ar fi fost bine ca autoritățile să dovedească aceeași insistență ca reporterii! Nu credeam că poliția este atât de indiferentă pe cât mi-a spus Connie. Rareori ea știe ce se întâmplă în jurul ei. Voi întreba mâine pe ceilalți. Mâine. O zi pe care aș fi vrut s-o scot din calendar. Când veneam aici, eram pregătită sufletește pentru o înmormântare. În fapt erau patru. Bobby, Lynn și Ike. Nu am avut timp nici măcar să-i deplâng. Și acum numele lui Raymond se adăuga listei. Îmi venea foarte greu doar gândindu-mă că toți patru erau morți.

Am rugat-o pe Connie să-mi arate camera mea. Aveam nevoie de un somnifer și să uit de toate măcar câteva ore.

3

În dimineața înmormântării Connie Decker reintrase în starea ei caracteristică, vagă și distantă. Era prezentă, dar nu era acolo. Era doar un corp secătuit de spirit. Nu dorea să discute nimic legat de înmormântare. Nu am forțat

nota. În acest fel Connie își menținea autocontrolul, era felul ei de a se izola de evenimentul funest ce urma. În plus, privirea ei glacială și nefirească trăda doza de calmante pe care o luase.

Familia era hotărâtă pentru o ceremonie scurtă și discretă, într-un cimitir privat – fără capelă, fără biserică, doar un pastor pentru a ține o predică în final. Gemenele, Rob Kurland și Oscar Ferguson urmau să vorbească despre marele dispărut. În timpul acesta, o echipă de furnizori aveau să amenajeze acasă un bufet, pentru eventualele persoane îndoliate care ar fi venit mai târziu. Pe Connie o neliniștea acest lucru. Pe menajeră o iritau persoanele străine prin preajma bucătăriei sale. Dar gemenele au intermediat și au aranjat lucrurile spre liniștea tuturor.

Nu știu de ce, dar îmi era tot timpul frig. M-am trezit sloi de gheață și încă mai tremuram când venise timpul să apară Anette Henry. Peste câteva clipe o voi revedea și acest lucru îmi dădea mari emoții. Stăteam la fereastră încordată când șoferul a coborât să deschidă portiera unui Rolls gri. A coborât o femeie îmbrăcată în negru cu ochii ascunși de borul mare al pălăriei. Părea să fie neînsoțită.

— Unde e Tom? am întrebat-o pe Connie.

— Ah, nu ți-am spus... a răspuns absentă. Divorțează.

Un DIVORȚ? Deci Anette trebuia să înfrunte și traumele unei căsnicii în destrămare. Mi-am reținut un nou frison și am încercat să-mi compun o mină senină pentru a-mi întâmpina cumnata.

Când a intrat, a șoptit ceva lui Connie, apoi s-a îndreptat spre mine. Priveam o femeie cu o ținută impecabilă, mai atractivă acum, decât în urmă cu 10 ani. Anette și sora ei geamănă aveau o prezență covârșitoare; ar fi făcut carieră în teatru. Casa din Mount Vernon avea o nouă stăpână din clipa în care Anette pășise înăuntru...

Avea cearcăne puternice sub ochi, iar fața îi era marcată de aceeași privire glacială pe care o afișa Connie. Dacă Connie era deja în cădere liberă, Anette rezista încă pe marginea prăpastiei. Patru decese în familie, într-o succesiune atât de rapidă, ar fi înnebunit și pe cel mai echilibrat individ – cu excepția unui Decker – născut și crescut.

Anette mi-a prins mâna:

— Am sperat întotdeauna să revii. Vorbea cu același calm deliberat pe care-l auzisem la telefon seara trecută. Regret însă circumstanțele, a continuat ea.

— Eu la fel, i-am mărturisit. O bucurie ciudată m-a cuprins pentru – cum să spun – IERTAREA EI? Pentru înțelegerea ei? Aș fi venit mai de mult dacă aș fi știut de Ike și ceilalți doi, am continuat.

— Ike e mort. Nu se mai poate face nimic. A zâmbit forțat. Mă bucur să te revăd, Gillian. Arăți bine. Unde locuiești acum?

I-am spus unde locuiesc și cu ce mă ocupam acolo. Nu mi-au trebuit multe cuvinte să o aduc la zi.

— Chiar nu știai unde sunt?

Ridică din sprânceană.

— Nu pot spune că ne-ai ținut la curent.

— Știu asta, dar... aveți posibilitatea să găsiți pe cine vreți. Voi toți. Nu știu pentru ce, dar am trăit cu sentimentul că știți unde sunt și ce fac.

Cuvintele mele au făcut-o să zâmbească subțire.

— Vai dragă, totuși... Nu suntem de la F.B.I.! Ți-am urmărit cariera în primii ani, cât erai încă la New York, apoi ți-am pierdut urma.

„APOI PUȚIN LE-A PASAT DE MINE”, voia să zică.

— Asta e... Altceva mai deștept nu puteam spune.

A urmat o tăcere stânjenitoare care ne-a convins că e timpul să plecăm. Connie era pregătită și stătea ca pe ghimpi.

Ne îndreptam spre Rolls. Instantaneu, doi fotografi ne-au intersectat tăcând continuu cu aparatele lor. L-am ignorat, urmând sfatul lui Anette. În momentul în care șoferul a închis portiera, Connie a izbucnit:

— Credeam că unchiul Oscar i-a cotonăgit pe mitocanii ăștia!

— Dragă, tot ce-a putut Oscar a fost să facă puțină presiune asupra patronilor de ziare. Cel puțin nu au fost cameramani să-ți bage pe gât microfoanele lor mizerabile. Ooh, urăsc asta!

Deși trecuseră zece ani de când nu mai vorbisem cu aceste femei, drumul către cimitir a fost tăcut. Nu era timp de sporovăială. Apoi gândurile mi se concentrau asupra lui Raymond, la înfiorătorul său sfârșit și la durerea care o lăsa în urmă.

Connie se lupta cu lacrimile. Fără succes. Ieri seară îi cerusem să-mi arate o fotografie recentă de-a lui Raymond. Connie mi-a înmânat una, care arăta un bărbat instalat, confortabil în anii de maturitate. Părul negru începuse să-i încărunească. Liniile din jurul gurii erau mai pronunțate decât mi le aminteam. Totuși, bărbia era netedă, iar maxilarele „Decker” la fel de ferme ca întotdeauna. Un colț al gurii schița un început de surâs. Fusesse un bărbat plăcut...

La cimitir așteptau mai mulți reporteri și de data asta video camerele erau prezente. Mașina avea geamurile ridicate, dar asta nu-i descuraja pe oamenii presei să-și urle curiozitatea. Nu distingeam nimic prin sticla solidă a Rolls-ului, dar pe unul l-am auzit destul de clar. Voia să știe cine sunt. Nu mi-am putut imagina că se poate face atâta caz de moartea unui financiar singuratic, chiar dacă se numea Decker. Raymond a fost un om important, dar s-a ținut departe de publicitate. Multă lume nici nu știa că există. Nu, circumstanțele morții lui erau motivul pentru care se năpustiseră aici. Faptul că, în patru luni, era al patrulea membru al familiei care dispărea.

Acei scormonitori însetați de adevăr, cu video camerele lor și cu reportofoanele lor, sperau la amănunte cât mai suculente pentru un articolăș de senzație. Porțile cimitirului s-au închis în urma noastră. Indivizii angajați de Rob Kurland și-au făcut admirabil serviciul.

Cinci șiruri de scaune pliante erau aliniate de o parte a mormântului. Am ezitat când am văzut câtă lume era

adunată acolo. Toți cei ce trăiau; în emisfera vestică, născuți Decker, femeile măritate cu un Decker sau cei descinși dintr-un Decker, erau adunați acolo. Am intrat în mijlocul lor, oameni pe care nu-i mai văzusem de mulți ani. De abia puteam răspunde la toate „Bună Gillian” și „Mulțumesc că ai venit” care mi se adresau. Nimeni nu părea surprins că mă vede.

Anette nu pierduse timpul.

Dar nimeni nu se bucura vădit de reîntoarcerea mea, toți îmi păreau artificiali, dar speram să fie din cauza momentului și nu pentru că ar fi preferat să fi rămas acolo unde îmi era locul.

Erau acolo indivizi pe care nu-i cunoșteam deloc și unele persoane de care îmi aminteam foarte vag. Erau ramuri colorate ale clanului. În ultima clipă ni s-a alăturat un individ cu părul blond cenușiu, mai scund decât media tradițională a Deckerilor. Era dr. Tom Henry viitorul „fost” soț al Anettei.

Mi s-a oferit loc în ultimul rând, alături de tânărul Joel Kurland. Am avut un frison. Joel mi-a zâmbit trist apoi și-a îndreptat atenția spre funeralii.

Sosirea văduvei lui Raymond a fost semnalul de începere. Connie își ținea mâinile în poală și ochii ațintiți asupra lor, refuzând să privească în jur. Primul care a vorbit a fost Oscar.

Nimeni altul nu ar fi fost mai potrivit în postura unui congressman de Massachusetts. Era înalt, cu umerii puternici și un păr gri, foarte bogat – *trés distingué* – la

modul cei mai sincer. Fălcile puțin lăsate erau singurul lucru care se schimbase la unchiul Osoar în ultima decadă. Dar și acest amănunt era folositor în felul lui. Dacă ar fi arătat prea frumușel la vârsta pe care o avea, alegătorii și-ar fi pierdut încrederea în el!

Adevăratul dar cu care era înzestrat Oscar era talentul său oratoric. Avea un timbru á la Richard Burton, adânc și sobru și cu siguranță știa să-l valorifice.

— Am pierdut un nepot, începu el, dar Raymond Decker a fost mai mult decât nepotul cuiva. A fost un om care a schimbat lumea în care s-a trezit și a lăsat-o mai bună atunci când a plecat...

Vocea puternică, cu rezonanță actoricească continua să reverse laude la virtuțile lui Raymond de businessman onest, filantrop, iubitor de țară și devotat artelor („devotat artelor?”); sportiv, călător pe mapamond, cetățean implicat și frate minunat.

— Mai mult însă, continuă Oscar, Raymond Decker a fost un om al familiei. Știa că familia este temelia pe care această țară este ridicată, fundamentul tuturor împlinirilor individuale.

Hm, partea asta îmi amintea de unele discursuri politice ale lui Oscar pe care avusesem ocazia să le ascult.

Continuă:

— Familia noastră s-a împutinat acum când Raymond nu mai este. Dar temelia rămâne! Iată, Raymond a reușit să o mențină. Nu voi mai întâlni pe nimeni asemenea lui. Îi deplâng trecerea...

Și spre surprinderea mea, Oscar se așează. Mă așteptam la un speech mult mai consistent. Aproape în secunda următoare, Michelle Kurland s-a ridicat și a început să vorbească. Am dedus că este Michelle pentru că era îmbrăcată diferit de femeia cu care venisem la cimitir. Asemănarea era extraordinară. Acum cred că aveau 44—45 de ani. Speram să arăt și eu la fel de bine peste 7—8 ani.

Michelle a spus în linii mari aceleași lucruri pe care le-a menționat și unchiul Oscar, adăugând câteva mici amintiri personale despre cel care a fost fratele ei. Pronunța clar și distinct fiecare cuvânt, ca fiecare să înțeleagă.

Din locul unde stăteam vedeam doar o jumătate din fața lui Rob Kurland, el asculta atent discursul soției sale. Însă îl vedeam bine pe Tom Henry, soțul lui Anette. Arăta mizerabil. Mătușa Elinor ședea tăcută lângă Connie ținând-o protectiv după umeri. Le vedeam doar din spate.

De partea cealaltă a mormântului stătea un grup de indivizi total străini mie. Majoritatea priveau împietriți sicriul poziționat deasupra gropii. Toată lumea era sobră, nimeni nu părea grăbit. Ca antevorbitorii ei, Anette accentua puternicul atașament de familie al defunctului. Era unul din sentimentele umane cele mai profunde. Cam toți spuneau aceleași lucruri, dar știau s-o facă găsind mereu alte modalități.

A urmat Rob Kurland:

— A fost cumnatul meu, partenerul meu de afaceri, prietenul meu, a început el cu o voce aspră. Îmi va lipsi în toate cele trei ipostaze...

Acum îl vedeam bine pe Rob și am rămas șocată. Întotdeauna fusese slab, dar acum părea un cadavru. Pielea decolorată era întinsă să plesnească pe oasele proeminente ale feței. Voiam să-l întreb pe Joel, care stătea lângă mine, dacă tatăl său suferea de vreo boală, dar m-am abținut.

Pe fruntea lui Joel apăruseră broboane de sudoare. Bărbatul care stătea în fața mea – o ramură a Deckerilor cine știe de unde – a scos o batistă ștergându-și ceafa. Soarele îmi încălzea spatele și brațele, dar, în pofida acestei binefaceri, continua să-mi fie frig.

Am fost convinsă că vor vorbi doar membrii familiei, dar nu a fost așa. După ce Rob s-a așezat, a început o paradă de noi vorbitori – cunoscuți ai defunctului, asociați, câțiva politicieni locali. Din fericire, toți au avut necrologuri scurte, nu mai lungi de 3 – 4 minute. Unul dintre ei a spus că Raymond a fost un bărbat adevărat, demn, cu un înalt nivel etic. Mă întrebam dacă Raymond, acolo sus, nu se simțea jenat de atâtea laude?! Probabil nu, știa să-și facă prieteni adevărați care să-i prețuiască adevăratele merite.

Ultimul care l-a elogiât a fost vize guvernatorul statului – am aflat mai târziu. A spus că am pierdut un om care demonstrase în repetate rânduri că FAMILIA era temelia pe care este construită țara. Probabil el și Oscar au avut

discursurile scrise de aceeași persoană. Apoi pastorul a pășit la capătul gropii și toată lumea s-a ridicat.

Nu am auzit niciun cuvânt din predică și nu știu câți au auzit ceva. Mă gândeam doar la sicriul ce urma coborât.

Predica sfârșită, sicriul coborât, funeraliile terminate. Și ca la o comandă toți din clanul Decker s-au îndepărtat în direcții diferite. Rămăsesem în picioare în fața scaunului meu, cu gura căscată. Chiar și Joel Kurland plecase.

Pastorul și ceilalți participanți de pe partea opusă mormântului schimbau priviri neliniștite. Ce se întâmpla? Era normal și uzual, ca familia îndoliată să formeze o linie, iar celelalte persoane să treacă pe rând prezentându-și condoleanțele. Iar ei care încotro.

Peste o clipă au început să revină. Anette discuta cu omul bisericii. Oscar și Michelle mergeau printre oameni, acceptau condoleanțele.

Pur și simplu au avut nevoie de o clipă de singurătate, asta s-a întâmplat! În cele din urmă, s-a format un fel de coloană, căreia m-am alăturat și eu. Deckerii nu se priveau între ei, nu-și împărțeau durerea. Fiecare Decker era izolat de oricare alt Decker, fiecare o insulă a propriei sale dureri.

*Emiliy Dickinson*₁ spunea că după o mare durere apare un sentiment superficial, formal. Starea de înstrăinare va dispărea treptat, iar apropierea de semenii ceva mai târziu. Dumnezeu, cât îmi doream ca acele zile să vină mai repede!

Mai aveam de trecut și peste momentul post ceremonial de acasă. La plecare, nici nu i-am mai remarcat pe reporterii de la poarta cimitirului. Tocmai atunci Connie a spus:

— Oamenii care erau pe partea cealaltă a mormântului, se aventură ea. Crezi că ucigașul putea fi printre ei?

Anette a scăpat uri geamăt pe care și l-a reprimat imediat.

— NU! Nu Connie, nimeni de acolo nu i-ar fi făcut vreun rău lui Raymond. Trebuie să-ți scoți ideea asta din cap, dragă!

Pe tot parcursul drumului de întoarcere, Anette și-a prelucrat cumnata, pledând pentru calm și rațiune, până când a făcut-o pe Connie aproape să-și ceară scuze. Însă Anette nu știa că aceeași problemă mă frământa și pe mine.

Deckerii au fost întotdeauna priviți cu invidie, iar uneori invidia poate lua o formă obsesivă și periculoasă. Trăiau în bunăstare, erau cu un cap deasupra celorlalți, la propriu și la figurat, erau „CEI MEREU IMPLICAȚI”. Cineva din afara cercului lor privilegiat putea ușor deveni invidios în așa măsură încât să înceapă să ucidă simbolurile a ceea ce nu reușea nicicând avea pentru sine. Ei știau asta. Au trecut prin asemenea clipe: când cineva l-a răpit pe Theo, singurul copil al lui Raymond și Connie, și l-au ucis deși răscumpărarea fusese plătită.

Astfel pentru restul clanului, acele patru morți, cu greu puteau fi considerate accidente, coincidențe sau ghinioane

tragice. Trebuiau să fie suspicioși. Dar cred că nu i-o spuneau și lui Connie.

Părea rezonabil. Connie nu era la conducere, era doar o pasageră. De când o știam, rareori lua singură o decizie, întotdeauna se alinia la curentul de opinie al familiei. Dacă Anette și ceilalți credeau că un dement îi măcelărea, cu siguranță și-ar fi luat precauțiile necesare. Însă pe Connie vor încerca să o ferească de cruzimea adevărului. Îi vorbeau despre alte lucruri, o linișteau ca pe-un copil, încercau să o convingă că totul este în ordine. Dacă aș fi fost în locul lor, nu aș fi procedat așa, dar acesta era felul lor de a-și proteja veriga slabă.

Existau câteva mașini parcate lângă casa din Mt. Vernon. Pasagerii lor așteptau politicoși sosirea văduvei. Odată cu intrarea în casă a numeroșilor Deckeri, disciplina înghețată de la cimitir începea să cedeze – pentru că nu mai existau ochi străini de față, bănuiesc. Anette m-a uimit atunci când și-a scos pălăria cu boruri largi. Părul ei negru era tuns scurt ca o perie. Era stilul de tunsoare care necesita rareori să fie aranjat. Femeia care purta asemenea tunsoare părea să spună lumii: „Privește, am alte treburi mai importante, decât să pierd timpul la coafor!” Era stilul unei femei veșnic ocupate, o businesswoman, și îi stătea excelent. Am rămas privind-o cu puțină invidie. Michelle încă purta pălăria, dar bănuiam că era tunsă identic.

Dr. Tom Henry era și el. Șuvițele sale deschise la culoare contrastau între atâția Deckeri cu părul de abanos. A schimbat câteva cuvinte cu Anette și apoi s-a retras. Mă

Întreb câți din afară erau la curent cu virtualul divorț. Tom era lângă masă, alegându-și un sandwich cu șuncă. M-am îndreptat spre el să-i vorbesc.

— Ah, Gillian, spuse în timp ce mă apropiam. Ce reîntoarcere tristă pentru tine...

Am spus că aș fi venit mai demult dacă aș fi știut de moartea celorlalți. Tom nu arăta mai bine decât Rob, dar se ținea pe cât era în stare s-o facă un om ce în decurs de patru luni a pierdut un fiu, un nepot, o nepoată și un cumnat! I-am spus cât de rău îmi părea pentru Ike. Foarte ciudat, a răspuns cu aceleași cuvinte care le auzisem de la Anette:

— Ike este mort acum. Nu mai putem face nimic.

Ridică din umeri obosit și schimbă subiectul:

— Pleci cu Connie la Martha's Vineyard?

— Oh, nu cred. Trebuie să mă întorc la Chicago.

— Acolo trăiești acum? Mai regizezi piese?

I-am povestit despre muzeu.

— Am de gând să rămân alături de Connie numai câteva zile. Nu cred că e bine să rămână doar cu menajera. Măcar până trece partea cea mai rea.

Rob înclină din cap.

— Da. Connie are nevoie de cineva apropiat. Tot timpul. Cred că ar fi nevoie de mai multe zile pentru treaba asta

Am oftat:

— Știu.

— Muzeul tău nu poate supraviețui fără tine o săptămână sau două? Oricum, vino câteva zile în insulă, poate ne revenim.

— Mergi și tu? am întrebat surprinsă, gândindu-mă la divorț.

A aprobat absent.

— Am nevoie să fiu singur. Să mă gândesc. Anette pleacă la Paris peste câteva zile.

Și avea de gând să locuiască în casa aceea goală, fără copilul său și fără soție? Să stea și să cadă pradă gândurilor până la epuizarea psihică? Deja era pe drumul acesta.

— Crezi că e o idee bună? am întrebat precaută.

— E necesar, a răspuns scurt. Ultimele luni au însemnat o tortură pentru mine. E cazul să ne găsim un areal cu un grad minim de risc.

Am ezitat o secundă apoi am luat taurul de coarne.

— Connie nu crede că au fost accidente.

Înainte să deschidă gura, am simțit o mână pe brațul meu. Era Michelle.

— Pe toți ne interesează soartă lui Connie, Gillian.

Vorbea cu aceeași cadență rară pe care o folosea și sora ei.

— Este o ființă fragilă, a continuat ea. Și fanteziile ei cu tot felul de criminali nu fac decât să-i agraveze starea. Ar fi de preferat, te rugăm chiar, să nu o încurajezi...

— Desigur. Înțeleg. Dar Connie se comportă destul de normal după părerea mea.

A zâmbit.

— Mi-e teamă că tranchilizantele sunt cele care o ajută.

— E drogată? Chiar mă întrebam dacă a folosit ceva.

— E-n ordine, spuse Tom. Eu i-am prescris.

— Gillian, a spus Michelle, trebuie să stăm jos și să avem o discuție mai lungă. Atâția ani... avem o groază să ne spunem. Vino la noi în noaptea asta.

— Dar Connie...

— Anette rămâne cu ea, reluă suav Michelle. Nu rămâne singură, dacă la asta te gândești.

— Păi... da, asta era.

— Nu fi îngrijorată, Gillian. Nu avem de gând să o părăsim tocmai în aceste clipe.

— În cazul acesta vin cu plăcere. Mulțumesc.

Michelle a murmurat ceva de conveniență și s-a retras.

— Frumoasă lucrătură! a spus Tom ridicând admirativ din sprânceană. Exact ca de obicei.

Am privit peste umărul lui Tom și am văzut-o pe Michelle șoptindu-i ceva gemenei sale. Anette aproba încet din cap.

— Mda, frumoasă lucrătură, am replicat. Nu vor să mă lase singură cu Connie

Privirea lui Tom a trecut rapid peste a mea.

— Tu ai ales asta, nu-i așa? Ei, acum te-ai integrat excelent în familie.

Adică „să fiu manipulată” de familie voia să spună. Atunci da, începeam să mă integrez. Aproape uitasem cât

de pricepuți erau Deckerii în a aranja totul exact cum doreau. Totul.

4

Familia Kurland trăia în Sherborn și pentru a doua oară în acea zi m-am instalat pe canapeaua din spate a unei mașini străine, pentru a fi condusă într-un loc unde nu doream să merg.

Michelle și-a scos pălăria înainte să urce și – da – avea aceeași tunsoare pe care o bănuiam.

Înainte să se așeze lângă mine, Joel se grăbi să-și scoată cravata și sacoul. Michelle era la volan pentru că Rob se plângea de dureri de ochi. Nu m-am putut abține și am întrebat dacă fusese bolnav.

S-a răsucit înspre mine și m-a privit mirat.

— Nu, a răspuns vocea lui aspră. De ce?

Am dat din umeri.

— Arăți atât de slăbit, Rob.

El a zâmbit trist:

— Cu toții am slăbit în ultimele luni, Gillian, chiar și Joel.

Un lucru evident. Trebuia să-mi fi dat seama. Am privit băiatul de alături. Joel se hlizi la mine:

— Sper că nu mă vei dădăci să mănânc mai mult, nu-i așa mătușă Gillian?!

— Nici nu visam așa ceva! I-am asigurat eu.

— Fantastic, rânji el. Toată lumea de la înmormântare a făcut-o, toate rubedeniile îndepărtate. Cei mai răi au fost tipii din Newport, în special mătușă Elizabeth. Mami, chiar e mătușă mea?

— Este mătușă de gradul doi prin alianță, îi spuse Michelle peste umăr. Elizabeth are câteva necazuri financiare acum, dar să fii convins că nu a făcut-o cu intenții rele.

— Mda, știu. Ei acum dacă s-a terminat, toată lumea va începe să mănânce.

— JOEL! au izbucnit în aceleași timp părinții puștiului.

Joel a tăcut. Oare de ce s-au răstit la el. Ce urma să spună și părinții lui nu doreau ca eu să aud? Am încercat să-i prind privirea lui Michelle în oglinda retrovizoare, dar ea privea drept înainte.

Când ultimul dintre oaspeți a plecat din reședința din Mt. Vernon, i-am spus lui Connie că eram invitată să dorm la Michelle în noaptea asta. Știa. Îi spusese Anette.

Dacă în urmă cu mai puțin de 24 de ore Connie mă implora disperată să vin tocmai de la Chicago, acum îi era indiferent dacă plec sau rămân cu ea. Poate din cauza înmormântării, poate din cauza sedativelor sau poate gemenele au reușit din nou acea „frumoasă lucrătură”.

Era bine pentru Connie să plece o vreme din acea casă, dar nu știu dacă Martha's Vineyard era alegerea potrivită.

Acolo murise soțul ei în urmă cu câteva zile. Locul trebuia să fie plin de amintiri, la fel ca și locuința de aici. I-am spus lui Michelle și lui Rob că o vacanță scurtă în Montego Bay sau Hawaii ar fi fost mai bună. Michelle a replicat că i-au propus același lucru, dar Connie nu a îmbrățișat ideea. Rob a intervenit spunând că vor insista după ce Connie se va simți puțin mai bine. Oh, mai mult ca sigur, dacă intra pe mâna lui Michelle, Connie și-ar fi schimbat rapid părerea. Connie era un aluat ușor de prelucrat. Și totuși Martha's Vineyard oferea cea mai bună izolare.

Mă gândeam la Tom Henry, stând lângă masă, îndemnându-mă să merg și eu pe insulă. Eram cât pe ce să accept. Aveam și eu o proprietate pe Martha's Vineyard. Aparținuse lui Stuart. Dintre toate reședințele Deckerilor, era cea mai modestă și cea mai nouă. Când am plecat acum 10 ani, am spus gemenelor s-o folosească drept casă de oaspeți sau cum cred ele de cuviință; asta a fost când le-am convins că am de gând să plec definitiv. În zece ani nu am primit nicio taxă, impozit sau alte note de întreținere, nici chiar în primii ani când știau unde sunt.

Dar casa era oricând la dispoziția mea – mâine dacă doream. Oricum era o casă a clanului și Deckerii au știut întotdeauna să îngrijească ce-i al lor.

Brighton, Newton, Wellesley, în curând vom ajunge în Sherborn. În clipa în care mașina oprea în garajul unei case înconjurată de păduri, Joel țâșni și dădu buzna în casă. Peste o clipă și-a reamintit bunele maniere și a venit să-mi ia valiza.

— În care cameră, mami?

— Cea de lângă a ta.

Michelle voia să mă instaleze încă de la început, astfel l-am urmat pe Joel urcând la al doilea etaj. Mi-a așezat valiza în camera amintită și a dispărut în camera următoare. Există încă un dormitor și am privit înăuntru. Michelle m-a observat:

— Da, era camera lui Bobby. Nici eu și nici Rob nu am fost în stare să-i strângem lucrurile. Dar acum cred că se poate.

„De ce acum?” Nu am întrebat.

Camera mea era spațioasă și confortabilă. Michelle mă urmărea în timp ce-mi desfăceam valiza,

— Este tot ce ți-ai adus? Nu ai de gând să rămâi?

— Am obligații în Chicago, i-am reamintit eu.

— Știu, dar credeam că vei sta puțin mai mult. Vino cu noi în insulă, Gillian. Poți să întârzii o săptămână, două, nu-i așa?

De fapt puteam. Nimic urgent nu reclama prezența mea în Chicago. În plus, doream să aflu răspunsurile la câteva întrebări.

— Îl voi suna pe asistentul meu, mai târziu, am dus-o cu vorba. Poate reușesc să aranjez.

Michelle îmi strânse mâna.

— Bun. Trebuie să rămâi. Ai plecat de lângă noi... cât a trecut?

— Aproape zece ani.

— Zece ani! Cum trece timpul, nu-i așa? De zece ani nu am auzit nicio veste de la tine și acum vrei să pleci atât de curând? Nici să nu aud de așa ceva. Ai să-ți chemi la telefon asistentul și ai să-i spui să înceapă să te „asiste”, pentru că tu ești ocupată cu familia ta. Oh, Gillian, cât mă bucur să te văd! Nu fugi șă de data asta.

Era atât de sinceră, încât îmi venea să zâmbesc.

— Foarte bine, am să rămân o vreme.

Era greu să le refuzi pe surorile Decker.

Michelle privea pe fereastră când îmi duceam lucrurile în baie. Când m-am întors încă era acolo nemișcată... Soarele după-amiezii îi contura profilul. Părea atât de senină. Culmea! Putea să fie calmă în momente ca acestea?!

— Îmi pare rău pentru Tom și Anette. Am auzit că divorțează, am spus gândindu-mă dacă era momentul să intervin cu un subiect atât de neplăcut. Oare voiam să stric momentul ei de seninătate? O răutate din partea mea.

Dar Michelle o depășește. Michelle depășea orice. A dat din mână evitând o discuție pe acest subiect. Încă de acum zece ani cunoșteam ceea ce putea fi numit „poziția preferată a gemenelor”. Exact în această postură stătea acum Michelle. Cu mâna stângă înfiptă în șold, piciorul drept puțin înaintea și capul ușor pe spate. Vorbi:

— Odată cu moartea lui Ike s-au spus o mulțime de lucruri care nu trebuiau spuse.

Înțeleg că între Tom și Anette.

— Este păcat.

— Într-adevăr.

— Sper că Anette își va găsi ceea ce își dorește.

O umbră a trecut peste fața ei.

— Ceea ce își dorește este Ike. La fel cum și eu îl doresc pe Bobby înapoi...

Apoi Michelle a început să vorbească despre fiul ei mort. Nu era explozia emotivă a unor amintiri din cotloanele ascunse ale sufletului, ci mai degrabă o trecere în revistă a tuturor lucrurilor bune pe care Bobby le făcuse, pe care avusese de gând să le facă și cele pe care EA spera să le facă.

— Avea un autocontrol rar întâlnit la 18 ani, spunea. Bobby era încrezător în steaua lui, dar nu orbește. Nu se descuraja dacă greșea. Nu-i era FRICĂ, Gillian.

Vorbea cu mândrie și multă dragoste despre fiul ei. Mă întrebam după cât timp va vorbi la fel și despre Raymond. Am dorit să văd o fotografie de-a lui Bobby. Era una mică, înrămată, reprezentând un adolescent în short și teniși, ținând în mână parâma unei bărci.

— Dar, Michelle,... era un bărbat!

— Da, a spus ca simplu.

Și încă unul care urma să arate din ce în ce mai bine. Nu se mai vedea nimic din copilul Bobby pe care-l știam. Nu-mi venea să cred că se transformase atât în acești zece ani și totuși evidența o țineam în mână. M-am gândit cu compasiune la Michelle. Să vezi un copil crescând puternic și capabil și apoi doborât tocmai când începea să se bucure de întregul său potențial.

— Moartea lui Bobby trebuie să fie grea pentru Joel, am murmurat. Știu cât erau de apropiați.

Fața ei se luminează.

— Aici e ceva straniu, Gillian. Joel ne-a surprins pe noi toți. Știi, l-a moștenit pe Bobby în întregime. De când a început să meargă în picioare, Bobby a avut grijă de el și l-a învățat multe lucruri. Dar când fratele lui a murit, Joel nu s-a resemnat și nu s-a încuiat în camera lui așteptând să fie mângâiat și consolată. EL ne consola pe NOI! Regret că a trebuit să se maturizeze atât de repede și iată că Joel este mult mai puternic decât îndrăzneam să sper.

— Cât are acum?

— Cincisprezece, își strânse buzele. Totul acum cade pe umerii lui Joel. Este ultima noastră speranță...

Speranța lor pentru viitor, continuatorul seminției și gardianul afacerilor clanului pentru ca toate acestea să nu se spulbere în cele patru zări. O sarcină grea pentru un puști de cincisprezece ani.

După câteva clipe am coborât. La marginea treptelor ne aștepta Rob cu un shaker în mână.

— Gillian, nu-mi amintesc dacă-ți place vermutul său nu.

— Atunci nu, acum da.

— Ah, bine. Ia loc și te servesc imediat.

În acel moment Joel coborî scările tropăind zgomotos, îmbrăcat în jeans și tricou.

— Hei! Mă duc la Mike. Okay?

— Hei, Okay! a spus Rob. Să vii la șase.

— Excelento! Joel se năpusti afară.

I-am privit întrebătoare pe părinți:

— „Excelento?”

Michelle zâmbi resemnată.

— Este expresia anului... Hai să stăm dincolo.

Am pătruns într-o cameră ce avea ferestre imense, pe aproape trei laturi. Soarele după amiezii îi dădea un aer melancolic. Vedeam această casă pentru prima oară. Familia Kurland o cumpăraseră după plecarea mea, căci înainte locuiau în Brookline. De afară se auzea demarând un motor și dispărând, probabil o motoretă. Rob aduse trei Martini, am luat fiecare unul și ne-am așezat.

— Vrei să guști ceva? a întrebat Rob cu vocea lui aspră.

— Nu, mulțumesc. Doresc însă altceva. O explicație.

Rob și-a întins picioarele încrucișându-și gleznele.

— Oh... Pentru ce?

— Motivul pentru care nu m-ați lăsat să rămân alături de Connie.

Cei doi au schimbat rapid o privire și apoi au izbucnit în râs.

— Am uitat cât de directă ești, a spus Michelle.

— Directă și încăpățânată. Îmi răspundeți acum?

— Bineînțeles, a spus ea. Așteptam momentul să vorbim singuri cu tine pentru că și noi știm ce crede Connie.

— Ea crede multe.

— Anume ce?

— Păi unul dintre lucruri ar fi că Raymond a fost asasinat. Și are aceeași convingere și despre cei trei copii.

— Mda, exact așa crede.

— Crede deasemenea că acel asasin va măcelări întreaga familie. Din cauza asta este atât de terorizată.

Michelle scutură din cap.

— Sărmana Connie. Speram să nu se ajungă aici. Exact de ce ne era frică, atunci când Anette ne-a spus că te-ai întors. Erai exact persoana de care avea nevoie Connie. Drept supapă. Erai din familie și totuși nu, dacă nu te superi pe mine.

Nu mă afecta.

— Ți-a povestit chiar tot? a întrebat Rob. Despre misterioasele urme din zăpada pârtiei de ski? Și despre șoferul criminal din Toronto, niciodată prins? Și despre „incredibilul” accident din baia hotelului new yorkez?

— Toate acestea. În plus faptul că Raymond nu fuma niciodată stând în pat, am adăugat.

— Oh da, chiar și asta. Rob mă privi pieziș. Știi că voia să angajeze un detectiv particular? Ne-a trebuit o grămadă de timp să-i scoatem asta din cap.

— O credeți nebună?

— Nu, departe de noi, a tăiat Rob, după care a inspirat adânc.

Se consultă din priviri cu soția. Când ea îi făcu un semn aprobator cu bărbia, Rob vorbi apăsător:

— De fapt și noi credem că are dreptate! Credem că toți patru au fost uciși...

—... Nu am suspectat nimic până în clipa în care Ike Henry a fost literalmente tăiat în două de mașina aceea presupus scăpată de sub control...

Moartea lui Bobby părea într-adevăr un accident de ski și au acceptat-o în tăcere, iar urmele din zăpadă, ale cuiva care nu a dorit să se implice. Însă când, la mai puțin de o lună, vărul lui Bobby, Ike, își găsea un același sfârșit violent, au început să-și spună temerile murmurând, iar când după o altă lună, Lynn Ferguson se îneca la New York, au devenit siguri. Și „ei” însemna întregul clan – familiile Kurland, Henry și Ferguson – exceptând-o pe Connie Decker. Bănuielile lui Connie au apărut doar după moartea suspectă a lui Raymond, cauzată chipurile de o țigară aprinsă.

Dar ceilalți erau deja convinși că era vorba de niște crime și au acționat în consecință. Au angajat un om de pază pentru Joel. Au contactat o agenție de detectivi particulari. Și au făcut ca eforturile polițiilor din Vermont, Canada, New York și Martha's Vineyard să fie conjugate.

— Și acesta a fost, motivul pentru care nu am dorit ca ea să-și angajeze propriul ei detectiv, explică Michelle. Nu voiam ca detectivul ei să tulbure apele detectivilor NOȘTRI.

Părea logic, totuși...

— De ce nu i-ați spus adevărul?

Michelle schimbă o privire cu Rob, care vorbește:

— Am fi făcut-o probabil. Dar Connie a stat liniștită până în momentul morții lui Raymond. Doar după aceea, treptat, s-a declanșat marea tragedie.

— E greu de explicat. Totul s-a întâmplat în câteva zile și Connie practic a căzut din picioare când polițiștii au emis ipoteza incendiului provocat de o țigară. Zbiera și plângea ca o nebună, Gillian. Connie, o știi, întotdeauna a fost o femeie placidă, nu știam ce să-i mai facem. Trebuia s-o calmăm într-un fel și Tom i-a dat un sedativ. Dar nu putea sta tot timpul sedată. Când e lucidă imediat o copleșesc toate amintirile.

Îmi aminteam și eu de exaltarea din noaptea trecută și nepăsarea din această dimineață.

— A luat ceva înainte de înmormântare?

— Probabil o doză triplă, a murmurat Tom.

— Ar fi cazul să-i spuneți adevărul, am insistat eu.

Amândoi au înclinat aprobator din cap.

— Problema constă în a găsi conjunctura, a vorbit Michelle. Ne e teamă că acum... ăă, ar da-o peste cap și mai mult. Vom aștepta câteva zile.

Dacă ar fi fost vorba de oricare altă persoană, comportamentul lor l-aș fi considerat forțat și brutal. Dar, din toată familia, Connie Decker era cea mai puțin pregătită să lupte cu adevăratele necazuri. Era unul dintre lucrurile care mă frământau despre Raymond – de ce și-a ales o soție atât de pasivă. Raymond nu avea nevoie de o femeie pe care să o domine, nu era nevoie să demonstreze nimănui că el era șeful. Dar din câte știu, căsnicia lor a fost

confortabilă pentru amândoi, evident fiecare îl suplinea pe celălalt și astfel lucrurile mergeau înainte.

Dar asta era de domeniul trecutului, prezentul era pătat de hidoșenia cuvântului „crimă”.

— Sunteți de acord cu ideea ei că presupusul ucigaș are de gând să ucidă întreaga familie, i-am întrebat.

— Tot ce-i posibil. Ar putea fi cineva care ne urăște.

— Bănuiți pe cineva?

Rob ridică din umeri.

— Inamici din afaceri, poate? Ne-am făcut câțiva dușmani, e drept... Ce mă șochează este lașitatea de a începe cu copiii.

— L-a sărit pe Joel, am spus.

— Poate n-a reușit să ajungă la el dintr-un motiv sau altul, dar individul, oricine ar fi, a început acum cu adulții. A ataca niște copii e una și alta e să-l ucizi pe Raymond, care era deja prevenit. A fost primul care a suspectat moartea lui Bobby. Cu toate astea ucigașul l-a doborât și pe el. Nu putem ști dacă Joel figurează încă pe lista lui.

— Unde e „gorilla” lui acum?

— Nu mai este angajat, a spus Michelle apăsător. Nu mergea, era prea complicat.

Am avut un frison.

— Și totuși l-ați lăsat să plece singur la prietenul său!

Rob spuse:

— Trebuie să reintrăm în normal. Pe lângă asta, toată zona care ne înconjoară este sub controlul unei agenții particulare de securitate. Nimeni nu vine pe aici fără ca ei

să afle. Poți fi sigură pentru că ai văzut cu ochii tăi când ai venit aici cu mașina.

— Nu am văzut nimic.

— Tocmai asta e ideea!

M-am ridicat și am mers curioasă la fereastră.

— O mulțime de copaci pe aici...

— Toți înconjurați de un gard electric. Joel este în siguranță aici ca și în împrejurimi. Adu-ți aminte, Bobby și ceilalți doi au fost uciși doar când erau departe de casă!

Era adevărat, sesizam o diferență.

— Detectivii voștri au descoperit ceva?

— Nimic, absolut nimic. Urmele începeau să dispară atunci când s-au apucat să facă cercetări în cazul lui Bobby. Dar cu Raymond există mai multe șanse.

Dincolo sună telefonul.

— E rândul tău, spune Michelle.

Rob mormăi și se ridică să răspundă.

— Mă surprinde că n-a sunat până acum..

— Sună des?

— Foarte des. Și nu putem să-i evităm sau să lăsam tot timpul robotul să răspundă. Afacerile sunt afaceri.

— Înțeleg acum de ce sunteți atât de nerăbdători să plecați o vreme. Mă gândesc că pe Connie nu o încântă ideea să meargă în insulă, nu-i așa?

— Connie a jurat că nu mai pune piciorul pe insula aia. Dar se va răzgândi cu timpul. Oricum, am făcut în așa fel încât urmele focului să dispară complet. Chiar acum avem o echipă care se ocupă de treaba asta.

— Tom Henry are de gând să vină acolo. Mi-a spus că Anette pleacă la Paris peste câteva zile.

— Da, tocmai s-a hotărât.

Nu înțelegeam pentru ce Tom dorea să fie alături de rude în timpul procedurilor de divorț, dar îl privea personal în definitiv. Poate locul era acela care îl interesa și nu locuitorii. Se putea foarte bine încuia în casa pe care o avea de atâția ani, fără să vadă pe nimeni dintre noi. Dintre ei, vreau să spun. În acel moment Rob reveni de la telefon.

— Era directorul unei alte firme în care Raymond avea de gând să se implanteze, raportă el și dădu din cap în timp ce Michelle spunea „Vai dragă”.

Mi se adresă:

— Raymond controla toată partea de investiții din industria grea. Toți care erau în zona lui de interes au dat telefoane să afle dacă moartea lui va afecta șansele lor de a mai primi fonduri de la noi. A trebuit să le spun că da.

Rob și gemenele nu ar fi făcut vâlvă pentru a găsi un înlocuitor lui Raymond în afaceri; un nou partener trebuia găsit doar printre Deckeri sau rude foarte apropiate. Se puteau gândi de exemplu să aducă pe unul de-al lor din Rhode Island. Dar nu, din câte îmi amintesc despre acea ramură, acei Deckeri aveau, propriile lor afaceri prospere. Însă niciunul foarte apropiat nu era competent pentru așa ceva. Tom Henry era chirurg cardiac. Oscar Ferguson avea o slujbă în Washington, Elinor Ferguson conducea Fundația Filantropică a clanului, iar Joel Kurland avea

doar 15 ani, deci nicio șansă până când Joel nu-și termina studiile la Harvard Business School.

— Ar trebui să aruncăm o privire prin actele lui, spuse Michelle. E foarte posibil să fi avut deja o opțiune fermă în favoarea unuia dintre ei. Ar fi o rușine să ratăm o afacere bună doar pentru că era în domeniul lui Raymond.

— Mda, probabil, vorbi Rob la fel de apatic pe cât arăta. Amândoi au tăcut.

Și deodată m-am simțit parcă aș fi avut o criză de claustrofobie:

— Aș vrea să ies puțin pe afară. Să mă plimb, să mă gândesc...

Michelle a venit lângă mine și m-a îmbrățișat ușor.

— Ai suportat multe în ultima vreme, așa e Gillian... Îmi pare rău. Aș fi vrut să fii cruțată de toate astea.

Asta mă gândeam și eu...

Le-am spus că nu întârzii mult și am ieșit afară. Printr-un luminiș al zonei împădurite din spatele casei se zărea o altă casă, nu foarte departe. Am luat-o deci în altă direcție. O potecă se pierdea printre copaci. Nu puteam să mă aventurez prea departe, căci pantofii mei nu erau potriviți acestui gen de plimbare. Pământul de sub tălpile mele era plin de crenguțe uscate, frunze moarte și, uneori, ghinde pierdute de veverițe toamna trecută. Copacii înfrunzeau și mlădițe noi încercau să răzbată prin covorul mort al pădurii. Nu începuse încă acea perioadă a anului când roiurile de insecte zburătoare invadează pădurile, diminuându-le – pentru om – atât de mult farmecul.

Copacii erau tăcuți, era o liniște atât de adâncă încât zgomotul pașilor mei era un sacrilegiu.

M-am așezat pe un ciot de copac. Michelle și ceilalți Deckeri avuseseră timp până acum să se obișnuiască cu ideea că cineva le dorește moartea – eu a trebuit s-o fac într-o singură zi. O parte din conștiința mea nu accepta ideea nefastă a criminalului din umbră, dornic de răzbunare, deși motivul era cu totul nerealist: nu mi-i imaginam pe Deckeri în rolul de victime!

Realitatea era însă alta. Întâi copiii, acum Raymond. Trei copii adorabili și regele clanului – cu toții dispăruți. Dintre ceilalți bărbați ai familiei, după Stuart, pe Raymond îl apreciam cel mai mult. Omul avusese ceea ce se cheamă stil. Când tatăl său murise, Raymond acceptase rolul de „pater familias” cu grație și autoritate, făcând tranziția cât se poate de simplu și firesc. O știam de la Stuart și eram convinsă că mi-a spus adevărul. Raymond fusese un om sincer satisfăcut de acest rol, chiar dacă trebuia să fie arbitrul unei copleșitoare afaceri sau unei mici neînțelegeri familiale. Nu acționa cu îngâmfare și nici nu-i puneă în inferioritate pe ceilalți! Acesta a fost Raymond Decker, un om atât de chibzuit și răbdător în conducerea micului său regat.

Comportamentul gemenelor însă nu, era atât de ușor de analizat. Femeile superdotate mă fac să mă simt prost. Amândouă, Michelle și Anette, făcuseră o formidabilă carieră și aveau o viață de familie de invidiat, toate obținute cu o ușurință care ofensa.

În plus erau tot timpul fantastic de bine îmbrăcate; nu existau vechituri pline de amintiri în garderoba LOR.

Nu aveau nevoie decât de o sumară planificare și puțină clarviziune pentru ca în afaceri să se descurce cu o formidabilă ușurință. Însă aceste calități erau la un standard pe care noi, ceilalți muritori, nu îl puteam atinge. Gemenele întotdeauna s-au purtat cordial și deschis eu mine; nu aveam ce să le reproșez, însă pur și simplu nu eram pe aceeași lungime de undă. Deveneam neliniștită alături de ele.

Pe Tom nu am apucat să-l cunosc prea bine. Aptitudinile lui chirurgicale îl solicitau adesea și tot timpul era plecat dintr-un loc în altul, chemat pentru intervenții riscante. Cât despre Rob, îți venea să crezi că e al treilea geamăn, atât de bine se potrivea în schema familiei. Foarte bine putea să se nască ca Decker în loc să ia în căsătorie o Decker. Connie probabil la fel. Nu mi-o puteam imagina în altă ipostază decât aceea în care era, dusă de curentul puternicei personalități a celorlalți.

Asta a fost un lucru ciudat în viața mea acum zece ani. Nu puteam fi un Rob Kurland în aceeași măsură în care nu reușeam să fiu o Connie Decker și astfel am migrat spre zone mai calme. Nu-mi găseam locul pe raftul cu borcane etichetate al clanului.

Am spus cu voce tare: „Am fugit pentru că nu am reușit să țin pasul cu ei!” Era prima oară când admiteam așa ceva. Însă tot nu mă simțeam mai liniștită, mai relaxată.

Deci iată-mă aici, stând pe un ciot de copac, dintr-o pădure din Massachusetts, încălțată aiurea și plină de remușcări. Deși toată durerea din lume era acum de partea Deckerilor, eu găseam timp pentru autocompătimire. Dar nici asta nu mă făcea să mă simt mai bine. Am realizat că această grandioasă sondare a conștiinței mele nu folosea la nimic și era de fapt o grațioasă piruetă tactică pentru a evita ghimpia realității prezente. Țsta era adevărul: îmi era frică! De când făceam umbră acestui pământ nu auzisem de nimeni apropiat mie, care să fi fost ASASINAT. Dumnezeu, dar asta e o chestie pe care o citești doar în ziare! Și acum descopăr că patru oameni din familia fostului meu soț au fost uciși și cu siguranță pericolul încă plana. Deși aceste întâmplări, încurcate în hățușul incertitudinilor și imposibil de controlat, nu m-au atins direct, totuși îmi era frică. Și CEVA se întâmpla – nu știam cine se ascunde în spatele acestei terori, sau ce motive are, sau care va fi următoarea mișcare. Oare eram în vizor?

Connie s-a gândit la asta chiar din primele clipe ale revenirii în Boston. Deveneam o țintă pentru că mă numisem cândva Decker?

Voiam să plec acasă. Doream să mă întorc la casa mea, la muzeul meu și la viața mea. Doream până la lacrimi. Pe scurt: voiam să fug din nou!

Am stat pe ciotul ăla nenorocit până când am amorțit. Soarele apunea și aerul începuse să se răcească. M-am adunat și m-am ridicat să mă întorc. Pășeam pe poteca

plină de uscături și mă gândeam ce bună ar fi fost o pereche de ghete.

Hm, lucrurile nu se îmbinau în acest mic Purgatoriu pe care-l creasem pentru mine și clan; un anume echilibru trebuia stabilit. Până am ajuns acasă eram hotărâtă: le-am spus lui Rob și Michelle că voi sta alături de Connie atât timp cât doresc ei. Așteptam sfârșitul renovării casei din Martha's Vineyard, iar când va fi gata, eu însămi o voi aduce acolo pe Connie.

5

A doua zi am revenit la reședința Deckerilor din Mt. Vernon St. gândindu-mă că Anette va răsufla ușurată. Însă ea nu era nerăbdătoare să plece în Brookline, aștepta probabil plecarea lui Tom. Oricum, aveam șansa de a sta de vorbă, să încercăm să inițiem o relație pe care niciodată nu am avut motive s-o începem. Iar motivele erau într-adevăr întemeiate.

Connie încetase cu interminabilele sale scenarii. Redevenise aceeași Connie pe care o știam: placidă, dusă de valurile sorții, totul cu o majoră excepție – era tristă. Connie nu fusese niciodată tristă. Cuvântul „tragedie” nu a figurat niciodată în vocabularul ei. Iar acum, după dubla nenorocire de a fi martoră la prematurele dispariții în

morți violente a soțului și a singurului copil, după căderea psihică, Connie dădea semne de intrare în normal. Dar această normalitate era probabil un imens Nimic.

Surprinzătoarea explozie de nebunie și acuzațiile ei, singurele motive ce m-au îndemnat să vin până aici, erau acum terminate.

Pierdut sau câștigat, micul ei război se sfârșise...

L-am sunat pe asistentul meu din Chicago explicându-i că lipsa mea se va prelungi peste data plănuită inițial. Bucuria lui a fost prost mascată. După el, puteam să nici nu mai vin vreodată. Leonard fusese custode secund cu multă vreme înainte ca eu să-i devin șefă. Bietul de el, trăgea speranța ca după pensionarea fostului „principal” să fie uns șef. Lucru care nu s-a întâmplat – a scrâșnit din dinți, dar nu a comentat. Leonard nu mi-a pus niciodată bețe în roate, nu m-a vorbit de rău, dar nici nu exagera cu bunăvoința și nici în relații de amiciție nu se putea spune că eram. În fine, plecarea mea era mană cerească pentru el.

Au trecut câteva zile, pline de telefoane și scurte vizite pentru a vedea cum îi mai merge lui Connie. Am avut o lungă convorbire telefonică cu mătușa Elinor din Georgetown. Mi-a spus că îndată ce lucrările Congresului se terminau, ea și Oscar vor veni în insulă și asta în mai puțin de o săptămână.

Connie a fost vizitată de o sumedenie de prieteni, inclusiv semi-anonima Marcie, cea cu care vorbisem atunci la telefon. Am fost impresionată de lunga paradă a oamenilor bine intenționați. Cum reușise o fire atât de

pasivă ca a ei să-și facă atâtea prieteni? Probabil nespunând sau nefăcând nimic care să jignească.

Am întrebat-o pe Anette dacă are la îndemână o fotografie de-a lui Ike. Avea. Am privit acolo un puștan, evident brunet, ce zâmbea confidențial aparatului foto. Ike Henry nu semăna cu Bobby Kurland. Avea un chip plăcut, iar ochii te fascinau; privirea lui era într-adevăr interesantă și m-am trezit murmurând fără să vreau: „Doamne ce păcat...”

— Povestește-mi despre el, am rugat-o.

Mi-a spus că Ike era unul dintre aceia care pot jongla cu șapte bile deodată fără să scape niciuna. Era implicat simultan în nenumărate activități școlare fără să se simtă obosit. Ike nu dădea greș niciodată. Anette îl vedea preluând afacerile. Însă puștiul prefera cercetarea medicală! Anette nu s-a împotrivit pentru că a înțeles – cu toții au înțeles – că Ike se născuse supradotat – era un geniu. Deja fusese acceptat la Harvard, la niște cursuri de pregătire medicală, când încă mai avea de terminat un an la Exeter. Ike era geniul tinerei generații. Anette îmi povestea astea fără falsă modestie sau scuze pentru ceea ce părea hiperbolizarea unei mândrii materne. Era o simplă constatare: Ike fusese genial.

Deci iată încă un puști care peste câțiva ani ar fi uimit întreaga lume și cu certitudine ar fi făcut-o... împreună cu Bobby Kurland?... sau Lynn Ferguson? Am întrebat despre ea. Anette a lăsat capul pe-o parte, gândindu-se.

— Connie trebuie să aibă vreo poză de grup.

Am plecat să o căutăm pe Connie și am găsit-o în sufragerie curățind de frunze uscate o violetă africană. Anette a întrebat-o de fotografie:

— Îți amintești de cea pe care a făcut-o Raymond copiilor vara trecută? Acea de pe chei. Mai ai vreo copie?

Connie își amintea.

— Cred că există una chiar în camera lui. Își mirosi degetele și strâmbă din nas. Cum poate ceva atât de frumos să miroase atât de urât? Hai să mergem s-o căutăm.

Am pătruns toate în camera de lucru a lui Raymond. Multe piese de mobilier fuseseră înlocuite, dar penelul și rafturile de cărți erau aceleași pe care le știam. Connie a răscolit prin sertarele biroului până a găsit fotografia.

— Iat-o! Gillian păstrează-o dacă vrei. Putem să facem și altele. Trebuie să ai una a ta.

Un gest frumos. Mi-a întins-o și a venit alături să o privească. Anette se postă de cealaltă parte, privind peste umărul meu. Erau patru adolescenți în costume de baie pe un chei. În spatele lor, marea cu valuri tivite de soarele verii. Prova unei ambarcațiuni se vedea în stânga. Lynn Ferguson era o fată înaltă filiformă, bronzul accentuat și părul ud străluceau puternic în soare. Cotul lui Bobby Kurland se sprijinea pe umărul lui Ike Henry, iar Lynn se prefăcea că-l strânge de gât cu un prosop pe micul Joel Kurland. Ceilalți trei râdeau în hohote, singur Joel se maimuțărea prefăcându-se speriat pentru viața lui. Era un cadru vesel, plin de prospețime juvenilă și am simțit un

ghimpe în inimă, o durere care nu îmi va trece atât ele ușor.

N-aș fi îndrăznit niciodată să-i cer lui Connie o fotografie de-a lui Theo pentru că mă temeam de reacția ei.

Deci familia avusese cinci tinere vlăstare, cu toții strălucitori, capabili, un viitor pe care se bazau. Și acum rămăsese în viață doar unul... Îmi aminteam vorbele lui Michelle: „Totul acum cade pe umerii lui Joel”.

— Aș fi vrut să știu, am spus cu amărăciune. Aș fi venit mai devreme.

Connie se îndreptă spre o canapea gigantică din piele și se ghemui într-un colț cu o familiaritate ce trăda locșorul ei preferat din acea încăpere.

— Spui că ai fi venit? Mereu spui asta, vorbi Connie puțin mai tare decât o șoaptă. Hm, dar n-ai venit la înmormântarea lui Theo. Și slavă Cerului, aveai de unde să afli, a scris în toate ziarele. Și nici măcar un telefon n-ai dat...

Acuzațiile ei m-au lovit în plin. Am observat cum Anette mă privea cu coada ochiului, așteptând și ea răspunsul. M-am așezat lângă Connie și am apucat-o ușor de braț.

— Connie, te rog, NU am știut. Nu atunci. Eram în China când s-a întâmplat. Și chiar dacă ar fi scris și în ziarele de acolo, nu știam să le citesc, nu? Când am revenit, totul era sfârșit și în presă nu mai apărea nimic.

Trecuse mai bine de un an atunci când am avut ocazia să aflu ce s-a întâmplat cu Theo.

În ochii lui Connie au apărut lacrimile.

— Oh, suspină ea. Asta înseamnă că într-adevăr nu știai, nu-i așa?

Am înclinat capul și Anette a întrebat:

— Și cum ai aflat până la urmă?

Asta țineam minte foarte bine:

— Citeam un articol din Newsweek depre o provincie din Italia, unde plata răscumpărării este considerată drept delict, lucru care stârpește într-o oarecare măsură răpirile de pe acolo. Articolul făcea apoi o sumă a cazurilor recente din alte părți ale lumii unde răscumpărarea, deși plătită, victimele erau oricum ucise. Iar unul dintre cazuri era ceea ce ei numeau „cazul Decker”. Nu erau multe amănunte, doar că Raymond a plătit răscumpărarea, dar Theo... Theo n-a reușit...

Connie a tresărit însă n-a spus nimic. Am continuat prudentă:

— Atunci nu știam ce trebuie să fac. Trecuse deja un an de la... M-am gândit, dacă sun, nu făceam decât să redeschid niște răni vechi. Până la urmă nu am făcut nimic, îmi pare rău.

Connie dădea din cap, acceptând.

— Ce făceai în China? a întrebat Anette.

— Regizam un turneu de teatru. Departamentul de Stat ne-a trimis.

Apoi Anette a aprobat și ea printr-o înclinare a capului, satisfăcută că auzise întreaga poveste.

— Ar fi fost mai bine să suni... punctă ea.

Anette obișnuia să se ocupe zilnic de afacerile firmei, dar acum era ocupată cu planurile proiectatei călătorii la Paris. Ea nu mi-a vorbit niciodată despre Tom, era un subiect încheiat. La început eu am presupus că plecarea în Franța era o evadare de stresul acestei separări. Dar greșeam, era o călătorie de afaceri.

— Ce-i la Paris? am întrebat.

Anette a lăsat deoparte prospectul pe care-l frunzărea.

— O echipă de tineri întreprinzători care propun stabilirea unei rețele de distribuție software, ce ar acoperi toată Europa de Vest, mi-a spus în stilul ei foarte concis. Am testat piața să vedem dacă într-adevăr este nevoie de aceste servicii și răspunsul a fost un „da” general. Acum vreau să verific oamenii înșiși.

— Cum adică să-i verifici? am întrebat mai mult din politețe. Ce anume cauți?

— OBSESIA.

A fost un răspuns neașteptat, apoi Anette a continuat:

— Dacă ideea este bună și există o piață care să absoarbă, celălalt ingredient pe care-l căutăm înainte de a investi este obsesia. Dacă indivizii care se implică în afacerea cu distribuire de software mănâncă ideea pe pâine, atunci îi sprijinim. Dar dacă o consideră doar o

afacerică oarecare, menită să le umfle buzunarele, atunci nu.

— Ei știi asta?

— Probabil. Dar este foarte dificil să truchezi o obsesie adevărată, e un lucru cert.

— Ai spus „o echipă de tineri întreprinzători”. Nu sunt și femei?

— Aici nu. Doar patru tineri până în 25 de ani, așa spune.

Asta m-a făcut să mă gândesc la ceva care mă frământa de mai de mult.

— Anette, nu există multe femei în postura asta „capitalist”. Nu te încurcă faptul că ești femeie?

Cu siguranță întrebarea îi mai fusese pusă și răspunsul îl avea pregătit.

— Nu, nicidecum. Bani sunt bani și sunt bani buni, indiferent dacă provin de la un bărbat sau de la o femeie. Poate lumea își reamintește un pic mai mult de mine pentru că sunt femeie, dar asta-i tot.

Apoi a zâmbit, un surâs mare și foarte natural, primul pe care-l vedeam pe chipul unui Decker, de când revenisem.

— Dar cel mai mult își amintesc faptul că am o soră geamănă. Oh, da, oamenii țin minte ASTA.

Și eu așa fi pariat.

Altă dată Connie trăgea un pui de somn, când Anette m-a întrebat întâmplător (prea întâmplător) dacă nu mi-e dor de munca mea în teatru.

Am recunoscut că da, dar găsisem o slujbă care-mi convenea.

— Dacă cineva mi-ar oferi pe tavă regia unui spectacol, probabil nu aş refuza. Dar nu mai am avântul să reintru în viitoarea scenei. În teatru ai nevoie de energii speciale pe care, se pare, le-am pierdut.

Anette mă privi cu coada ochiului:

— A meritat?

Întrebarea m-a descumpănit.

— Dar bineînţeles. Nici nu se pune problema!

— Chiar dacă ai eşuat?

Asta a fost ca o palmă în plină faţă.

— Nu am eşuat complet, i-am spus cu un oarecare ton de scuză. Am avut şi momente magnifice.

Gura i se lăţi într-un fei de grimasă surâzătoare.

— Mda, clipele magnifice... Şi asta a fost un motiv întemeiat ca să ne întorci spatele?

Ah, asta era?! Îmi reproşa faptul că am fugit, exact de ce îmi era mai mult frică.

— Am încercat să-mi creez o şansă proprie, Anette. Teatrul este munca mea şi înseamnă la fel de mult pentru mine cât şi pentru tine călătoria la Paris. Nu l-am trădat niciodată, ştii, muzeul meu este un muzeu, al teatrului, încearcă să înţelegi. Nu puteam sta cu braţele încrucişate şi să trăiesc din banii Deckerilor tot restul vieţii.

— Dar este exact ce-ai făcut, nu ai impresia? a lovit Anette sub centură cu o voce numai miere. Nu-mi amintesc să fi întors spatele banilor lăsaţi de Stuart. Şi

teatrul, hm, nici nu ai „ars ca o flacără” de dragul lui, parcă așa se spune, nu? Ai avut banii lui Stuart pe care te puteai oricând sprijini...

Nu-mi venea să cred că mă atacă în felul acesta. Nici nu știam ce trebuie să spun.

— Anette... Îmi reproșezi că m-am folosit de acei bani?

Anette a făcut un gest de exasperare.

— Nu dragă, sigur că nu. Este moștenirea ta legală. Dar nu observi Gillian? Ai luat ce ți-a convenit de la familie și ai luat fără să oferi nimic în schimb; nu ne-ai onorat nici ocazional cu prezența ta. Sigur, îți înțeleg dorința de a urma o carieră în teatru, Stuart făcea același lucru. Dar asta nu era un motiv ca să ne îndepărtezi din viața ta.

Știam că este doar mândria rănită care vorbea, în loc de ceva mult mai intim cum ar fi „sentimente trădate”, parcă așa se spune, nu? Oricum nu era nicio diferență. Într-un fel Anette avea dreptate. Am luat banii și am fugit. Acțiunea mea părea ipocrită. Dar eu fusesem loială doar UNUI Decker și nu „deckerismului” ca stil de viață și gândire. Dacă i-aș fi spus asta, ar fi considerat-o o gravă insultă.

Of, Doamne! Ce părea atât de clar în Chicago devenise tenebros și ambiguu în Boston.

Anette mi-a citit pe față neliniștea pentru că vocea ei s-a împlânzit ușor atunci când a reluat:

— De asta te-ai întors, nu-i așa? Să îndreptți lucrurile?

— Am venit pentru că am citit în ziare de moartea lui Raymond.

A zâmbit, de data asta sincer, cu toată fața.

— Și încă ești aici...

— Da, încă sunt aici.

— Și așa trebuie să fie. Este locul căruia îi aparții, ești alături de familia ta. Nimeni nu rezistă departe de familie, Gillian, și noi suntem ai tăi. La bine și acum la rău. Iar „familie” înseamnă responsabilitate. Connie te-a chemat pentru că avea nevoie de tine. Sperăm cu toții să o vedem depășind această stare.

Ce puteam spune la asta?

— Am să mă străduiesc, am evitat eu răspunsul.

Pe 1 iunie mi-am dat seama de inconsistența bagajului meu. Am menționat această problemă lui Anette care a văzut în ea un excelent motiv ca s-o scoatem pe Connie din casă, doar noi trei pentru o zi de cumpărături. Hm, treburi femeiești. Nu-mi plăcea să fac cumpărături. Oricum Anette purta doar creațiile unicat ale marilor case și Connie nu avea chef să iasă. Minunat! Se anunța o zi palpitantă!

— Unde ai vrea să mergi? Întrebă Anette. Ți amintești ceva magazine de pe aici?

— Păi, unul parcă era „Filene's”, i-am spus gândindu-mă că Stuart și cu mine nu prea stăteam în Boston. Trei sferturi la New York și un sfert în Martha's Vineyard, vara.

Anette stătea în „poziția gemenelor”, mâna în șold, un picior avansat, capul țeapăn.

— Deci, ar fi un „Nieman Marcus” în Copley Place și un „Yves St. Laurent””. Așa, pe Newbury Street sunt cam puține locuri unde am putea merge, doar la „Louis” sau „Rae Brewer”. Connie, de unde crezi că ar trebui să începem?

Forțată să ia o decizie, Connie s-a străduit câteva clipe să propună un nume de magazin. Anette pălăvrăgea despre excursia noastră cu un entuziasm cu siguranță forțat, dar Connie încet, încet a început să devină interesată.

Lucrurile și-au urmat cursul firesc și toate trei ne-am hotărât să ieșim. Anette ne-a condus cu mașina doar pe la depozitele en-gros-iștilor, ca să nu ne mai încărcăm cu kilograme de ambalaje.

Costume de baie, pantaloni scurți, pantaloni lungi, articole sportive de tot soiul. Nenumărate seturi de schimburi de corp, Reebok₂ și sandale – asta da! Câteva rochii de bumbac. Una dintre ele era atât de „feminină” cu toate floricelele și bobocii de trandafir brodați, încât cu greu m-am abținut să nu strâmb din nas când am fost obligată s-o probez... Am cumpărat-o pentru că i-a plăcut lui Connie.

Cumpărăturile sunt obositoare (din cauza asta nu-mi plac) și singură Anette își păstra încă energia. Efectul sedativelor începuse să dispară, Connie vorbea aiurea, bolborosea fraze despre tot felul de nimicuri. Și cu cât Connie vorbea mai precipitat, cu atât mai rar vorbea Anette. Se puteau trage multe concluzii din asta. Connie

era mereu pe fugă, gânduri și propoziții ce începea spre o discreție și la jumătate se opreau și porneau în alt sens, lucru care te face s-o urmărești foarte greu, în contrast cu rostirea calmă, precisă, a cumnatei sale.

Anette era o femeie care știa să se facă ascultată, Connie nu.

Se apropia ora două a după amiezii și cumpărăturile erau în sfârșit terminate. În schimb eram moarte de foame. Connie, care arăfa foarte obosită, nu a reușit sau nu a vrut să-și exprime preferința pentru un restaurant anume. A ales Anette, desigur. Bay Tower Room.

Ne-am așezat la o masă, acolo sus, în clădirea ce domina portul. Îmi placea înălțimea, era un sentiment liniștitor să stai deasupra zarvei de jos, să privești în siguranță amețitoarea distanță care te separa de furnicarul de jos.

Când a sosit comanda, Connie a preluat inițiativa:

— Michelle și Rob și-au cumpărat un velier nou. Cred că o să-ți placă, Gillian.

— Mm, poate. Ții minte, n-am învățat niciodată să navighez, am spus. Îmi era frică și lăsam pe altcineva să tragă de ațele alea.

— Se numesc funii, m-a corectat Anette râzând. Nu e greu să conduci un velier. Connie te-ar putea învăța, dacă vrei.

— Da, da, te pot învăța, a acceptat Connie ideea, deci Martha's Vineyard avea un locșor, acolo în planurile ei de viitor. Era un progres.

Eram la desert când un individ bine îmbrăcat, puțin excentric poate, pe la 40 de ani, s-a oprit la masa noastră să-și exprime condoleanțele. Raymond fusese implicat în mare măsură în viețile multor oameni și dispariția lui atrăgea o sinceră compasiune pentru Connie.

Vorbele bărbatului au mișcat-o și Connie a zâmbit palid. Numele individului era Patrick Underwood³, dar nu părea genul care să se fi recomandat cu o poreclă. Connie m-a prezentat ca „soția lui Stuart. „

— Gillian Clifford, am spus fără să mă gândesc. Ne-am strâns mâinile, privindu-ne în ochi.

— Clifford? vorbi el fără să continue întrebarea.

— Numele ei profesional, preluă Anette suav. Deci, Patrick ce planuri ai pentru vară?

Nu am auzit răspunsul, eram stupefiată de gafa tocmai făcută. În alte circumstanțe aș fi susținut că numele meu este exact cel pe care l-am spus. Dar acum nu era cazul să insist pentru o identitate separată. „În Illinois ești Clifford; în Massachusetts ești o Decker” mi-am spus.

— ... Poate ne vom întâlni acolo, îmi spunea Patrick Underwood.

— Poate, am răspuns întrebându-mă unde era acel „acolo”. Martha's Vineyard bănuiesc.

Cât timp am fost furată de gânduri, Patrick a luat loc la masa noastră. După cafea, a reieșit că Patrick este posesorul a nenumărate posturi de radio și companii T.V. prin cablu; posibil unul dintre cei asupra cărora unchiul Oscar să fi făcut presiuni. Dacă Anette nu-l concediase de

cum s-a apropiat de masa noastră, însemna că nu-l considera din tabăra adversă. Un prieten de familie? Un amant? Nu, nu exista nici stângăcie, nici intimitate între ei. Erau doi oameni care pur și simplu se cunoșteau de multă vreme.

Apoi Patrick a spus ceva care m-a lăsat efectiv cu gura căscată.

— Detectivii voștri au descoperit vreo urmă a criminalului?

Anette a tresărit și a făcut un semn discret cu privirea în direcția lui Connie. Patrick a prins ideea.

— ... Bănuiesc că detectivii POLIȚIEI nu stau cu mâinile încrucișate, reveni el. Așteptarea este partea cea mai grea, nu-i așa?

Connie nu a sesizat. Nu era atentă, pe jumătate pierdută într-o lume a ei. Anette a observat expresia de pe chipul meu și a făcut un gest cu mâna care voia să însemne „îți explic eu mai târziu”. Asta și așteptam!

Patrick îndreptă abil conversația spre mine, încăpățânându-se să afle de ce foloseam un nume profesional și unul real. I-am spus pe scurt despre anii din teatrul new york-ez și despre slujba actuală din Chicago.

— Și dacă mă prezint câteodată „Clifford”, mi-e teamă că este doar din puterea obișnuinței.

Această mică minciună a mea fiind în favoarea minciunii la fel de mici, a lui Anette, am primit un zâmbet recunoscător din partea ei. Patrick părea interesat de toate astea dintr-un anume motiv: văzuse una din piesele

regizate de mine. Nu își amintea numele ei sau alte amănunte, oricum nu era nicio pagubă. Nici eu nu-mi aminteam.

Anette asculta politicoasă conversația mascându-și cu demnitate plictisul care ar fi făcut-o să-i trosnească fălcile. Connie asculta absentă, așteptând finalul conversației.

În sfârșit am pus punct și Patrick Underwood a plecat. A urmat o tăcere încordată. Anette a achitat nota și ne-a zorit să ne ridicăm.

Connie arăta extenuată; de îndată ce am ajuns acasă i-am sugerat să tragă un pui de somn. A fost de acord. Imediat după ce a urcat m-am răsucit și mi-am înfipt privirea în ochii lui Anette.

— Pentru Dumnezeu, Gillian, nu mă privi așa.!

— Așa deci, nu-i spui lui Connie că ai angajat detectivi particulari, dar i-o spui unuia care patronează posturi de radio și televiziune?! nici nu încercam să-mi ascund indignarea de care eram cuprinsă.

— A fost o tactică de apărare, ceva preventiv s-ar putea spune. Oscar a sugerat-o. Ideea lui a fost că e bine să-l informezi pe omul din vârful piramidei de starea adevărată a lucrurilor, neoficial bineînțeles, și el îi va ține departe pe oamenii lui. Astfel i-am spus lui Patrick Underwood și altor câțiva, oameni de încredere, iar ei și-au ținut în frâu reporterii lor. Să știi că totul a fost făcut cu cea mai mare discreție. Așa se aranjează treburile astea, Gillian, înțelegi?!

A spus „Gillian” cu un ton eare-i trăda iritarea. Dar eu nu renunțasem încă:

— Spune-i lui Connie adevărul! Astăzi! Are tot dreptul să știe!

Anette a clătinat din cap:

— Michelle vrea să așteptăm până când veți merge amândouă în insulă. Vom veni cu toții acolo, nu cum suntem aici împrăștiați. Gândește-te că biata Connie are nevoie de multă înțelegere...

A scos un oftat adânc ce trăda două sentimente amestecate: îngrijorare și regret.

— Gillian, nu-ți poți închipui cum a fost în săptămâna când a murit Raymond. Parcă s-ar fi deșteptat tigrul turbat care zăcea în pisicuța pe care o știi și tu. Ne-am străduit să facem ce-i mai bine pentru ea. Îi vom spune, fii fără grijă.

Nu știu de ce, dar aveam impresia că această sarcină ingrată mi-o vor pasa mie. Și Anette avea dreptate când spunea că nu știam cum a fost în zilele următoare morții lui Raymond. Nu eram acolo. Dacă aș fi fost acolo și aș fi văzut cum Connie înnebunește treptat, cu siguranță aș fi folosit orice mijloace să o temperez. Anette mi-a închis gura pentru că nu știam ce vorbesc. Foarte bine, dar exista și alt motiv pentru ca gura mea să rămână închisă. Din câte știam, gemenele nu mă mințiseră niciodată până atunci. Dar eram sigură, pe cât de sigură sunt că numele meu este Clifford, că Anette mințise tocmai atunci. Mă pricep al naibii de bine să miros când cineva mă minte și

la fel de bine să nu mă desconsfir. M-au mințit când mi-au spus că au încredințat secretul, o strictă problemă de familie, unui gigant din sfera comunicațiilor, ultimul om căruia i-ar fi încredințat un astfel de secret. Hm, altceva se petrecea aici, ceva care eu nu trebuia să știu.

Toată familia părea atât de deschisă și primitoare, împărtășindu-mi durerea lor și acceptându-mi cu inima deschisă reîntoarcerea. Și totuși Anette mă mințise.

Connie Decker nu era singura persoană care nu trebuia să cunoască adevărul.

6

Anette plecase la Paris. Starea psihică a lui Connie începuse să se amelioreze. Nu știam dacă există o relație între aceste două evenimente.

Un lucru era sigur. Connie depășise momentul critic. Asta nu însemna nici pe departe că perioada de doliu al spiritului era terminată. Izbucnea în lacrimi atunci când amintirea lui Raymond o copleșea. Noaptea erau cele mai grele, dormea în alt pat decât cel care îl împărțise cu soțul ei. Dar acea enervantă îndobitocire care a avut-o în timpul funeraliilor începea să dispară. Și eu începeam să-mi revin.

Înainte să plec, am tras-o de limbă pe Anette în legătură cu răpirea lui Theo Decker. Nu aveam inimă s-o întreb direct pe Connie. Dar Anette m-a făcut să înțeleg că am călcat strâmb DOAR punând această întrebare. A fost o perioadă îngrozitoare din viața lor, mi-a spus, și au reușit să o îngroape în sufletele lor doar printr-o tăcere absolută. Era un subiec încheiat.

Extraordinar! Iar îmi turnau gogoși?!

Mai mult ca sigur, pentru Connie nu era un subiect încheiat, chiar durerea morții recente a soțului nu putea fi înecată de durerea și mai mare a pierderii unui fiu. Iar dispariția lui într-un mod atât de crud făcea întreaga poveste ca desprinsă dintr-un coșmar. Durerea imensă era amplificată și de publicitatea care i se făcuse. Pe de altă parte nu știam dacă toată lumea îmi spune adevărul și astfel nu știam nimic sigur, nu cunoșteam nici măcar detaliile răpirii lui Theo. Anette avea dreptate, trebuia să fi dat un telefon.

Când prietena lui Connie, Marcie, a venit într-o vizită, m-am scuzat că am ceva treabă în oraș. De fapt trebuia să mă pun la punct cu acele fapte. Lui Connie nu i-a dat prin minte să-mi ofere mașina dar nu avea nicio importanță. Traficul înfiorător din Boston și raritatea locurilor de parcare nu mă atrăgeau ca să încerc o tentativă pe cont propriu. Am chemat un taxi.

Destinația era Biblioteca publică de pe Boylston Street. De fapt erau două clădiri separate, am aflat de la enciclopedicul meu șofer. O clădire mai veche cu

materiale științifice și de arhivă și alta nouă, destinată publicului în căutare de opere beletristice.

Am împins ușa rotativă a clădirii vechi și am urcat la etajul întâi, la secția periodicelor. După o scurtă căutare, am găsit ceea ce căutam.

Ziarul „Boston Globe” dădea primele amănunte referitoare la răpire, însă numai după ce întreaga tragedie fusese consumată au început să apară alte știri sau comentarii. Theo avea pe atunci 15 ani, aceeași vârstă pe care o are acum Joel Kurland.

Fotografia din ziar înfățișa un băiat care semăna destul de bine cu Joel, fața puțin mai mare, poate și buzele mai pline însă oricum un chip specific familiei. Theo și părinții lui locuiau de cinci săptămâni în Norvegia (în Norvegia?) atunci când s-a întâmplat răpirea. „Boston Globe” spunea că Raymond se afla acolo pentru a supraveghea eficiența unui agregat de foraj marin, afacere în care familia investise o sumă amețitoare de bani, (și fiind vorba de Raymond, era normal să-și fi adunat întreaga familie lângă el). Răpirea s-a produs în timp ce Theo era plecat să-și petreacă weekend-ul cu o familie de americani din Kristiansand. Theo era împreună cu prietena sa, în vârstă de 14 ani și se plimbau de-a lungul minunatului port de acolo privind vapoarele când o mașină a apărut în viteză, scrâșnind din roți. Doi indivizi au sărit și imobilizându-l pe Theo l-au aruncat pe bancheta din spate. I-au strigat fetei niște cuvinte într-o limbă neinteligibilă. Un al treilea bărbat, aflat la volan, a demarat și mașina a dispărut în

mare viteză. Citind cele spuse de fată, se părea că cei trei bărbați aveau un „aspect mediteranean” și i s-au adresat într-o limbă necunoscută.

Instantaneu toată lumea a gândit: arabi!

Indiferent ce erau, nu au dat un semn de viață vreme de 48 de ore, timp suficient ca părinții lui Theo să atingă apogeul disperării. Apoi a sosit un pachetel. Conținea un inel cu efigia colegiului, la care Theo ținea foarte mult. Inelul era ÎNCĂ pe degetul lui Theo. Degetul era ÎNCĂ atașat mâinii lui Theo.

Când am ajuns aici a trebuit să mă opresc din citit. Tremuram toată. Dumnezeu, i-au tăiat mâna. Doar ca să demonstreze că nu glumeau și că erau capabili de orice. Voiau și să umilească. Numai o minte bolnavă era capabilă de acest gen de dispreț. „Vezi, noi putem să-i facem orice familiei tale și tu nu ne poți opri!”

Oare erau oameni născuți din femeie? Doar animalele, cele mai rele specii de prădători, ucid fără nicio delimitare, doar pentru a face rău oriunde și oricând. Cred că toți trei s-au simțit foarte mândri, când au tăiat mâna unui puști de cincisprezece ani!

Însă aceste gânduri nu rezolvau nimic acum și am început să citesc în continuare. În cutie exista și o scrisoare de răscumpărare care cerea o sumă „ce nu putea fi dezvăluită” – scria ziarul – adică secretă publicului voia să spună autorul articolului. Raymond a plătit conform instrucțiunilor din scrisoare (nu existau amănunte în ziar). Apoi Theo a fost înapoiat părinților.

La bucată.

La început un picior, apoi un braț și așa mai departe. Capul a fost în ultimul colet. Răpitorii nu au avut încă de la început intenția să-l lase în viață, dar această dezmembrare arăta cu câtă ură s-a lucrat. Mi s-a întors stomacul pe dos. Cineva îl ura pe Raymond Decker în special, sau pe neisprăviții de americani în general? Oh, Theo! Dumnezeuule, numai el știe prin câte a trecut ÎNAINTE de a-l fi ciopârtit!

În următoarele rânduri se scria că răpitorii nu au fost încă prinși. Articolul se încheia anunțând spitalizarea doamnei Connie Decker. Nici nu e de mirare, oricine ar fi înnebunit după așa ceva. Eram surprinsă și bucuroasă în același timp, că această tragedie nu a avut urmări mai grave pentru Connie. Și nici nu era de mirare că Anette nu dorea să discute cu mine despre acele întâmplări. Și eu care nici nu știam că moartea lui Theo a fost atât de îngrozitoare. Dumnezeuule, bietul băiat! Sărmanii Connie și Raymond. Sărmana familie Decker! Iar eu mă plimbam inocentă prin China, în timp ce familia trecea prin această tortură și pentru că erau „decese de pretutindeni” eu am rămas neatinsă.

Am plecat din bibliotecă și am luat-o la dreapta, pe Boylston St., depășind Copley Square. Slavă Cerului că nu am întrebat-o pe Connie despre răpire și am respectat tăcerea pe care Anette a impus-o de dragul cumnatei sale. Connie nu avea destule resurse să depășească singură momentele dificile. Deveneam tot mai convinsă că singura

ei modalitate de a se obișnui a fost pur și simplu să nu se gândească la ce s-a întâmplat cu unicul ei copil.

„Natura umană suportă greu realitatea.” Nici nu știi cită dreptate ai T. S.!⁴

Mergeam doar de câteva minute și la un moment dat mi-am dat seama cât îmi este de cald, era totuși iunie. Bine. Îmi venea să trag cuiva un pumn în nas să mă descarc... În fața mea începea Grădina Publică și am intrat sperând ca Natura să-mi calmeze starea de furie neputincioasă. Am trecut pe lângă un cuplu care încerca să-l convingă pe puștiul lor de vreo patru anișori că îi va place „teeriibiil” să fie plimbat cu barca.

Toate ca toate, moartea lui Theo nu avea nicio legătură cu recenta dispariție a tatălui său și a celor trei veri. În presă nu se menționa că vreo organizație teroristă și-ar fi reclamat răpirea, deși se scursese multă cerneală în speculații uimitor de variate. Dar indiferent de ce se credea atunci, nu exista nicio legătură cu recente tragedii.

Existau însă câteva elemente comune. Primul nu era deosebit de semnificativ: toți tinerii erau departe de casă. Din câte mă pricep, asta este universal valabil când este vorba de o răpire. Iar pentru răpitor – normal! — și pentru el era mai simplu să acționeze asupra cuiva ieșit din sfera de siguranță pe care o asigură un cămin. Deci la naiba cu asta! Victima departe de casă nu era o coincidență pe cât de mult o necesitate din punctul de vedere a criminalului.

Dar celălalt element comun nu putea fi atât de ușor ignorat: MUTILAREA!

Clanul nu a urmat obiceiul barbar de a lăsa coșciugul cu capacul deschis, Slavă Cerului! Era foarte clar că în niciunul din cazuri nu ar fi fost nimerit un capac ridicat – Bobby și Lynn aveau capetele zdrobite, Ike aproape tăiat în două, Raymond de nerecunoscut. Chiar dacă trupurile primilor trei se puteau aranja încât să arate cât de cât bine, oricine le-ar fi privit, nu s-ar fi gândit decât la un singur lucru: mutilare.

Gândurile morbide mi se învâlmășeau în minte. Oare ce au făcut cu rămășițele lui Theo? Cred că le-au ars...

Fără să-mi dau seama traversasem toată Grădina Publică. Am trecut pe celălalt trotuar și m-am îndreptat spre Piața Boston unde niște indivizi nepăsători, studenți probabil, se hârjoneau bucurându-se de soarele generos de iunie.

Poate îmi doream să fac legătura între sfârșitul groaznic al lui Theo și ce se întâmplase acum. În felul acesta aș fi găsit o explicație valabilă pentru cumplita revanșă. Teroriști arabi descreierați, ghidându-se după o logică doar de ei înțeleasă, ca să-și asigure un loc în paradisul lui Mohamed, ucideau pe neisprăviții de americani oriunde îi găseau. Cu câte vieți pe răboi se plătea un bilet pentru rai?

Dar nu avea niciun sens. Raymand și cei trei puști nu au fost uciși pentru glorie, pentru publicitate, pentru satisfacerea unor comandamente ale unei religii însetate

de putere. Toate patru au fost crime PERSONALE, făcute tăcut, fără milă și fără fanfară. Nicio bandă de teroriști nebuni nu aleargă prin emisfera noastră, să-i omoare pe Deckeri oriunde îi găsesc. Nu, motivul era mult mai aproape. Și poate mutilările care mă frământau atâta nu erau un lucru neobișnuit, poate acea violență plină de ură era mai puțin ciudată decât mi se părea mie. Aici ajunsese lumea?! Nu cu mulți ani în urmă când mergeai să faci o afacere, știai că toți oamenii cu care pornești la drum sunt persoane decente, rezonabile. Acum nu. Cu siguranță trebuia să fii cu ochii în patru. Iar cine nu crede ce spun, atunci, îmi pare rău, este un idiot.

Barbara Tuchman spunea că ofensiva nazismului împotriva umanității, lucru neoprit la timp de restul lumii civilizate, a avut ca efect ruperea unei bariere morale, exact ca străpungerea bang-ului sonic. Și astfel era de înțeles câtă răutate sălășluiește în ființa umană atunci când legile sunt desființate.

Dacă teroriștii nu l-au ucis pe Raymond și pe ceilalți copii, atunci trebuie să fie ceva cunoscut familiei, era părerea mea. Și unde duce asta? Crime șablon? Ceva care îi ura pe Deckeri atât de mult încât să aleagă o manieră de a ucide care să le reamintească de felul în care a murit Theo? Să deschidă vechile răni și deopotrivă să adauge altele noi? Oh, desigur, asta demonstra MULTĂ ură! Familia ar fi știut probabil dacă exista ceva capabil de atâta venin în preajma ei... Dar dacă crimele erau o formă de contraatac... La ce oare?

Am încercat să-mi aduc aminte unde era zona financiară a orașului. De partea cealaltă a Pieții Boston dacă îmi aminteam corect. De mers pe jos. Am pornit într-acolo. În timp ce ajungeam la capătul lui Milk Street, am trecut pe lângă casa de întruniri „Old South”. Deja îmi intrasem în mână. Clădirile de pe Milk Street nu erau impozante, dar impuneau prin ceea ce reprezentau. Firma „Decker Investments”, acum transformată în „Decker and Kurland”, ocupa o clădire veche în care funcționase mai de mult o sucursală a vremelnicei răpusei „Second National Bank”.

Fațada avea coloane groase, iar pragurile superioare ale intrărilor erau extrem de masive, simbolul arhitectural, oriunde în lume, al stabilității financiare.

Unul din primele lucruri pe care l-a făcut Raymond când a preluat controlul afacerii a fost să eviscereze clădirea. Menținând exteriorul intact, a construit o nouă structură în interiorul bătrânei carapace. Era un paradis al supertehnologiei și al designului; computere, fax-uri, ceasuri electronice, ecrane mobile și toate celelalte accesorii ale unui timp modern și ale unei afaceri la fel de moderne. Intrând la „Decker and Kurland” aveai senzația că pătrunzi într-un antic templu grecesc, ca să te afli în secunda următoare în interiorul unei nave spațiale!

Michelle nu era acolo, în schimb era Rob. A, trebuit să aștept 10 minute, tocmai vorbea la telefon. Amabila lui secretară, fără niciun zâmbet însă, mi-a oferit o cafea și un loc confortabil în zona de protocol. Era ora 3 după amiază.

Nu mâncasem de prânz, dar îmi pierise foamea, după ceea ce descoperisem la bibliotecă.

Scurta așteptare mi-a dat posibilitatea să mă orientez.

La „Decker and Kurland” nu exista vacarmul asurzitor de la Bursă, dar nici monotonia nu era la ea acasă. MĂSURĂ era cuvântul. Eficiența și echilibrul erau întruchipate aici.

Rob ieși din birou ținând în mână ceșcuța lui de cafea. La fel de slăbit și tras la față cum îl știam.

— Ah, Gillian, spuse el scurt în timp ce-și trăgea un scaun lângă mine. Există o specie de oameni care s-au născut pe acest pământ doar ca să anuleze contracte acolo unde ele au fost încheiate. Și specia proliferază!

— Probleme?

— Oh, niște șmecherași din Texas încearcă să ne schimbe părerea despre alți beneficiari. Nu putem permite așa ceva, desigur. A sorbit din cafea. Și acum spune-mi cu ce pot să te ajut?

I-am spus unde am fost de dimineață și ce am aflat, sărind peste detalii când am văzut crisparea de pe chipul său. Rob a ascultat neclintit când i-am sugerat teoria mea cu crimele șablon.

— Cred că este cineva care vrea să lovească întreaga familie, am continuat. Sau cineva care a devenit brusc invidios pe bunăstarea clanului... sau cineva pe care-l cunoști personal. Oare cineva din familie poate să-și facă astfel de inamici?

Nu a răspuns imediat. Apoi a vorbit:

— Dușmani ne facem tot timpul, ori de câte ori reușim o afacere bună.

— Chiar până acolo încât să ajungă la crimă? Rob, știu că ți-ai mai pus întrebarea asta de mii de ori, dar credemă, totul este nou pentru mine. Aș vrea să știu ce s-a făcut până acum...

Înclină din cap.

— Când ne-am dat seama că accidentele nu sunt accidente, ne-am așezat la masă și am făcut o listă cu persoanele care AR putea avea un dinte împotriva noastră. Am înmănat lista detectivilor noștri.

— Și ce au descoperit?

— Pe dracu! Încă cercetează moartea lui Raymond, dar despre Bobby nu au descoperit nimic. Sau în celelalte două cazuri. A trecut prea mult timp înțelegi? Nu mai pot afla dacă alibiurile persoanelor de pe listă, la momentul respectiv sunt false sau nu.

Un vâl de durere s-a așternut peste fața lui nepământească.

— Încep să mă îndoiesc că vom afla vreodată cine și pentru ce.

— Poate fi un dușman personal? În loc de un rival în afaceri, vreau să spun.

— Nu știu cine ar putea fi. Suntem în relații cordiale aproximativ eu toată lumea, iar cu ceilalți, ăă, nu există nici urmă de ranchiună. Nimic de genul ăsta.

— Rob, totuși detectivii voștri nu au descoperit chiar NIMIC?

Rob a oftat.

— Chiar nu crezi?

— Ei?!

Părea căzut pe gânduri. Brusc se ridică în picioare.

— Vino la mine în birou. Vreau să-ți arăt ceva.

Am lăsat cafeaua și l-am urmat. A închis ușa în urma noastră și a descuiat unul din sertarele biroului. A scos trei dosare și mi le-a întins. L-am deschis pe cel de deasupra, la întâmplare.

— Rapoartele detectivilor?

— Exact. E bine să cunoști tot ce s-a aflat. Din păcate foarte puțin până acum. Citește rapoartele, Gillian, citește-le cu multă atenție. Poate cineva cu mintea proaspătă va depista elemente care se înlănțuie într-o logică care nouă ne scapă. Își consultă ceasul. Am o întâlnire. Stai aici oricât dorești. Vorbim mai târziu.

M-am simțit vinovată când l-am văzut plecând. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie era o rubedenie care să vină și să-l toace la cap.

Dar... dacă tot am venit, atunci să citim.

M-am așezat pe fotoliul lui Rob și am deschis dosarele. Am citit aproape o oră – nume, date, locuri – niciunul nu însemna nimic pentru mine. Orice individ suspectat de Deckeri a fost întors pe toate fețele de oamenii agenției particulare pe care au angajat-o. Presupunând că acceptam ideea existenței ucigașului unic nu puteam indica cu siguranță un anumit nume de pe acea listă spunând hotărâtă: „aceasta este!”

Despre un anume individ se știa că fusese în Canada în aceeași perioadă cu asasinarea lui Ike Henry în Toronto, dar același individ era în Washington când Bobby Kurland murea pe pârția de la Vermont. Altul, care era la New York când Lynn Ferguson a fost ucisă în camera de hotel, se afla la o clinică de recuperare din California atunci când Raymond Decker își găsea sfârșitul pe Martha's Vineyard. Și așa mai departe cu toți oamenii de pe listă, chiar acei suspecți care nu-și puteau motiva prezența în arealul crimelor, prezentau alibiuri de fier pentru orele respective.

Desigur exista și posibilitatea ca unul din ei să fi angajat un profesionist. Dar alunecând pe această pantă ajungeam de unde am plecat – o listă de nume. Erau pe acea listă numele unor indivizi care puteau fi al naibii de vinovați sau dimpotrivă, nevinovați ca niște prunci și nici în ruptul capului nu aveai cum să afli. Rob avusese dreptate. Detectivii nu aflaseră mare lucru.

Dacă ai fi văzut un film polițist ar fi fost mai lesne să remarci și să nu scapi din ochi amănuntul care pare insignifiant tuturora, pentru ca în final exact acel amănunt să conducă la demascarea criminalului. Dar nu se întâmpla nimic de genul acesta. Am recitit rapoartele de douăzeci de ori și nu am remarcat nimic ciudat. Poate greșeam, dar m-am oprit din citit, fiind deja convinsă că niciunul din indivizii de acolo nu putea fi serios suspectat.

Și totuși nu voiam să renunț la ideea asasinului unic. Dacă aceste crime nu erau motivate de invidia letală a

unui partener de afaceri, atunci rămâneau două alternative, destul de acceptabile.

Una ar fi fost că asasinul era o persoană intimă cercului de familie, mânată de un anumit motiv secret, numai de ea cunoscută. Această posibilitate era mai tulburătoare decât existența unui presupus asasin imparțial, pornit să se răzbune singur, deoarece introducea un element nou – TRĂDAREA APROAPELUI!

Cealaltă alternativă era existența pur și simplu a unui nebun care nu putea fi identificat din dovezile existente, putea fi prins doar în flagrant delict!

Și iarăși ne oprim. Un descreierat din umbră sau un trădător apropiat. Chiar și detectivii au sugerat posibilitatea ca persoana mult căutată să se găsească în chiar cercul de intimi ai familiei.

Unul din investigatori era convins că asasinul nu era un dement care să urmărească publicitate în jurul cazurilor și asta pentru că nu exista niciun element spectaculos în ele. Crimele erau făcute în circumstanțe care puteau fi luate drept întâmplătoare și accidentale, iar majoritatea demențilorucid tocmai pentru a se face remarcați, spunea detectivul. În mintea acelui om nu era niciun dubiu – asasinul era apropiat sau făcea parte din familie.

DIN FAMILIE? Eh, bănuiam, că era normal să gândească așa. În cariera sa probabil întâlnise cazuri de părinți criminali sau mai rău – dacă acest „mai rău” exista. Detectivul nu-avea niciun motiv să țină cont de obsesia cultului pentru familie a acestor oameni. Nu era de

condamnat și puțini erau aceia care-i înțelegeau pe Deckeri. Nici de mine nu eram sigură. Eram însă convinsă că această obsesie era reală. Atât de reală încât putea genera unor străini resentimente capabile să-i îndemne la măsuri capitale.

Eu de exemplu. Aceleași măsuri drastice, într-o manieră mult mai nevinovată, desigur, le-am luat și eu când clanul a început să mă copleșească.

Într-adevăr, chiar eu eram un exemplu. Încăpățânarea mea de a trăi departe de ei începea să semene tot mai mult cu fuga de la părinți a unui adolescent. Aș fi fost un grăunte de nisip pe plaja Deckerilor și nu suportam ideea. Dar desprinderea mea nu putea fi totală. Întocmai cum spunea Anette, am avut banii lui Stuart care m-au ajutat să virez la timp pentru a nu eșua într-o carieră (carieră?) anostă și mediocră într-un teatru new yorkez. Și tot cu banii lui mi-am cumpărat apartamentul din Chicago.

Pe un perete al încăperii erau un grup de fotografii înrămate ale lui Bobby. Niciuna a lui Michelle. Hm, nici nu avea sens de vreme ce biroul ei era în camera imediat următoare. Erau 6 fotografii, prima cu Bobby care mergea de-a bușilea, apoi una la vârsta la care-l văzusem ultima oară, 8 ani, poate mai puțin. Apoi Bobby costumat pentru un carnaval școlar, Bobby marinarul și Bobby purtând primul său frac. Ultima fotografie înfățișa figura sigură de sine a unui tânăr care arăta mai matur decât cei optsprezece ani pe care-i avea: BĂRBATUL Bobby.

La mică distanță de acest grup de poze, exista încă una, a lui Joel, destul de recentă și mai mare ca toate celelalte. Supraviețuitorul. Instantaneu m-am gândit că nu aș fi știut nimic din toate astea dacă nu citeam despre dispariția unei bătrâne stele a cinematografului, articol urmat de „Decese de pretutindeni”. Acel ferpar m-a scos din turnul meu de fildeș și m-a azvârlit într-un univers unde oamenii se ucideau între ei. Dacă nu cumpăram ziarul în acea zi, acum eram în muzeul meu, izolată ermetic de suferința acestei familii, acum și în viitor.

Dar acum... acum eram chiar în mijlocul ei.

În Chicago moartea era redusă la cuvintele „de pretutindeni”. Aici, moartea era la ea acasă.

7

Primul care a părăsit Bostonul cu destinația Martha's Vineyard a fost medicul Tom Henry. Apoi au telefonat Elinor și Oscar Ferguson spunând că au ajuns și ei acolo, venind direct din Washington. A urmat familia Kurland, Michelle, Rob și Joel. Doar eu și Connie rămăsesem în Boston.

La început Connie părea ușurată să fi scăpat de sub supravegherea atentă a familiei, am auzit-o râzând chiar, de câteva ori. Dar nu a durat mult. La sfârșitul zilei a

devenit agitată și a început să vorbească despre o eventuală ieșire.

I-am sugerat Hawaii. Prea umed, a spus. Montego Bay? Prea aglomerat! Europa atunci. În timpul sezonului estival? replică ea agasată. Disperată, i-am propus să încerce locuri unde nu mai fusese niciodată. Valparaiso? Zanzibar? Katmandu? I s-au umezit ochii și mi-a spus că nu suportă să fie înconjurată numai de străini. Și într-o dimineață m-a anunțat senină că e timpul să plecăm și noi în insulă. Vila fusese renovată, puteam merge oricând.

Imediat m-am gândit că ar fi fost nesăbuit să mergem tocmai acolo, să locuiești în casa în care soțul ți-a ars de viu, nu era ușor pentru ea. Dar de când o știam Connie era copilul alintat al familiei. Ca să se descurce singură acum, ar fi fost peste puterile ei. telefoanele zilnice ale celor de pe insulă nu făceau decât să-i întărească convingerea pe care deja o luase.

Am început să facem bagajele. A rezultat un volum imens față de ceea ce-mi imaginasem inițial. Connie era, ca de obicei, nehotărâtă. Ce să ia, ce să lase? Odată am găsit-o scăldată în lacrimi, neputincioasă în fața unei decizii capitale: ochelarii de soare fumurii sau cei cu rame galbene? Stătea pe un taburet cu câte o pereche în fiecare mână, avea umerii căzuți și părul răsfirat în dezordine peste frunte. Peste trei ani Connie va împlini cincizeci, iar acum avea comportamentul unei fete neajutorate. Însă și o personalitate mult mai echilibrată, dacă ar fi trecut prin calvarul acestei femei, nu se știe cum s-ar fi descurcat...

Am liniștit-o și am început să-i împachetez lucrurile, începeam să înțeleg de ce toată lumea „facea” ceva pentru Connie, era singurul mod de a termina o treabă. Am pus în valiză ambele perechi de ochelari.

Connie mi-a smuls promisiunea că voi locui cu ea. I-am spus că putem sta amândouă în casa mea și a lui Stuart și asta în cazul în care s-ar simți nelalocul ei în casa în care a murit Raymond. Însă Connie m-a surprins. A spus că mai devreme sau mai târziu tot va trebui să înfrunte realitatea, deci mai bine mai devreme.

Într-un fel o înțelegeam. Insula era și pentru mine o sursă generatoare de sentimente confuze, amestecate... Dacă ea era gata să înfrunte martirajul, la fel puteam și eu.

De îndată ce am simțit în nări mirosul aerului de mare, am fost cuprinsă de nerăbdarea reîntoarcerii. Am respirat adânc. Erau ani de când nu mai respirasem atât de profund. Fusesem prea mult legată de oraș. Eram conștientă că, nu după mult timp, voi tânji iarăși după trotuare aglomerate, claxoane asurzitoare și gaze de eșapament, acum însă insula era tot ce-mi doream.

Martha's Vineyard era o redută păzită de apele oceanului, era zona de refugiu a celebrităților, era un Eden pământean.

Eram la volan și am parcat Jaguarul pe feribotul „Woods Hole”, care a străbătut rapid distanța, până la Vineyard Haven. Străzile din Vineyard Haven erau pline de hoinari călare pe motoscutere închiriate și studenți care lucrau sezonier ca vânzători, chelneri sau ghizi. De

cealaltă parte a portului se vedeau așezările din West Chop. Connie nu voia să conducă și am urcat tot eu la volan. Scurta călătorie spre West Chop a fost plăcută – peisajul era minunat și întregul puls al vieții de aici părea să nu aparțină secolului nostru. Când ajungeai pe Martha's Vineyard aveai senzația că lași toată America în spate. Oamenii locului vorbeau despre apele oceanului ca despre șanțul cu apă din jurul castelului. Insula nu avea semafoare, panouri indicatoare și nici... crime. Până la moartea lui Raymond. Ce mod îngrozitor de a fi reținut în memorie – ca singura victimă din acea insulă!

Aceasta era întâia vară când clanul se reunea aici fără Raymond... și fără Bobby, și fără Ike, și fără Lynn. M-am forțat să alung acum din minte gândurile obsedante. Tocmai de asta venisem aici, nu?

Vara era pentru Deckeri sezonul desprinderii de confort, în ideea că acesta rămânea pe coastă. Oh, desigur, cineva se ocupa de curățenia casei și aprovizionare și totul era dat la cheie la întoarcerea lor, la fel cum aici altă echipă făcea ordine după plecarea lor. Dar între aceste două momente, Deckerii nu alegeau libertatea de a se descurca cu propriile lor puteri, să gătească, să aibă grijă de aprovizionare și de toate celelalte necesități casnice (sau menajere). Toate acestea le făceau firesc și nu aveau nevoie de niciun ajutor. Mă gândeam ce s-ar întâmpla dacă cineva i-ar forța să trăiască, o perioadă în mijlocul deșertului Gobi sau undeva în Australia și apoi i-ar observa de la distanță cum se descurcă.

Am abandonat fanteziile acestea în momentul în care mi-am dat seama că se vor întoarce de acolo cu acte de proprietate în regulă asupra locului respectiv.

Am descuiat lacătul de la poarta zidului masiv, din piatră, care separa Deckerii de restul lumii înconjurătoare și am pătruns cu mașina. Niciodată nu fusese instalat un sistem electronic.

Connie era tensionată, lucru ce-l consideram firesc gândindu-mă că trebuia să intre în casa unde Raymond avusese acel tragic sfârșit. Ca să spun adevărul, la fel de stresată eram și eu. Stăteam și priveam din mașină de câteva minute bune. Era o casă de modă veche, avea lemnăria exterioară vopsită în alb și în interior era spațioasă și, confortabilă. Era prima dintre construcțiile clanului de aici de pe insulă. Celelalte au fost construite pe măsură ce familia s-a mărit și s-a simțit nevoia unei extinderi, începând cu bunicul lui Raymond, cel care era șeful clanului avea în grijă, o grijă sfântă, această casă ce trebuia menținută intactă..

Locul nu avea nimic amenințător.

— E doar o casă, am murmurat eu. Haide.

Am coborât din mașină și Connie m-a urmat ca în transă. Locul părea izolat însă doar la prima vedere. În stânga, după un mic delușor era casa familiei Kurland și după un pâlc de cedri, spre dreapta, cea a Fergusonilor. Mai jos de aceasta, era proprietatea soților Tom și Anette Henry, ocupată momentan doar de el. Și mai jos de aceasta, era casa lui Stuart și a mea. Toate cele cinci case

erau împrejmuite de un zid continuu de piatră. De partea cealaltă a reședinței Kurland mai era destul loc liber. Într-o bună zi Joel își va ridica aici propria lui casă, dar spațiul tacit rezervat pentru Bobby, Lynn și Ike, va rămâne nefolosit de această generație.

Cele cinci case erau așezate pe una din cele mai bune porțiuni ale litoralului din întreaga insulă. Fiecare casă avea în spate propriul chei de acostament, copiii le foloseau drept puncte de reper când făceau întreceri de înot. Tot acolo tânăra Lynn Ferguson începuse să-și dezvolte îndemânarea athletică ce în final a condus-o la preselecția olimpică din New York... și într-o cameră de hotel, de unde nu a mai ieșit niciodată vie.

Gânduri morbide... Am luat cheia din pumnul strâns a lui Connie și am descuiat ușa de la intrare. Casa mirosea a curat și proaspăt, ca și când ar fi fost aerisită cu numai 5 minute în urmă. Doar când am ajuns în camerele din spate, am simțit slab de tot mirosul de fum și arsură, pe care noile straturi de vopsea nu au reușit încă să-l absoarbă.

Din locul în care stăteam am văzut două alarme de incendiu, una pe tavanul holului și una în bucătărie. Era clar că Raymond adormise în camera de oaspeți de la parter, nu se știe din ce motiv și că de acolo pornise incendiul.

A FOST pornit. În parterul vilei se putea ușor pătrunde dinafară. Oricine putea să traverseze plaja și să intre prin

spate. Asasinul putea ajunge cu barca, iar dinspre uscat, zidurile de piatră nu erau totuși ziduri de închisoare.

Connie stătea pe hol, ezitând să intre în camera de oaspeți.

— Cred că-l durea foarte tare glezna, abia șopti ea. Nu voia să-mi spună nimic.

Am întrebat-o la ce se referă. Connie a tresărit și m-a privit parcă surprinsă de prezența mea.

— Raymond a avut o fractură de gleznă în Norvegia, explică ea. Era cu o lună de zile înainte de... înainte de Theo. A răsuflat adânc. A fost destul de grav, știi, la vârsta lui... Raymond încă umbla în cârje când Theo a fost luat. Știi că nu li se mai spune cârje acum? Folosea două chestii de aluminiu care se prind de braț, știi la ce mă refer, nu?

Am spus că da.

— Oricum glezna lui Raymond nu și-a revenit niciodată. Câteodată avea dureri atât de mari încât nu era capabil să urce nici două trepte. De asta dormea aici jos când s-a întâmplat.

— Nu lua ceva împotriva durerii?

— Spunea că are amețeli a doua zi. Lua doar când durerile deveneau insuportabile...

Sărmanul. Distrugerea unui suflet uman, corodat de durerea psihică, încununată de durerea fizică.

— Ce păcat că era singur aici, am spus. Dacă ceilalți erau atunci pe insulă să vadă flăcările...

— Oh, dar era toată lumea aici, a spus Connie. Anette a anunțat pompierii. Numai nefericita de mine nu eram pe insulă.

Am crezut că nu aud bine! Eram de mult convinsă că Raymond era singur aici pe insulă, atunci când a murit. M-am concentrat și am încercat să-mi aduc aminte. De fapt nimeni efectiv nu mi-a spus că Raymond era aici singur. Dar nici că era și altcineva prezent. Hm, foarte, foarte ciudat.

Era ceva care nu-mi suna bine, ceva îmi scrijelea mintea, dar nu reușeam să descopăr ce anume. Era ca un presentiment...

Am ieșit din casă și împreună cu Connie am mers pe un mic dig adăugat ulterior ultimei mele prezențe aici... Ne-am oprit să admirăm oceanul. În dreptul cheiului din stânga, naviga o mică ambarcațiune. Dinspre larg venea o briză încărcată de răsuflarea sărată a oceanului. Era un loc calm și plăcut, afară încă nu dogorea. Iunie este cea mai frumoasă lună a anului și... Stop! IUNIE! Asta era. Asta era lucrul care nu-mi suna bine!

— Connie, dar poți să-mi explici de ce a venit toată lumea aici în mai? Voi NICIODATĂ nu veneați atât de devreme. Sau v-ați schimbat obiceiul?

A scuturat din cap:

— Nu, nu, anul trecut am venit aici la sfârșitul lui iulie. Raymond era, cum să-ți spun, se clătina pe picioare, era la capătul puterilor, avea nevoie de o deconectare și a venit aici mai devreme.

— Și ceilalți?

— Ceilalți... Asta mi s-a părut și mie ciudat. L-au urmat cu toții în decurs de câteva zile. Nimeni nu-mi spusese că ar avea de gând să vină mai devreme și deodată – bang!... Toată lumea se grăbea să ajungă aici cât mai repede. Eu nu apucasem să-mi strâng lucrurile.

— Ai spus că toată lumea era deja aici. Vrei să spui Michelle și Anette împreună cu familiile lor, nu și Fergusonii, da?

— Ba da! Mătușa Elinor și unchiul Oscar erau și ei. Câteva comisii prezidate de unchiul Oscar încă erau în sesiune, dar le-a lăsat baltă ca să vină aici. A revenit la Washington la o zi după ce a murit bietul Raymond.

În glasul ei se simțeau amărăciunea și indignarea.

— Da, erau cu toții aici, a continuat ea.

— Semăna cu o întrunire de familie.

— Nu, nici vorbă. Nu știam de așa ceva. Se pare că pe toți i-a lovit strechea în aceeași clipă și și-au găsit aici refugiul...

Asta nu însemna nimic. Când era vorba de marile decizii, Connie era ultima care afla. Cu siguranță ceva important se întâmplase în săptămâna în care decedase Raymond. Și la fel de sigur, Connie a fost ținută la distanță.

— Anette și Tom erau aici? Nu erau încă despărțiți?

— Erau amândoi aici. Cred că tocmai în acel weekend au hotărât să se despartă, dar nu sunt sigură.

Strașnic weekend! O reuniune de familie atât de importantă îneât să-l smulgă pe Oscar Ferguson de la îndatoririle sale de congressman, Anette și Tom decid să divorțeze și șeful clanului este asasinat. Aveam de gând să întreb pe cineva de rostul acelei reuniuni. Hm, oare o să-mi spună cineva?

După un timp am urcat să despachetăm și să ne schimbăm. Camera mea era în spatele casei, o latură a ei fiind suspendată de doi piloni, chiar deasupra noului dig unde zăbovisem mai devreme cu Connie. Vederea spre larg nu era împiedicată de nimic. Exista acolo un cămin – un semn sigur al vechimei casei – și în plus, podeaua era formată din scânduri groase și late.

Am scos fotografia cu cei patru copii și am așezat-o pe polița căminului.

Când am coborât, Connie pregătea un ceai. M-a rugat să sun și să anunț toată lumea de sosirea noastră. Toate numerele de apel erau memorizate în telefonul din bucătărie. Familia Kurland nu era acasă – a răspuns mașinăria și le-am lăsat un mesaj. Imediat ce a răspuns, Elinor Ferguson ne-a invitat la cină, invitație pe care am acceptat-o după ce am întrebat-o și pe Connie, iar Tom Henry repeta întruna cât de bucuros este că am acceptat să vin pe insulă.

După ce am servit ceaiul, Cornie mi-a spus că ar trage un pui de somn. Connie dormea foarte mult timp. Oare la fel de mult dormea și înainte de moartea lui Raymond?

Sau doar acum simțea nevoia, fiind o evadare din lumea reală atât de crudă și chinuitoare..

Am hoinărit pe plaja îngustă, încălțată acum cu sandale foarte confortabile, care au devenit mai puțin confortabile de îndată ce mi-a intrat nisip în ele. Le-am scos... De ani de zile nu mai mersesem desculță pe nisip. Se apropiau orele înserării și linia orizontului era întunecată. Însă nisipul păstra căldura soarelui ce se îneca.

Luna trecută Raymond cădea din picioare și se simțea sfârșit, erau cuvintele ei. Ceva îl chinuia și apăsarea era atât de mare, încât a dorit să se izoleze o vreme. Și totuși ceilalți au, năvălit după el. De ce? Ce putea fi atât de presant? Și ce anume l-a determinat pe Raymond să se izoleze?

Era evident, Connie habar n-avea.

Mi-am croit drum prin nisipul foarte cald spre hangarul ambarcațiunilor și am aruncat o privire pe un gemuleț. Era destul de întuneric înăuntru. Am deslușit prova unei bărci care fremăta ușurel pe apă. Lângă ea se vedea carena albă a unei ambarcațiuni mai mari, dar nu puteam să-mi dau seama cărei clase aparținea. Fără îndoială ambele ambarcațiuni își petrecuseră iarna în docul uscat, așteptând să fie aduse aici de o ceată de anonimi, indivizi gras plătiți care aveau grijă de bunurile familiei în absența ei.

Porțile hangarului erau cu lacăt pe ele, așa că m-am strecurat de-a lungul cheiului și m-am așezat jos, cu

picioarele în gol. Nu aveam niciun chef să plonjez. Dimineața este cel mai bun timp de înot.

Apoi ceva mi-a străfulgerat prin minte! Ceva ce-mi spusese Rob Kurland. Era în noaptea când am dormit la ei, în Sherborn, când el și Michelle au admis ipoteza crimelor, Rob spunea că Raymond a fost primul care a suspectat că tinerii familiei sunt sistematic măcelăriți?

Raymond suspectase primul.

Raymond era neliniștit de la o vreme.

Raymond a fost omorât.

Trei fapte – exista oare vreo legătură? Înclinam să cred că da. Raymond fusese suspicios, nervos și în final mort. Exact în această ordine. Concluzia: Raymond descoperise CEVA!

Știa sau doar avea impresia că știe cine este răspunzător pentru morțile lui Bobby Kurland, Ike Henry și Lynn Ferguson? Și din acest motiv asasinul își întrerupsese planul diabolic de a doborî câte un copil în fiecare lună îndreptându-și atenția către noul pericol: bătrânul Raymond. Ucigașul ȘTIA că Raymond ȘTIE.

Am început să tremur de nervi: Raymond știa cine-i criminalul! Însă cum de-a aflat criminalul? S-a desconspirat cumva Raymond? Puțin probabil. Raymond nu fusese niciodată neglijent... Sau poate a avut o confruntare directă cu criminalul... nu, era o prostie. Când ești în posesia unor dovezi care-l indică pe X drept criminal, X este ultimul om la care te-ai duce să-i spui. Atunci cui? Poliției? Detectivilor pe care i-ai angajat? Sau

altcuiva din familie. Oare Raymond avea dovezi clare, palpabile, sau doar bănuieli foarte ferme?

Întrebarea care stăruia era: CUM DE AFLASE ASASINUL?

M-am ridicat în picioare și am început să mă plimb încet, înainte și înapoi, de-a lungul cheiului. Raymond a ars de viu pentru revelația lui. Și dacă eu am descoperit ASTA de ce nu ar fi urmat același raționament și restul familiei.

Sau exista și altceva ce eu NU TREBUIA să aflu.

Ia stai o clipă! poate Raymond s-a confesat și celorlăți din familie. Poate plecarea lui precipitată în insulă nu însemna nici pe departe că îi evita. Poate el însumi convocase acel consiliu de familie, de ce nu? Asta ar fi însemnat că toată lumea știa că Raymond ȘTIE – în afară de Connie, bineînțeles. Dar numai el a fost victima...

Of, of, am mers departe și de fapt am stat pe loc! Mă încâlcisem în propriile speculații. Am încercat să mă concentrez și am luat-o de la început.

Ah, ce naiba se întâmplase în realitate?!

După cinci minute gândurile mele, încă mai încurcate ca la început, au fost dispersate de bâzâitul monoton făcut de apropierea unei șalupe cu motor. Am ridicat privirea și am observat ambarcațiunea care se mărea în timp ce se îndrepta exact spre punctul unde stăteam eu.

Când s-a apropiat destul de mult, am avut surpriza să-l văd la bord pe Joel Kurland, în picioare, și pe mama lui, Michelle, așezată în spatele lui Joel, asemeni unei moderne

Cleopatre motorizate. Amândoi erau cu gura până la urechi și-mi făceau semne cu mâna. M-am bucurat să-i văd. Joel a tăiat motorul și a acostat.

— Hello, mătușă Gillian, strigă Joel, în timp ce mama lui striga: Ai venit, Gillian?!

Michelle a ridicat brațele într-o tandră îmbrățișare de la distanță. Purta un vindiac alb cu mâneci largi, care o făcea să semene cu un fluture gigant gata să-și ia zborul.

Amândoi erau zâmbitori, acel zâmbet care anunță pe toată lumea că se simt fericiți.

— Hello, sunt aici! am râs. Buna lor dispoziție era transmisibilă. Am sosit de câteva ore. Connie s-a culcat.

— I-a fost greu? Să intre în casa aceea?

— Da. Dar s-a comportat mai bine decât speram. Cred că lucrurile vor intra în normal.

— Extraordinar! rânji Joel. Mătușă Connie este mai puternică decât vă închipuiți voi!

— Oh, ce spui?! îi răspunse mama sa, bătându-l cu palma pe umăr. Gillian, cred că nu ai chef să gătești din prima seară. Vino să mâncăm împreună...

— Mulțumesc, dar deja i-am făcut aceeași promisiune lui Elinor. Unde-i Rob?

— Ah, e plecat în oraș că facă niște cumpărături.

Briza a ridicat, o clipă părul tăiat scurt a lui Michelle și imediat acesta a revenit la loc.

— La ce Dumnezeu te gândeai adineaori? Când te-am observat părai o statuie pe țărm!

— Mă uitam la cuvântul „SWITZER” înscris pe carena şalupei şi am dat din umeri.

— Nimicuri.

A înţeles.

— Eh, avem tot timpul să vorbim despre toate. Nu-i nicio grabă. Şi ce planuri ai pentru mâine? Te-ai gândit la ceva?

— Nu încă.

— Ia-o pe Connie şi ieşiţi în larg. Îi va prinde bine.

— Mi-e teamă că ea va trebui să mă ia pe mine, am spus cu amărăciune. Nu sunt un marinar prea iscusit.

Michelle a făcut o mică grimasă.

— Aşa e, am uitat. Nu eşti la fel de „atinsă” cum suntem noi.

Joel tuşi teatral, dregându-şi vocea şi pregătindu-se să facă un anunţ important:

— Teamă n-ai, mătuşă Gillian! Eu deţin răspunsul la problemele tale. Te voi învăţa cu plăcere să faci windsurfing!

Michelle chicoti.

— Să fac ce? am întrebat neîncrezătoare.

— WINDSURFING! strigă Joel entuziasmat. Şi e primul şi cel mai bun pas pentru a deveni un bun marinar!

— Vrei să spui că trebuie să mă cocoţ pe o placă de surf care are o pânză înfiptă în mijloc?!

— Exact aşa e! Este cea mai apropiată senzaţie de a merge pe apă fără să ai pretenţia că eşti Isus Cristos!

— Vai Joel, ai merita urechiat pentru vorbele astea, remarcă Michelle. Joel, dragul meu, mătușa ta are mai multă minte decât să se urce pe scânduricile alea. Probabil ceva mai stabil i-ar conveni mai mult.

— Dar nu sunt „scândurici4”, mami! Și o să-i placă la nebunie!

Aveam puternice îndoieli.

— Ce-ar fi doar să te privesc de pe mal, i-am propus eu senină.

—Dar mătușă, nu te prinde genul de simplu spectator, nu?

Rânji la mine cu nerușinare și brusc porni motorul.

— Mâine dimineață cât mai devreme, a tranșat el.

Michelle a ridicat brațele într-un gest de „ce pot să-i fac?”

Au făcut cale î ntoarsă pe aceeași direcție, la fel de zâmbitori și neconținând să-mi facă semne cu mâna. I-am urmărit cum se îndepărtau, mirată de schimbarea în bine pe care o remarcam la Michelle.

Tensiunea nervoasă deabia ținută în frâu, din Boston, dispăruse aici ca prin farmec. Era relaxată, se simțea liniștită alături de fiul ei. Și înconjurată de lucruri dragi. Evadarea din orașul încărcat de amintiri funeste a produs o mare și evidentă transformare. O surprinzătoare diferență de fapt: Michelle părea acum femeia cea mai lipsită de griji din lume și nu lasă de loc impresia unei mame al cărui singur copil supraviețuitor putea fi încă

numărul unu pe lista unui ucigaș necunoscut. Și nu părea câtuși de puțin afectată.

Îmi venea greu s-o înțeleg. Iată o femeie care a pierdut un fiu, un nepot, o nepoată și foarte recent un frate – toți în decursul a patru luni. Însă foarte bine, singurul mod de a te obișnui cu calvarul atâtor tragedii era să le ții la distanță, să nu le lași să-ți copleșească mintea și sufletul. Era posibil ca Michelle să se teamă că își va pierde autocontrolul dacă se lasă pradă acestor sentimente firești și inevitabile. Și era normal din moment ce o văzuse pe Connie înnebunind după pierderea lui Theo, o traumă psihică atât de puternică încât a trebuit să fie internată. Dar Michelle era clădită din alt aluat față de sărmana Connie. MICHELLE nu era genul care, s-o sfârșească într-un ospiciu. Asta nu i se putea întâmpla niciodată, ea însăși, nu ar fi permis-o

Deci pe undeva toate se legau. Felul ei de a fi, comportamentul ei natural, era mult mai eficient decât a lăsa timpul să facă treaba în locul ei, era mult mai elastic și mai sănătos. Și îl menținea pe Joel într-o excelentă formă fizică, doar asta și era destul ca să constituie o justificare.

Plaja era acum complet cufundată în întuneric. E timpul să-mi găsesc sandalele, s-o trezesc pe Connie și să mergem să cinăm la Fergusoni.

Din tot clanul aveam impresia că Elinor Ferguson era cea mai atașată de insulă. Fiind soția unui congressman era în atenția publică la fiecare mișcare. Exceptând clipele când reușea să evadeze împreună cu Oscar, aici la Martha's Vineyard. Mătușa Elinor totuși recunoștea deschis, că nu îi displace viața agitată din Washington – fusese doar opțiunea ei. Acest lucru evidenția încă o dată gustul pentru evoluțiile dramatice pe scena vieții, a acestei familii, sentiment încă mult mai acut la cele două gemene.

Dar chiar și oameni ca Elinor Ferguson, mereu în prim plan, aveau nevoie câteodată de o ascunzătoare. Cât despre unchiul Oscar – propriile lui cuvinte – insula reprezenta singurul loc din lume unde dacă se descălța și își punea picioarele pe masă, nimeni nu l-ar fi privit de parcă ar fi avut un ochi în frunte.

Nu înțelegeam cum de reușeau. Să știi ca ești tot timpul judecat, nu numai pentru CE spui dar și pentru CUM o spui, pentru felul cum ești îmbrăcat sau cum ții o furculiță și pentru absolut orice lucru, oh, asta cred că m-ar fi înnebunit.

Nu le era permis niciodată! să aibă momente grele, să fie obosiți sau să pară obosiți. Și toată această tensiune

permanentă trebuia suportată îndeplinind fără greșeală și munca lor: Oscar făcea legile țării și Elinor conducea Fundația Filantropică Decker. În cadrul familiei ocupația mătușii Elinor era deosebit de prețuită și de respectată.

Elinor ne-a întâmpinat de la ușă, anunțându-ne că Oscar este în bucătărie. A îmbrățișat-o afectuos pe Connie, iar pe mine m-a ciupit ușor de bărbie. Arăta bine relaxată, puternică și foarte elegantă în același timp, deși purta haine obișnuite, de toată ziua. Cred că avea 60 de ani. Oscar era cu doi ani mai tânăr, știam.

— Încă îi mai place să gătească? am întrebat mai mult ca să ajut conversația.

Mi-a făcut conspirativ cu ochiul.

— Da. Și nu vreau ca voi două să faceți ceva ca să-l descurajați. Rareori are ocazia să se răsfete și în plus îmi oferă mie un motiv să mă țin departe de bucătărie. Așa că vă rog să-l lăudați!

— Dacă gătește la fel cum știam eu, nu e nicio problemă.

Am ajuns în bucătărie.

— Ce spui de chestia asta draga? își întreabă Elinor soțul. Gillian a ținut minte că-ți place să gătești!

Oscar stătea în fața aragazului cu un polonic în mână, chipeș și impozant chiar în această postură. A făcut o reverență în direcția mea fără să verse nicio picătură din polonic.

— Am știut întotdeauna că Gillian este o femeie plină de rafinament și discernământ. Connie, vino să te îmbrățișez.

Connie s-a apropiat să-și primească a doua îmbrățișare.

— Cu ce ne servești, unchiule Oscar?

— Homar. Azi dimineață încă înota fericit când...

Connie făcu o strâmbătura.

— Nu vreau să aud ultima parte.

Of, of ce ne-am face dacă n-am mânca, ci doar am discuta despre mâncare. Oscar folosind din plin talentul său oratoric a atacat unul din subiectele lui preferate. Homari, scoici, sosuri adecvate, vinuri potrivite, durata ideală de marinare a fasolei, când se servește sparanghelul alb și când cel verde, toate acestea au susținut, o discuție neutră când ne-am așezat la masă și am gustat din ultima creație culinară a lui Oscar. Era într-adevăr delicioasă.

Când Oscar a terminat un scurt expozeu despre localizarea rapidă și alegerea eficientă a pepenilor verzi, Elinor a îndreptat discuția către mine.

— Nu-ți pare rău că nu mai joci pe scena?

Una din gemene m-a întrebat același lucru.

— Da și nu. Mai mult nu. Cu excepția zilelor când da.

A râs.

— Crezi că te mai întorci în teatru?

— Nu. Cred că nu. Acum sunt custodele unui muzeu.

Lui îi aparțin cu trup și suflet.

Zâmbind, Oscar îmi aruncă o privire piezișă ce voia să sugereze: „nu mai spune?!”.

— Și ce zici de chestia aia cu „odată intrat în sânge...” și așa mai departe.

— Păi... este un muzeu al TEATRULUI pe care-l conduc. Există o tangență dacă vrei.

— Dar nu ai mai urcat pe scenă Gillian, așa e? insistă Elinor.

— Puțin. Doar atunci la început. Dar n-am fost prea grozavă. Actorii nu pot vedea scena cu ochii spectatorului. E preferabil să conduci spectacolul din culise decât să joci în el.

Elinor a dat din cap înțeleghătoare.

— Mi-ar fi frică să joc pe scenă, vorbi Connie. În fața tuturor oamenilor, uuh...

— Bine, mă bucur pentru tine că ai o slujbă care-ți place, îmi spuse Elinor. Deși trebuie să recunosc că nu am înțeles niciodată aura misterioasă care înconjoară teatrul în sine...

Normal, deja era o actriță perfectă pe scena vieții de zi cu zi.

Oscar anunță că are pregătit un desert fenomenal, cu caise și iarăși discuția a alunecat în universul gastronomic.

Când cina a luat sfârșit Elinor a grăbit-o pe Connie afară, să o dădăcească puțin, bănuiesc, iar Oscar a propus să luăm băuturile afară pe terasă (le numise libații postprandiale).

De afară, în stânga vedeam luminile casei de unde venisem, dar în dreapta, din cauza terenului înălțat, casa familiei Kurland era ascunsă privirii. Am privit din nou în

stânga și mai departe se vedea o fereastră luminată în casa imediat următoare.

— Ce face Tom? am întrebat.

Oscar a sorbit din paharul său înainte să-mi răspundă.

— Trece prin momente grele. Și este foarte închis. Stă ascuns cu orele în casă sau se plimbă de unul singur. Elinor voia să încerce să-l facă să-și descarce sufletul, dar i-am spus că este mai bine să fie lăsat să-și rezolve singur problemele.

— Connie mi-a spus că el și Anette s-au hotărât să divorțeze în aceeași săptămână când a murit Raymond.

Se încruntă.

— Nu prea cred. Știam că erau hotărâți mai de mult

— Înainte să veniți cu toții la Vineyard pentru marele consiliu de familie? Când a murit Raymond.?

Singura lumină de pe terasă venea din interiorul casei, totuși i-am deslușit privirea încurcată și uimită.

— Ai aflat despre reuniune?

— Numai că a fost una. Raymond a sosit aici primul și toți ceilalți l-au urmat. Tu ți-ai lăsat lucrările neterminate în Washington pentru a veni aici.

— Connie ți-a spus astea?

Am aprobat din cap.

— Care a fost scopul consiliului, Oscar?

Oscar a dat pe gât restul paharului.

— Câteva probleme de familie nerezolvate.

— Cum ar fi, de exemplu, uciderea puștilor din familie?

L-am simțit cum a tresărit în semiîntunericul terasei.

— De unde ai scos-o și pe asta? a spus în final.

— Raymond descoperise ceva, am dreptate? am insistat eu. Era convins că descoperise criminalul. Din acest motiv a convocat reuniunea. Și tot din acest motiv a fost ucis, pentru că știa.

Oscar a lăsat să-i scape un geamăt ușor.

— Of, of, Gillian, Gillian... Mi-e teamă că te pripești cu concluziile. În primul rând Raymond nu a convocat reuniunea. Eu am făcut-o!

— Tu?!

— Eu. A făcut o pauză să-și aranjeze gândurile. Uite, nu vreau să mai spui la nimeni nimic din ce vei auzi acum, până când n-o să-ți zic eu că poți, da? Îmi dai cuvântul tău?

— Bineînțeles.

— Mă pregătesc să candidez pentru Senat...

A așteptat până am asimilat informația. SENATORUL Fergusgn. Nu eram foarte surprinsă, era o progresie logică. I-am transmis felicitările mele.

Oscar le-a acceptat ca pe-o îndatorire, apoi a continuat:

— Desigur, am nevoie de o bază electorală mult mai largă decât districtul meu congresional, astfel în ultimii ani ne-am străduit cu toții să obținem o susținere mult mai solidă. Am convocat acea reuniune pentru că tocmai în acea săptămână obținusem girul unui bloc laburist, lucru ce m-ar fi ajutat enorm să câștig partida. Era momentul potrivit să-mi declar oficial candidatura, asta am discutat la conferință.

Înțelegeam de ce clanul dorea un senator în familie. Probabil începuseră să-și facă planuri încă de acum 18-20 de ani când Elinor și Oscar se căsătoreau.

— Și ce-ați hotărât?

— Nimic. Raymond a murit înainte de a fi ajuns la vreo concluzie și toate celelalte au devenit insignifiante în fața acestei tragedii. Apoi a trebuit să fug la Washington să închei niște socoteli înainte de suspendarea lucrărilor.

— Nu vreau să fiu prost crescută, Oscar, dar din moment ce lucrările urmau să se suspende atât de curând, de ce nu ai așteptat până atunci și pe urmă să fi chemat familia în insulă. De ce tocmai în acea săptămână?

— Ah, asta era problema. Voiam să fiu în stare să mă întorc și să anunț candidatura mea confidențial, anumitor persoane cheie din Washington, cât încă erau toți acolo, înțelegi? Poate nu era un lucru esențial, dar ar fi fost o excelentă mișcare tactică. Dar, vai, nu a fost să fie...

M-am ridicat de la locul meu și m-am sprijinit de balustrada terasei. Se făcea răcoare. Trebuia să-mi fi luat un pulover cu mine.

— O K. Am greșit-o cu reuniunea, am admis eu. Dar s-ar putea să am dreptate în legătură cu motivul asasinării lui Raymond, ce spui? Connie mi-a mărturisit că era foarte agitat și nervos înainte să moară. Asta mă duce cu gândul la starea unui om care are revelația unor bănuieli care-l rod de multă vreme și bănuiesc că a fost omorât tocmai din acest motiv. Cu siguranță v-ați pus și voi aceeași întrebare.

Oscar a venit lângă mine la balustradă.

— Ne-am gândit, dar nimeni nu credea într-adevăr. Dacă Raymond ar fi găsit ceva, nouă ne-ar fi spus în primul rând. Imediat. De ce ar fi ținut un asemenea lucru doar pentru el?

Un motiv găsisem eu, dar mă jenam să-l spun cu voce tare. În schimb i-am spus că am citit rapoartele detectivilor pe care mi le dăduse Rob Kurland și l-am întrebat dacă între timp nu apăruse ceva nou.

Răspunsul a fost negativ.

— Bâjbâie, ca noi toți de altfel. Nimeni nu a văzut, nimeni nu a auzit nimic. Au luat-o pe o cărare greșită, înțelegi? Singurele perspane pe care detectivii le pot chestiona, suntem noi; nu avem vecini apropiați pe aici.

— Deci fiasco pe toată linia.

— Așa se pare...

Amândoi am rămas tăcuți câteva clipe apoi am menționat fotografia celor patru tineri, ce o aveam de la Connie.

— Lynn era tare drăguță, Oscar. O pierdere teribilă.

— Pierdere nu este cuvântul potrivit. De fapt aici nici nu există vreun cuvânt potrivit.

Fața lui era în întuneric, dar îmi puteam imagina expresia ei.

— Știi că s-a ocupat de campania mea electorală, ultima dată când am fost reales? Avea doar 16 ani pe atunci, dar fetișcana mea era capabilă să facă față acelor enorme mase de oameni, care nu întotdeauna erau foarte prietenoase,

știi... și cu toate astea se descurca de minune. Și reușea să-i facă atenți, reușea să se facă ascultată. Avea mult curaj fetița tatii... avea...

Mi-aș fi dorit să văd și eu așa ceva, tânăra Lynn față în față cu o masă de alegători sceptici.

— Îi plăcea să se ocupe de campanii deci.

— La nebunie, Gillian, ce mai, era o pasiune. Nu am văzut în toată cariera mea pe cineva care să învețe să facă politică ait de repede așa cum a făcut-o fetița mea. O avea în sânge.

Am interpretat asta în sensul că Lynn eră predestinată să ia locul tatălui său, în menținerea legăturii cu Washingtonul. Dar acest plan căzuse, la fel cum căzuse și planul de a face din Bobby Kurland un capitalist prosper și pe Ike Henry un reputat om de știință.

— Ellie avea peste 40 de ani când a născut-o pe Lynn, șopti Oscar mai mult pentru sine. Gata cu copiii, pentru noi toți. Viitorul aparține lui Joel...

M-a privit trist:

— Ce păcat că tu și Stuart nu ați avut copii.

— Asta i-am spus-o și eu mai demult.

Vorbise Elinor care apăruse în cadrul ușilor de la terasă.

— Mai ții minte, Gillian? Te-ai supărat nițel pe mine atunci.

— Adevărat? Nu-mi amintesc.

Elinor înaintă și veni lângă noi la balustradă.

— Unde-i Connie?

— Connie este într-un dormitor și trage un plâns bun. Tocmai i-am spus că avem deja angajați detectivi particulari.

În sfârșit!

— Și s-a supărat?

— Ei, este și o ușurare în același timp, înțelegi, înseamnă că familia este de acord cu ea și că nu am pierdut timpul până acum. Însă i-am răscolit și alte spaime de ale ei, care ar fi fost mai bine să rămână așa cum erau.

— Vrei să zici că ți-a fost peste mână să-i mărturisești despre detectivi.

Elinor oftă.

— Nu, avea tot dreptul să știe. Iar când m-au rugat fetele să fiu eu aceea care s-o înștiințeze, nu le-am putut refuza.

„Fetele” – Anette și Michelle, femeii care se apropiiau încet de jumătatea unui secol.

— Coboară în câteva minute. Are nevoie de câteva clipe ca să-și revină.

— Ăă, eu cunosc chestia cu detectivii? am întrebat precaută.

— Consideră că o afli chiar acum, zâmbi Elinor. Îmi pare rău de cele întâmplare, Gillian, dar acum nu mai este nevoie să ne prefacem. Și am impresia că te-ai obișnuit s-o dădăcești pe Connie, iarăși un lucru pentru care ne cerem scuze.

— Oh, nu este nicio problem. Connie avea nevoie de cineva cu care să stea de vorbă, cineva nici foarte apropiat, nici foarte implicat.

A fost o pauză, apoi Oscar a întrebat:

—Încă te mai consideri de cealaltă parte? Sau te-ai întors pentru totdeauna?

Am rămas interzisă. Ideea nu-mi trecuse niciodată prin cap. Le-am spus, cât am reușit de blând, că voi rămâne până Connie va sta pe picioarele ei. Apoi mă voi întoarce la Chicago.

Connie încă era exaltată atunci când ne întorceam acasă.

— Mă cred, Gillian! E prima dată când mă cred cu toții. Ochii îi scânteiau și avea gesturi repezite, necontrolate.

Nu-mi plăcea asta. Comportamentul ei începea să semene cu acela pe care l-am văzut când am venit din Chicago.

— Nu te baza prea-mult pe asta. Până acum nu s-a descoperit mare lucru, știi...

Parcă vorbeam la pereți.

— Niciodată nu m-au băgat în seamă, dar acum, dar acum am dreptate. Și ei cred că bietul Raymond a fost ucis. Știam eu! Știam eu!

— Connie! Liniștește-te! Vreau să-ți pun o întrebare.

A făcut un efort și a tăcut.

— Mi-ai spus că Raymond a venit aici pentru că în ultima perioadă era irascibil, tracasat și dorea pur și simplu să se odihnească o vreme.

— E adevărat. Și ce-i cu asta?

— Nu acesta a fost motivul Connie. A venit aici pentru un consiliu de familie foarte urgent. Oscar l-a convocat. De asta erau cu toții pe insulă atât de devreme anul ăsta.

M-a privit zăpăcită.

— Nu se poate. Mie nu mi s-a spus nimic.

„Of, of, Connie, sărmana de tine.”

— Probabil a fost o decizie de ultim moment, am spus încercând o manevră disperată de a proceda cu tact. Îți amintești ce ți-a spus Raymond? Cuvintele lui exacte?

Se încruntă a aducere aminte.

— A spus că va ajunge să se urce pe pereți dacă mai rămâne o zi în Boston. Asta a spus. Niciun cuvânt despre un consiliu de familie.

— Ești sigură?

— Absolut!

— Deh, poate Oscar s-a decis să-i convoace pe ceilalți după ce Raymond era deja aici, am sugerat eu. E foarte posibil

Eram amândouă în dormitorul meu și mă simțeam foarte obosită; avusesem o zi grea. Patul meu părea confortabil însă Connie nu era hotărâtă să plece.

— Și totuși asta nu explică de ce nu m-au anunțat și pe mine! a izbucnit ea. Știu că nu-mi cer părerea la întrunirile astea ale lor, dar niciodată nu m-au ținut deoparte. Nu era nevoie decât de un telefon.

— Dar oricum te-ai fi dus a doua zi, nu-i așa? Chiar tu mi-ai spus că mai aveai niște comisioane de făcut în Boston.

— Ha, de fapt era treabă mătușii Elinor. M-a rugat să adun niște informații despre anumite grupuri care solicitau sprijinul Fundației noastre. Elinor spunea că vrea să compare solicitările în timpul, weekend-ului. Ce s-a vorbit la reuniune, știi?

— Oscar era hotărât să-și declare candidatura pentru Senat.

Fața ei s-a luminat emoționată.

— Oh, mă bucur! Era și timpul, nu crezi? Bine, bine. Întotdeauna mi-a părut rău pentru data trecută.

— Cum adică?

Mi-a aruncat o privire încurcată.

— Ah, așa e, nu aveai de unde să știi. Oscar făcuse încă mai demult toate aranjamentele, dar atunci... înțelegeți... a fost răpit Theo. Raymond mi-a spus mai târziu că familia a decis să nu meargă mai departe.

MAI TÂRZIU. Adică după ce a ieșit din spital.

— Ți-a spus și de ce?

— Pentru că ar fi existat oameni care l-ar fi acuzat pe Oscar că strânge capital politic folosindu-se de o tragedie familială. Să strângă voturi din milă...

Connie s-a oprit și s-a schimonosit la față de parcă ar fi avut dureri.

— Ce s-a întâmplat Connie?

A înghițit cu greu și a vorbit secătuită:

— Mi-am adus aminte de încă ceva. Raymond a spus că ceilalți din familie ar fi fost naivi să creadă că vor fi MĂCAR astfel de voturi. A spus că reacția generală ar fi fost una de... Of, era un cuvânt în germană, însemna oameni care se bucură de nenorocirea altora.

— Schadenfreude?!

— Așa parcă. Nu ți se pare îngrozitor? Doar pentru că ne numim Decker!

— Ba da, este îngrozitor.

— Vreau să cred că greșea. Oamenii nu sunt atât de răi, n-am dreptate?

— Ba da, Connie, sigur că ai dreptate.

Mă gândeam de fapt că Raymond avea dreptate, dar nu era cazul s-o spun cu voce tare. Connie începea să redevină agitată. Și în același timp îmi venea să zâmbesc cât de ușor alunecasem pe panta obișnuinței de a-i sufla în coarne lui Connie, exact cum făcea întreaga familie.

I se atribuisse rolul – sau și-l atribuisse singură – de „copil etern” ce trebuie tot timpul protejat.

În sfârșit a plecat în camera ei și am reușit să mă bag în pat. Dar cum se întâmplă întotdeauna când ești moartă de oboseală, gândurile nu-ți dau pace și nu poți adormi cu niciun chip.

Descopeream lucruri noi despre familia „mea”, despre moartea prematură și înfiorătoare a micului Theo care încurcase socotelile lui Oscar în prima lui tentativă de a candida la Senat. Dar ce mă sâcâia cel mai mult era faptul că biata Connie fusese ștearsă de pe lista reuniunii.

Participasem și eu la multe asemenea adunări pe vremea când trăia Stuart, iar Connie nu fusese niciodată exclusă; familia era chiar excesiv de scrupuloasă în privința participării. Ea nu contribuia cu nimic, dar de fiecare dată ERA acolo. Astfel apărea în mod evident faptul că prezența ei nu a fost dorită atunci pe insulă. Oare Oscar m-a mințit când mi-a spus că el personal convocase reuniunea? Reuniune care, chipurile, i-ar fi relansat șansele următorului pas în cariera sa politică.

Raymond ascunsese adevăratul motiv al plecării și Elinor inventase o scuză, un motiv ca s-o țină pe Connie încă o zi în Boston. Nu doreau ca ea să vină.

Raymond avea confirmările lui în legătură cu asasinul, dacă Oscar spunea adevărul, și le ținea doar pentru el. Dar dacă Raymond aflase cine e în spatele întregii afaceri, pentru ce Dumnezeu nu dezvăluise adevărul? Răspunsul era că dorea să protejeze pe cineva încercând în același timp să găsească o soluție care să oprească crimele fără să demaște pe criminal.

Nu ar fi făcut așa ceva pentru un rival de afaceri. Concluzia se trăgea singură, dar gândul acesta mă înfricoșa: ucigașul era cineva din familie!

Un singur membru a fost deliberat exclus de la ultimul consiliu. Poate Raymond însuși a rugat-o pe Elinor să găsească un motiv care s-o țină pe Connie în Boston. De ce? Răspunsul era limpede. Ea era persoana ce trebuia protejată.

CONNIE!?

Ideea era atât de prostească încât am izbucnit în râs.

Connie-Vai-Săraca-De-Mine-Decker, îndeletnicindu-se cu un lucru atât de complex și îndrăzneț ca această serie și nu doar una, de crime!

Mă pricep la oameni, poate mă laud, dar recunosc pe cineva care se preface și de un lucru eram absolut sigură: Connie NU JUCA rolul unei femei passive. Îl trăia! Mai degrabă era capabilă să înoate de la Boston până la Miami Beach decât să comită o crimă. Nu ar fi ucis, nu din cauza calităților ei morale pe care le bănuiam la fel de curate ca ale oricărui din familie, ci pur și simplu nu ar fi reușit să ducă la bun sfârșit partea detaliilor. Toate aspectele de care trebuia să țină cont, planuite cu mult timp înainte, menținerea fermă pe drumul început și la urmă finalizarea propriuzisă. Nici vorbă de Connie a noastră. Nici într-o mie de ani!

Mi-era imposibil să adorm. M-am ridicat din pat și mi-am tras o pereche de pantaloni; poalele cămășii de noapte le-am îndesat înăuntru. Era momentul să mă opresc din supozițiile astea idioate. Uite unde am ajuns! La celebra ticăloasă Connie Decker care ucidea copiii celorlalți din familie pentru a-și calma suferința pierderii propriului copil. Ești nebună, Gillian, nebună de legat!

Brusc m-a cuprins dorința să revăd un loc, altădată drag mie, loc unde nu-mi trecuse niciodată prin cap că ceilalți din familie ar putea fi niște asasini maniaci.

Voiam să revăd casa mea și a lui Stuart.

Luna lumina deștul de bine poteca din interiorul proprietății Deckerilor, dar o lanternă ar fi fost mai nimerită. Am depășit pâlcul de cedri care emanau un miros amețitor, am lăsat în urmă casa lui Elinor, casa lui Tom Henry – o încăpere era încă luminată.

Și iat-o! Căsuța mea, conturată de oceanul ce lucea palid în lumina astrului nopții.

Era cea mai mică și cea mai modernă din cele cinci case. Stuart o ridicase doar eu un an înainte să ne cunoaștem. Obişnuiam să avem o dublură a cheilor care o țineam ascunsă într-o cutie de tablă din spatele casei, dar nu aveam nevoie de ea. Toți acești ani am păstrat cheia mea. Am făcut copii și le-am oferit gemenelor când am plecat. Dar numai acum mi-a trecut prin minte, că după atâția ani, încuietorile puteau fi schimbate. Și totuși am avut noroc, la început cheia a intrat greu, apoi s-a răsucit cu ușurință. Ușa s-a deschis.

Stăteam acolo în întunecimea casei încercând să-mi calmez torentul de amintiri ce mă copleșea, Nu mă gândisem nicicând că revenirea după zece ani în această casă va semăna cu o spargere în puterea nopții, deși asta era, așa că trebuia să mă obișnuiesc cu ideea. „E doar o casă” îi spuseseam lui Connie ieri. Am băjbăit după comutator și am aprins lumina.

Și l-am văzut pe Tom Henry cu un revolver îndreptat spre mine.

— TOM! am țipat.

El s-a albit la față și a lăsat repede mâna în jos.

— Oh. Doamne, Gillian! Îmi pare rău! Credeam că e vreun spărgător care...

— Nu! Am o cheie! Am ridicat prosteste cheia, de parcă asta ar fi constituit o justificare a prezenței mele aici. Eram supărată pe el, asta ca să folosesc un termen moderat.

Tom a lăsat arma pe masă și s-a apropiat, apucându-mă de umeri.

— Ai tras o sperietură grozavă! Îmi pare rău.

— Bineînțeles că m-am speriat. Nimeni nu m-a folosit drept țintă vreodată!

Am respirat adânc și m-am străduit să mă calmez.

— E încărcat, presupun?

— Din nefericire, da. Trebuie să mă ierți, Gillian. E doar din cauză... știi, sunt cam nervos în ultima vreme...

Asta da, era adevărat și încă mai mult decât acel „cam” — arma o demonstrează.

— E-n regulă, Tom. Nu s-a întâmplat nimic. Dar ce cauți aici?

Și-a retras mâinile de pe umerii mei.

— Hm, insomnii. În ultimele nopți, ăă... mă descurc mai bine dacă nu stau acolo. A făcut un semn cu bărbia în direcția casei lui. Alt pat sub un alt acoperiș ajută, mă înțelegi? Îmi cer iertare că am pătruns aici, Gillian.

Cred că se folosisese de cheia din cutia de tablă sau poate gemenele dăduseră un rând de copii întregii familii.

— Nu mă deranjează asta. Nimeni nu folosește casa asta, poți foarte bine să dormi aici. Dar văzusem o fereastră luminată la tine.

A zâmbit strâmb.

— E pentru liniștea Fergusonilor. O las mai tot timpul aprinsă. Elionor începe să facă valuri dacă nu știe unde sunt.

Mă gândeam...

— ... De ce nu te muți aici dacă te simți mai liniștit? Nimic nu te împiedică.

— Mulțumesc, dar nu cred că e cazul. Noaptea sunt mai grele. Și dacă tot ești aici, ce spui de o cafea? Sau cacao. Un păhărel poate?

— Nu, nu cred că e cazul. Ora asta din noapte nu e tocmai potrivită pentru plimbări nostalgice. Nici eu nu reușeam să ațipesc. Mai bine revin mâine.

— Mai stai.

— Ba nu, plec. Noapte bună, Tom.

Și am zburat!

Practic, am fugit tot drumul la întoarcere. Abia vedeam pe unde calc. Bietul Tom. Era clar că voia să mai discute cu cineva și fuga mea nu se dovedea doar lașă, ci și răutăcioasă.

Dar îmi era destul pentru o singură zi, destul până peste cap. În plus nu doream să mă amestec în problema altuia din familie, pe care ceilalți îl considerau capabil să și-o rezolve singur. Și asta era încă o răutate din partea mea.

Numai după ce m-am băgat în pat mi-am dat seama că de fapt după zece ani era prima oară când intram în casa mea și nu văzusem nimic. Nici mobile, nici zugrăveala, nici covorul nici..., nimic.

În schimb văzusem un bărbat cu o armă!

9

Cineva bătea insistent la ușa dormitorului meu. Asta a fost lucrul care m-a trezit în dimineața următoare. Am presupus că era Connie și i-am spus să intre, dar nu, era Joel. Puștiul deborda de un entuziasm juvenil ce părea necuviincios în special la acea oră atât de matinală.

— Deșteptarea, mătușă Gillian! țipă el cu o veselie greu de suportat. Doar nu vrei să întârzii la prima lecție de windsurfing, nu-i așa?

Prima? Din câte? L-am privit cu un ochi întredeschis.

— Cât e ceasul?

— E ziua în amiaza mare. E timpul să plecăm!

Am privit pe fereastră și am văzut doar un semiîntuneric cenușiu.

— Chestia aia e ceață?

— Va dispărea până când vei deschide și al doilea ochi. Haide, mătușă Gillian, puneți costumul de baie și să mergem.

— Joel! am spus răspicat. Nu merg nicăieri și nu fac nimic înainte să beau o cafea.

— Deja m-am gândit la asta, spuse ȕuguindu-ȕi buzele. Am dat drumul la filtru înainte sȕ urc. Aȕtept în bucȕtȕrie.

ȕi o ȕterse înainte sȕ apuc sȕ protestez. Indiferent a cui ar fi fost casa, acolo în Martha's Vineyard, membrii clanului se simȕeau ca la ei acasȕ, în oricare dintre ele. Era un lucru care-l uitasem. Joel nici nu ar fi visat sȕ intre fȕrȕ sȕ cearȕ voie în apartamentul din Boston al mȕtuȕii Gillian, dar aici, probabil, avea ȕi o cheie personalȕ.

Sȕ fiu trezitȕ în acest mod, de un puȕti de 15 ani care te îndeamnȕ sȕ faci ceva umed, rece ȕi cu siguranȕȕ periculos, nu era tocmai pe gustul meu. Dar am reuȕit sȕ mȕ extrag din pat ȕi sȕ mȕ duc în baie. Cȕnd coboram complet echipatȕ pentru teribila încercare, m-am oprit o clipȕ lȕngȕ uȕa lui Connie. Niciun zgomot, încȕ dormea. Am urmat aroma cafelei, pȕnȕ jos în bucȕtȕrie.

Joel înfuleca tartine cu dulceȕȕȕ de mure ȕi îȕi bea lȕpticul. Mi-am turnat o ceaȕȕȕ de cafea ȕi m-am aȕezat lȕngȕ el la masȕ.

— Trebuie sȕ recunosc cȕ nu sunt o expertȕ în fenomenele meteo din New England, am spus, dar încȕ sunt convinsȕ cȕ chestia aia de afarȕ se numeȕte ceaȕȕ!

Joel înghiȕi o îmbucȕturȕ uriaȕȕȕ ȕi vorbi:

— Se ridicȕ deja. Îȕi puse palma pe piept ȕi rosti dramatic: „Ceaȕȕȕ se apropie cu paȕi de pisicȕ” spuse actorul.”

— Hm, bȕnuiesc cȕ pe actor nu a pȕȕit niciodatȕ o pisicȕ atunci cȕnd avea chef sȕ doarmȕ. Joel, treaba asta cu windsurfingul este absolut necesarȕ?

— Absolut necesară! Ai spus că vrei să înveți să navighezi nu-i așa?

— Nu-mi aduc aminte.

— Ei bine, continua el netulburat, acesta este un prim pas extrem de simplu. Înveți să manevrezi o singură pânză și pe urmă începi cu lucruri mai complicate, nu? Și în plus de asta, este foarte distractiv! Pregătește-te pentru cea mai emoționantă încercare a vieții!

— Joel, nu sunt dispusă să am încercări atât de emoționante. Tot ce-mi doream era o oră de somn în plus.

— E prea târziu acum. Mergem la windsurf și o să-ți placă teribil!

Și tralala și tralali și uite cum am căzut eu de fraieră!

Mi s-a permis să-mi termin cafeaua și amândoi am pornit-o prin spatele casei, spre prima mea lecție de windsurfing.

Joel avea dreptate. Ceața se risipea văzând cu ochii. L-am urmat pe fâșia de litoral dintre cele două case, a noastră și a lui, până când s-a oprit în fața a două plăci de surf cu pânzele strânse și așezate lateral. Tocmai voiam să fac o remarcă usturătoare în legătură cu numărul ciudat de exact de surfuri necesare, când brusc mi-am dat seama că unul dintre ele aparținuse lui Bobby, mai mult ca sigur.

Michelle le numise „scândurele”, dar privite de aproape erau foarte solide și nu păreau deloc fragile.

Am făcut o ultimă încercare.

— Joel, nu crezi că ar fi mai bine să...

—Nu spune nu până nu încerci măcar, mătușă Gillian. Nu-ți fie frică, nu se poate întâmpla nimic rău. Este un loc bun pentru începători. Vântul este domol aici. Dacă Vrei valuri mari trebuie să mergi în susul insulei. Și acum vântul suflă înspre țărm, deci dacă ai necazuri, cu orientarea vei fi dusă înapoi la mal.

— Oh, asta mă liniștește grozav!

— Țsta este al tău, spuse el și arată cu degetul. Surf alb, velă roșu cu alb.

— Dar este mai mare și mai greu ca celălalt!

— Este un surf pentru nivelul zero, lecția întâi. Mai mare înseamnă mai stabil. Cu el am învățat și eu și Bobby.

— Ia stai o clipă, dar al tău are barete pentru fixat picioarele și al meu e neted ca-n palmă!

— Eu i-am scos ratrapele pentru că la început te vei mișca o mulțime, ca să-ți găsești echilibrul. Cele mai multe surfuri pentru începători nu au deloc chestii dintr-astea. Ia te uită! A sărit. E timpul să începem!

„Uraa... uraa...”

Am împins pe apă surful meu până când apa mi-a ajuns la brâu. Catargul m-a dezamăgit profund. Întotdeauna am crezut că un catarg bine crescut stă înfipt la locul lui și nu pornește la plimbare după cum îl taie capul, dar se pare că m-am înșelat. Modelul acesta era construit în așa fel încât se balansa în toate părțile!

Joel a scufundat surful pe-o parte și a largat vela. Aceasta a căzut prompt în apă.

— Așa trebuia să se întâmple?

Am fost asigurată că da.

— Vom începe cu ridicarea catargului. Hopa sus!

HOPA SUS? M-am ridicat binișor, în patru labe și apoi vertical pe placă, punând picioarele de-o parte și de cealaltă a catargului. Placa, ce mi se părea gigantică pe plajă, era acum afurisit de mică. Urmând instrucțiunile lui Joel, am tras de catarg cu ambele mâini, până am reușit să-l extrag din apă împreună cu vela. Mi s-au părut grele doar până în clipa în care au ieșit din apă, dar acum erau surprinzător de ușoare.

Apoi Joel mi-a arătat cum să le înclin ușor, ca să permit apei să se scurgă mai repede de pe velă. Aveam impresia că voi scăpa catargul în apă, dar nu s-a întâmplat așa.

Și acum era timpul ca lecția să înceapă serios. Atunci când manevrai surful te ținai de un mâner de plastic curbat, amplasat pe lățimea velei, dar Joel mi-a arătat că pentru început trebuia să mă țin de catarg cu ambele mâini, imediat sub locul de fixare a mânerului. Ținându-mă de catarg, m-am rotit, făcând pași mici în jurul lui și în același timp trăgând vela spre coada surfului. Rezultatul a fost o întoarcere de 180 de grade... reușisem!

Apoi am exersat procedeul în cealaltă direcție cu revenirea velei spre botul plăcii. Joel m-a pus să execut aceste două mișcări până când îmi venea să-l iau la palme! Acum ardeam de nerăbdare să încep.

În sfârșit Joel m-a pus să mențin catargul perpendicular pe centrul surfului și doar atunci mi-a permis să apuc mânerul. A țipat:

— Dă-i drumul! Și ține minte să ții genunchii îndoiți și spatele drept!

Și-am plecat! Parcă zburam!

Presiunea vântului pe velatură avea tendința să mă oblighe să-mi țin picioarele rigide, așa că la început trebuia să-mi corectez mereu poziția. Dar după câteva minute m-am obișnuit și nu mai era nevoie să mă concentrez.

Și era minunat! Pur și simplu incredibil de ușor!

Știam că ceea ce făceam eu acum, în ochii unui expert al surfingului, era floare la ureche, dar pentru mine urcată prima oară pe așa ceva, era un sentiment glorios. Există oare ceva mai plăcut și mai relaxant în același timp? Nu după multă vreme am început să mă gândesc la valurile acelea mari din susul insulei.

Joel a apărut lângă mine pe surful său cu velă galben cu verde.

— Ei, ce spui! Ți place? țipă el,

— Extraordinar! i-am strigat eu. Ai avut dreptate!

— Ha, te simți în stare să ne luăm la întrecere?

Mă simțeam! Cel puțin așa credeam. Am încercat să manevrez ca să ne aliniem pentru start, dar în aceeași clipă am simțit cum vela mă trage cu forță și am scos un țipăt.

— Lasă mânerul! strigă Joel.

L-am lăsat, dar a fost prea târziu. Am căzut în apă cât eram de mare. Soarele încă nu avusese timp să încălzească apa care era încă foarte, foarte rece.

Am înotat la suprafață și l-am găsit pe Joel râzând ca un apucat:

— Parcă vii de la botez, mătușă Gillian, hohoti el. Ei, oricui i se poate întâmpla. Hai s-o luăm de la început.

Nu mișca un deget să mă ajute, ci se mișca în cerc, ținându-mi discursuri moralizatoare, în timp ce eu mă chinuiam să ies din faldurile pânzei. M-am urcat pe surf, am ridicat catargul, am scurs vela, am centrat catargul, am apucat mânerul, l-am străpuns pe Joel eu privirea și am strigat: Gata!

Amândoi am alunecat unul lângă altul până când am depășit punctul de pe țărm care stabilisem că era finalul. Cursa a fost strânsă. Cine a spus că un puști de 15 ani nu știe să fie diplomat?

Am tot navigat până când am simțit crampe în mușchii picioarelor. I-am făcut semn lui Joel că vreau să mă întorc.

Odată ajunsă pe plajă, am lăsat jos vela și m-am trântit pe nisip masându-mi gambele care mă dureau îngrozitor. Joel încă era pe apă, executând fără niciun efort tot soiul de manevre complicate. Era acum foarte departe în larg. A apărut încă o velă, de data asta atașată unei bărci. O conducea tot un puști care striga și-i făcea semne cu mâna lui Joel. Cei doi tineri se roteau acum în cercuri strânse, fiind destul de aproape să se poată auzi. După câteva clipe barca se îndepărtă grațios.

ȘI DACĂ ÎN LOCUL AMICULUI LUI JOEL AR FI FOST UN CRIMINAL?

M-am speriat de propria mea idee. Nu mă mai gândisem de mult la primejdii și iată că acum mă cuprindeau vechile temeri. Ce simplu era să aluneci într-un fals sentiment de securitate, mai ales când autoamăgirea era la îndemână.

Dar nimic nu se schimbase. Încă exista un criminal care dorea capul lui Joel. M-am uitat după el. Între adâncuri și fragilul său trup, nu exista decât o placă de câțiva centimetri.

Expus, vulnerabil, o țintă ușoară pentru cineva cu ura în inimă și cu o pușcă în mână!

Oricine putea să vină și cu un singur glonț, ramura Deckerilor din Massachusetts ar fi fost completamente închisă. Țasta urma să fie țelul final? Sau cineva dorea să distrugă întreaga familie? Taie mereu ramurile tinere ale copacului și vei reuși să-l distrugi cu siguranță.

Dacă aș fi fost mama lui Joel, nu l-aș fi lăsat nicio secundă nesupravegheat. Cu toate astea, ambii părinți îl lăsau de capul lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De ce nu erau mai atenți? Pentru ce nu se închideau într-o fortăreață, înarmați până-n dinți, deciși să-și vândă scump pielea?

— Te distrezi? spuse o voce în spatele meu. Am întors capul și l-am văzut pe Tom Henry.

— Bună, Tom!

— De departe păreai un copil, Gillian. Te-am văzut de pe cheiul din spatele casei.

Se așeză pe nisip alături de mine.

— Ce ai la picior? Febră musculară?

— Mușchii pe care nu i-am folosit atâta vreme sunt surprinși de atâta considerație.

—la stai. Lasă-mă pe mine.

Degetele lui fine de chirurg au pipăit glezna mea până au descoperit zona nevralgică, pe care a masat-o ușor, alinându-mi durerea.

— Cum e?

— Mai bine, mulțumesc.

Mă simțeam vinovată și-i datoram o scuză.

— Îmi pare rău că am fugit noaptea trecută. L-am oprit când încerca să protesteze. Singura mea scuză este că avusesem o zi grea, iar când am văzut arma, am devenit nervoasă, asta-i tot.

Tom a dat din cap.

— Eu ar trebui să-mi cer scuze. Ți-am folosit casa fără să-ți cer voie și te-am amenințat cu arma. Te rog să mă ierți.

— Oh, Tom, dar aveai oricum voie să folosești casa. Când am plecat, le-am spus gemenelor că începând cu acea zi, pot să folosească casa cum doresc. Cât despre armă... O iei cu tine când nu reușești să adormi la tine acasă?

A zâmbit scurt.

— Nu, am una acolo și una acasă. Sunt nebun, nu-i așa? „Aproape”.

— Ești excesiv de precaut față de ceilalți. Face excepție familia Kurland căreia, se pare, nu-i pasă de nimic.

— Este felul lor de a face față. Dacă ții durerea la distanță, nu te poate răni. Gemenele dintotdeauna au fost așa, niciodată nu, s-au lăsat copleșite de evenimente. Și Rob... hm. Ridică din umeri.

— Rob este al treilea geamăn, am remarcat eu.

Tom râse bine dispus:

— Câteodată asta și este, nu ți se pare? Rob foarte bine se putea naște Decker, acum cu certitudine ESTE un Decker.

A căzut pe gânduri privindu-l pe Joel care desena arabescuri complicate pe oglinda apei. A dispărut îndărătul unei limbi de uscat. Când a reapărut era însoțit de alte două surfuri. Doi băieți de vârstă apropiată, bănuiam, era greu să-mi dau seama de la distanța aceea. Încercau să execute o manevră la unison, dar vântul se opri.

— Sunt deosebiți, nu-i așa? murmură Tom.

Nu s-a referit la cei trei băieți sau, cel puțin, nu la toți trei, vorbea despre clan, în general.

Cu cât se apropia divorțul, Tom se simțea din ce în ce mai mult un străin. Am privit bărbatul care stătea lângă mine. De când îl știam, Tom fusese diferit față de întreaga familie. Nu era un actor la fel de virtuos precum ceilalți, poate că nici nu era nevoie; era talentat, orientat în altă direcție însă. Omul acesta știa să facă mult bine în jurul său, nu să facă bani. Era medic.

Chiar și aspectul fizic era diferit. Era puțin mai scund decât media bărbaților din familie. Probabil se va îngrășa

când va îmbătrâni. Deckerii nu aveau niciodată astfel de probleme... Părul creț, blond cenușiu, semăna cu un chibrit aprins într-o cameră întunecată, alături de părul negru strălucitor al celorlalți.

Deckerii au avut tendința de a se căsători cu oameni cu un aspect fizic asemănător lor; Rob Kurland era un exemplu tipic. La rândul ei, Connie era înaltă și cu părul de abanos. La fel fusese și Oscar Ferguson înainte să încărunțească. Desigur și eu corespundeam tiparului. Eram destul de înaltă și chiar dacă părul meu nu era negru, era un castaniu destul de închis pentru a intra în barem și a satisface cerința generală. L-am acuzat odată în glumă pe Stuart că s-a căsătorit cu mine doar pentru că mă încadram în tipar. A negat-o, fără prea multă convingere.

Și iată-l pe Tom Henry trecând prin aceeași stare sufletească prin care trecusem și eu cu mulți ani în urmă. Atașat Deckerilor și totodată însetat de libertate. Pregătit să plece și totuși mai întârziind o clipă. Stau și mă întreb dacă vreodată cineva i-a părăsit ÎNTR-ADEVĂR pe Deckeri?!

Am auzit un „hello”. Ne-am întors și am văzut-o pe Michelle coborând treptele spre plajă. Purta un short alb și o bluză subțire, albă, pare probabil costa salariul meu, pe o lună.

Tom oftă încetișor. De câte ori își vedea cumnata, o vedea pe Anette. Michelle se îndrepta spre noi cu un pas sprinten, ignorind instabilitatea nisipului.

— Gillian, îmi cer scuze pentru comportamentul lui Joel. Asta-ți mai lipsea. Windsurfing! Trebuia să-i interzic să...

— Mă bucur că nu ai făcut-o, i-am zâmbit eu. Mi-a plăcut! Dar ce îmi plăcea mai mult era mirarea care i se citea pe față.

— Oh, deci ești plină de surprize, nu-i așa?

Din tonul ei am dedus că era o remarcă prietenoasă.

— Tom, nu te-am văzut de două zile.

El făcu un semn cu mâna.

— Nu prea ies din casă.

— Ei bine, ai ieșit acum, era și timpul. Gillian vreau s-o aduci pe Connie la prânz, pe la 12,30, aproximativ. Acum Rob e plecat în Vineyard Haven, dar se întoarce până atunci. Sau ai alt program?

— Nu. Și nici Connie bănuiesc.

— Bun. E bine să-i menținem un program încărcat până se va restabili complet. Și Tom, ești și tu invitat!

— Oh, nu, Michelle, nu e cazul, zău.

— Ei, acum nu poți refuza. Insist să vii, tuturora ne-ar face plăcere. Gillian, spune-i și tu să vină!

„la te uită?! „

— Mi-ar plăcea să vii și tu, Tom, am spus ca o școlăriță ascultătoare.

Tom m-a privit în ochi câteva clipe, fără să spună nimic. Apoi s-a întors spre cealaltă cumnată;

— E-n regulă, Michelle, voi veni.

Tot acest dialog avusese evident un scop, pe care nu-l sesizam încă. Hm, nu mergea dacă-l ruga Michelle, în schimb o făcea de dragul meu.

După ce m-am uscat, Tom m-a însoțit până acasă să o salute pe Connie. Surprinzător, aceasta avea oaspeți. Era o femeie la vreo 70 de ani, micuță dar încă în putere, cu un păr cenușiu închis și fața străbătută de multe riduri. Era o veche prietenă a familiei, dar pentru nimic în lume nu-mi aduceam aminte de numele ei. Purta o cămașă de blue jeans și teniși albi și m-am gândit că astea erau hainele ei și acum zece ani, numai culoarea cămășii se schimbase!

Connie a fluturat un salut cu degetele către Tom, apoi m-a întrebat:

— O ții minte pe doamna Vernon, nu-i așa, Gillian?

„Vernon. Aha! ”

— Desigur. Ce mai faceți, doamnă Vernon?

Prenumele ei era Florence sau Thelma, oricum ceva demodat, în stilul ăsta, dar nimeni în Vineyard nu-i spunea decât „Doamna Vernon” acum și pururea.

Redutabila doamnă Vernon a venit și s-a plantat în fața mea, abia ajungându-mi până la umăr.

— Deci te-ai întors, așa-i? spuse ea. Ei acum cred că ți-a venit mintea la cap și vei rămâne!

„Draga de ea.”

Tom a intervenit rapid în discuție spunând ceva cordial bătrânei doamne, ajutându-mă astfel să evit răspunsul. Maniera puțin diplomată și elegantă a doamnei Vernon era considerată de restul familiei drept amuzantă și

excentrică, eu o găseam doar iritantă. Orice s-ar spune, necioplită era, lucru care se străduia să-l evidențieze cât mai bine.

— Tocmai îi spuneam lui Connie că ar trebui să scurteze perioada obișnuită de doliu. Raymond nu ar fi dorit ca ea să se închidă într-un cocon, ce spui, Tom?

— Probabil, acceptă el.

— Deci, nu mai sta închisă în casă toată ziua, cât timp ești în Vineyard, și întorcându-se către Connie, agită-te, fă mișcare, ieși la plimbare, încearcă să trăiești normal, încearcă să FACI ceva, Connie dragă.

„Connie dragă” îi zâmbi de parcă ar fi aflat o metodă până acum secretă muritorilor.

— Bănuiesc că ai dreptate...

— Și încă cum! Să fiu al naibii dacă n-am! Nu trebuie să te dai bătută. Dacă simți că se apropie dușmanul, arde-i una peste bot! Exercițiul fizic este cel mai indicat.

— Ne gândeam să ieșim în larg, a răspuns Connie în doi peri. Gillian vrea să învețe să navigheze.

Doamna Vernon m-a privit șocată, surprinsă evident de ignoranța mea în materie, apoi a clătinat din cap.

— Nu, nu asta. Nu transpiri destul. Ai nevoie de ceva mai greu. Tenis de exemplu. Dacă tu și Gillian veți juca câteva seturi în fiecare zi, te vei simți mult mai bine, ai să vezi.

— Nu știu să joc tenis, am spus automat.

Bătrâna se holbă la mine.

— Nu știi să navighezi, nu știi să joci tenis, da' ce știi să faci?

— Să gândesc gânduri frumoase! și i-am aruncat aceeași privire.

Din nou Tom a intervenit salvator, dar ar fi fost mai bine să se abțină.

— Gillian glumește, ar fi trebuit s-o vedeți acum vreo oră făcând windsurfing, râse el. A fost capabilă să se țină tare alături de micul nostru campion, Joel. Și asta nu-i chiar atât de simplu!

„Nu era cazul să mă justifici, Tom.”

Connie m-a privit curioasă.

— Am uitat de asta. Cum a mers?

— Mi-a plăcut, am admis blând. E un joc de copii, dar când am prins gustul, a devenit nemaipomenit.

Stupoarea doamnei Vernon începea să dispară. Windsurfingul nu era la fel de bine cotate precum navigația sau tenisul, dar cel puțin făceau un efort.

— Ei bine, eu plec, a anunțat ea. Vreau să-i văd pe Oscar și Elinor. Nu știi, sunt acasă?

— Oscar face plajă, i-a răspuns Tom, dar nu știu pe unde-i ea.

— Ei, atunci cu siguranță știe altcineva!

„Spune-i unuia, că află toți” – doamna Vernon știa totul despre sistemul rapid și eficient de comunicații al clanului.

— Ah, încă ceva. În vara asta va fi război! McDonald's face o nouă încercare.

Tom mormăi ceva neinteligibil și Connie spuse:

— Dar credeam că treaba asta s-a aranjat de ani de zile!?

— Așa credeam și noi, dragă. Dacă nu vin cu niște chestii legale, îmi pare rău pentru timpul lor.

Nu înțelegeam nimic.

— Mcdonald's? E vorba de o persoană sau de cei cu minuturile?

— De cei cu sandwichurile, evident, se indignă doamna Vernon. I-am chelfănit și data trecută și încă suntem în stare. Însă de data asta presimt că va fi mai greu!

Tom a condus-o la ușă și i-a urat mult succes.

Cremwurstii cu muștar nu se potriveau deloc cu ambianța pastorală a insulei, era foarte adevărat. Eram surprinsă că Mcdonald's avea totuși curajul să încerce. Însă la o gândire mai atentă, nu era de mirare, de ce nu?

— Și zici că te-ai descurcat cu Joel? Întrebă Connie.

Am dat din cap.

— El m-a lăsat. A fost amabil cu o începătoare.

Tom s-a întors.

— Connie, trebuie să-i ajutăm. În special tu trebuie să-i ajuți. Toată lumea din West Chop te cunoaște și te admiră. Te consideră o aliată de nădejde.

Connie a făcut o față speriată.

— Oh, dar nu cred că eu... trebuie... nu a trecut decât puțin timp de la înmormântare...

— Connie, ascultă-mă. Doamna Vernon are dreptate, înțelegi? Trebuie să fii mai activă. Ar fi bine pentru toată lumea și ai da un ajutor și Vineyard-ului.

— Nu știu, zău, Tom... scânci ea.

— Să facem un târg, zâmbi el. Eu nu mai stau închis în casă dacă și tu faci la fel. O ajuți pe doamna Vernon, te ajut și eu. O.K.?

— Mi se pare corect, am aprobat eu. Eu aș spune „da”.

Ne privi pe rând, apoi zâmbi anemic.

— Bine.

— Bravo! spuse Tom teu un entuziasm relativ. Trebuie să ne întâlnim cu Oscar și cu doamna Vernon și să schițăm strategia de atac. Asta în cazul când doamna Vernon nu are deja una stabilită, lucru care n-ar fi de mirare. De altfel și noi avem ceva planificat.

— Bine, repetă Connie, de data asta ceva mai prezentă în spiritul lucrurilor. De unde începem?

— De alături. Luăm prânzul la familia Kurland.

Rob Kurland arăta de zece ori mai bine decât ultima oară când l-am văzut. Obrazul începea să capete o culoare naturală și nu mai era tras la față, cu pielea întinsă gata să plesnească. Parcă și asprimea vocii se atenuase. Se vindeca. Joel nu era acolo. „la masa la un prieten” – mi-a spus tatăl său.

Discuția din timpul mesei s-a axat mai mult pe un subiect dramatic: lupta dintre exploatatori și exploatați, după cum a numit-o Michelle. La un moment dat am surprins un schimb de priviri pline de subînțelesuri, între Rob și Michelle, schimb datorat animației lui Tom și complicității interesate a lui Connie. Toată lumea se vindeca. În timpul unei pauze am întrebat:

— Doamna Vernon purta cumva aceeași pereche de teniși și acum zece ani, când am văzut-o ultima oară?

Michelle izbucni în râs:

— Umblă zvonul că i-a cumpărat pe nimica toată de la un magazin de solduri. N-am văzut-o niciodată îmbrăcată altfel. Tu, Rob?

Nici el.

— Ar putea cumpăra toată rețeaua de magazine doar cu mărunțișul uitat prin buzunare. Bănuiesc că le poartă doar pentru comoditatea lor.

— Am uitat, am intervenit eu. Locuiește aici permanent?

— Acum da, îmi răspunse Tom. Înainte venea doar pe timpul verii ca și noi. Pe urmă însă, ah, să tot fie 6 sau 7 ani, s-a mutat aici definitiv. Când pleacă în vacanță, pleacă în Boston, la 70 de mile depărtare.

„... pe timpul verii, ca și NOI” a spus Tom. Încă se considera parte din familie. Michelle a observat și ea, întrucât a găsit ocazia să spună:

— M-a sunat Anette azi dimineață. O așteptam săptămâna asta, dar se pare că mai întârzie.

Tom își extrase privirea din farfurie.

— S-a întâmplat ceva neprevăzut?

— Nu chiar. Are o mică dispută cu trei sau patru tineri din Paris, afacerea aceea, știi.

— Distribuitorii de softwear, mi-am reamintit eu cu voce tare.

— Ah, ți-a spus deci. Ei bine, se pare că doar unul din cei patru este creierul, restul fiind doar niște lipitori. Anette. Încercă să-l convingă pe omul cu idei să se debaraseze de ceilalți.

— Asta-mi amintește de ceva, vorbi Rob ștergându-se la gură cu șervețelul. Trebuie să-mi petrec toată după amiaza la telefon. Afacerea Mirren-Whipps, spuse către Michelle.

Aceasta aprobă din cap.

— Lucrezi și în vacanță? am întrebat.

— În afaceri nu există vacanță, remarcă mecanic Connie. Cred că auzise acest comandament de la Raymond.

Rob zâmbi.

— Investești atât, câștigi atât. Arată cu vârful degetelor care erau cele două proporții. Ce faci după amiază, Gillian?

— Mă gândeam să arunc o privire prin casa mea și a lui Stuart.

Connie se foi neliniștită. Am avut impresia că și Tom.

— Nici nu te-am întrebat, vorbi Connie, îmi pare rău, dar ai prefera să locuiești acolo? Vreau să spun... dacă dorești...

— Nu, Connie. Vreau doar s-o văd.

Au înțeles cu toții. Nimeni nu s-a oferit să-mi țină companie, slavă Cerului.

Am rămas puțin dezamăgită după ce, în fine, am revăzut fosta mea locuință de vacanță. Îmi părea mai mică acum. Știam că lucrul acesta se întâmplă doar cu locurile unde ai copilarit și s-au imprimat în memorie prin ochii de copil. Am hoinărit prin camere, căutând ceva să-mi reamintească de fosta mea prezență, dar nu era nimic. Am găsit câteva haine prin dulapuri, de damă și bărbătești, de mărimi diferite, ținute aici pentru oaspeți, era clar. Nu mă simțeam deloc „acasă”. Era doar o clădire temporară nelocuită din domeniul Deckerilor.

Mă întrebam câtă lume trecuse pe aici în acești zece ani. Câteva piese de mobilier îmi erau necunoscute și lemnăria interioară fusese în întregime schimbată. Familia avusese grijă de această casă nelăsând timpul să o deterioreze, cine știe, poate într-o zi va fi locuită permanent. Cândva. Era o locuință confortabilă, cu împrejurimi superbe. Poate că doamna Vernon avusese o idee excelentă să rămână tot timpul anului pe insulă...

Am început să bat câmpii și m-am ciupit ușor să mă trezesc. Nu, nu și iarăși NU. N-aveam de gând să cad a doua oară în cursă.

Telefonul care a început să sune m-a făcut să tresar. Era Elinor.

— Îmi cer scuze că te-am deranjat, Gillian, a spus ea, dar a intervenit ceva de care uitasem complet. Asistenta mea sosește azi din Washington, de fapt cred că deja a aterizat. Ne gândeam că va locui la tine, dar acum că te-ai întors, nu putem s-o cazăm fără să-ți cerem acordul.

— Ah, nu e nicio problemă, Elinor. Cât timp stai aici voi locui la Connie.

„Și Tom va trebui să-și găsească alt loc pentru meditațiile lui nocturne.”

— Asta este foarte drăguț din partea ta, Gillian, mulțumesc. Ai s-o cunoști și tu. Va sta cu noi o săptămână dacă nu intervine nimic.

I-am dat încă o dată asigurările mele. După ce a închis, m-am gândit câteva clipe: partenerii mei de prânz nu au irosit nicio clipă înainte să o anunțe pe Elinor despre traseul meu, începeam să mă simt spionată. Asta era culmea! Își spuneau absolut totul! La familia Ferguson era destul loc pentru oaspeți, dar probabil se obișnuiseră cu ideea ca vizitatorii să locuiască la mine. Mult mai convenabil din punctul lor de vedere, nu era cineva străin să-i deranjeze, și din cel al oaspetelui, mai mult spațiu. Totul putea fi explicat.

Apariția acestei asistente a lui Elinor mi-a reamintit că nu luasem legătura de multă vreme cu asistentul meu, am format deci numărul muzeului din Chicago. Leonard a spus că se bucură că mă aude (o minciună, evident) pentru că s-a descoperit într-o nu știu care mansardă, a nu știu cărei case, o schiță de la prima punere în scenă a

piesei „Fantomele” și că urma o licitație. Piesa lui Ibsen fusese refuzată de propriul său teatru din Oslo, cât și de teatrele din Suedia și Danemarca. Teribila dramă fusese considerată mult prea îndrăzneată pentru timpul ei. Astfel premiera mondială a acestei capodopere a avut loc la „Aurora Turner Hall” din Chicago, jucată în norvegiană în fața unui public format din emigranți scandinavi.

Și iată că după atâția ani apare un fragment din schițele de scenă, doar o pagină, m-a avertizat Leonard. L-am întrebat precaută despre expertizele de autentificare și în final am fost convinsă că într-adevăr era marea lovitură! Am discutat cu Leonard despre fondurile noastre, și am fixat plafonul până unde ne permiteam să licităm. L-am lăsat numărul de telefon din insulă și i-am urat succes.

Ce descoperire!

Ardeam de nerăbdare să împărtășesc bucuria mea... dar cui? Nimeni din familie nu era pasionat sau măcar interesat de așa ceva. Probabil era mai bine. Aveam îndoieli că Leonard, singur, putea finaliza licitația și era mai cuminte să nu fac atâta tapaj în jurul unui lucru care, foarte bine, putea intra pe alte mâini.

Și ca să fiu sinceră, eram îngrijorată. Leonard era foarte competent în munca de zi cu zi în muzeu, dar pe măsură ce mă gândeam mai mult, îmi dădeam seama că am greșit lăsând licitația doar pe mâna lui. Marii rechini vor fi acolo, acea pagină din scenariul dramei nu aparținea doar istoriei teatrului din Chicago, aparținea istoriei teatrale

universale! Dacă Leonard o pierdea... Nu trebuia să-l las singur.

Doamna Vernon a revenit dimineața următoare și literalmente a smuls-o pe Connie din pat, după care au zburat amândouă pe ușa! Era timpul să înceapă campania, alături de întreaga suflare de pe insulă, de stopare a necredinciosului Mcdonald's, ce încerca să corupă modul de viață din Martha's Vineyard.

Era ora 10 și eu hoinăream prin pâlcul de cedri de lângă reședința Fergusonilor. Se anunța o zi plictisitoare, de felul aceleia în care s-a născut ipoteza că munca este pentru negri și tractoare.

Elinor și asistenta sa erau prinse într-o interminabilă discuție. Numele asistentei era Nancy Younger. Avea în jur de douăzeci și ceva de ani și era genul femeii „bibelou de porțelan”.

Delicată, oase subțiri, piele translucidă, tot timpul aveai impresia că un șoc o putea sparge în mii de fărâme.

Elinor a făcut prezentările și din spusele ei ar fi trebuit să cunosc familia fetei; am zâmbit și am spus ceva de conveniență.

— Nu faceți o pauză? am întrebat.

— Cât de curând. Trebuie mai întâi să ajungem la o concluzie. Dar ia loc Gillian. Ne-ar interesa și părerea ta.

„Ei ca să vezi?! Bine că nu a spus că va ține seama de ea.”

M-am așezat la masă. Nancy mi-a împins în față un dosar.

— Acestea sunt cererile de subvenționare din partea a două centre de reintegrare socială, a spus ea aproape în șoaptă. Trebuie să ne hotărâm pe care o vom ajuta.

— Nu ar fi mai simplu pe amândouă? am sugerat. Fundația Filantropică Decker cu siguranță își poate permite, am rânjit eu.

— Amândouă vor să folosească aceleași ateliere, oftă Elinor. Ale unui colegiu din Boston foarte bine dotat. Cele două grupuri educaționale au admirabilul țel de a școlariza adulții șomeri în tâmplărie, instalații electrice și altele de genul ăsta, știi tu. Dar colegiul nu poate să închirieze atelierele decât o zi pe săptămână, așa încât noi va trebui să hotărâm cine va beneficia de ele de vreme ce amândouă au nevoie de bani pentru aprovizionare cu material didactic.

„Extraordinar, ce complicat!”

— Am încercat să unim interesele celor două grupuri, șopti Nancy, dar se pare că există o mică rivalitate între ele.

—Asta folosind un termen moderat, a completat Elinor.

Am răsfoit hârtiile date de Nancy. Erau fotocopiile unor formulare tip „cerere” ale Fundației, completate de mână. Se pare că scrisul aparținea unei persoane puțin familiarizată cu aceste nobile unelte, căci era ilizibil.

Un grup era intitulat Organizația pentru Ajutorarea Oamenilor Străzii, iar celălalt Jobs Ink. Nu am observat

mari diferențe între ele, dar nu cunoșteam încă toate dedesubturile. Le-am chestionat în această problemă.

Se părea că OAOS era mai bine organizată și funcționa dinaintea celeilalte, în timp ce Jobs Ink. era mai zgomotoasă, știind, să-și facă mai multă reclamă.

Jobs Ink. a apărut de mai multe ori pe post, îmi spunea Nancy emoționată, și a atras atenția asupra lor, cu drastica denunțare a ordinii sociale nedrepte, care-i frustează pe cei mai puțin norocoși dintre noi.

Atunci am știut cine va câștiga banii Fundației, dar bănuiam că Elinor dorea să aibă senzația unei decizii imparțiale. Cei mai gălăgioși vor câștiga, în schimb, era de la sine înțeles, aceștia vor menționa la fiecare apariție televizată, numele Fundației Filantropice Decker. Era genul de publicitate indirectă care convenea familiei.

Am ascultat neatență discuția celor două femei, cu ochii ațintiți asupra mâinilor lui Nancy, ce frunzărea mecanic hârtiile de pe masă. Erau subțiri, cu degete delicate. Parcă o vedeam pe Nancy copil, purtând o rochiță cu guleraș apretat, așezată în fața pianului, executând conștiincioasă gamele în ritmul metronomului. Alături, mama sa o privea aprobator. Cu siguranță Nancy a fost un copil dulce și cuminte foc.

Când Elinor mi-a cerut părerea, i-am indicat pe cei de la OAOS, o mică răutate, desigur. Oricum nu aveau de gând să țină cont de opinia mea. Elinor a început o lungă expunere de motive, întortocheată și plină de subtilități, care s-a finalizat în re acordarea votului pentru Jobs Ink.

— Ei gata și cu asta. Cred că acum putem discuta și altceva. Voiai să mă vezi pentru ceva special, Gillian?

— Da, am spus privind scurt către Nancy.

Elinor aprobă din cap.

— Atunci hai să-l găsim pe Oscar. Nancy ești amabilă să ne aduci niște limonadă?

Am ieșit pe terasă și am privit spre locul unde Oscar se prăjea la soare vorbind la telefon.

— Voiam să te întreb despre Connie. Știu că a stat în spital, după ce Theo a fost ucis.

— Oh, da, a fost o perioadă îngrozitoare... Sărmana n-a putut rezista. A stat spitalizată două săptămâni, așa cred, însă suficient ca medicii să-i găsească o alimentație adecvată și să se asigure că medicația folosită nu dă efecte secundare.

— Deci nu a urmat o terapie completă?

— Nu, de ce întrebi?

I-am răspuns cu altă întrebare:

— Crezi că și-a revenit complet?

— Gillian, nimeni nu-și revine vreodată complet după asemenea tragedie. Dar Connie s-a obișnuit cu ce i s-a întâmplat lui Theo, la fel cum se obișnuiește acum, cu decesul lui Raymond. De ce? Ai observat ceva alarmant în comportamentul ei?

— Nu, nicidecum. E cea pe care o știi. Dar spune-mi, după moartea lui Theo, cu ce ochi o privea pe Lynn? Nu se purta cu răceală. O evita cumva? Vreau să spun, dacă se

observa un resentiment datorat supraviețuirii copilului tău, în timp ce al ei era mort, înțelegeți?

— Da, înțeleg, dar nici nu se poate vorbi de așa ceva. Sigur nu. Într-o clipă Elinor a înțeles unde bat și fața i s-a umplut de uimire. Oscar mi-a spus bănuiala ta că Raymond ar fi știut cine-i criminalul și că îl... proteja. Te gândești la Connie?

I-am privit fața înspăimântată de rostirea propriilor cuvinte.

— E o prostie, nu-i așa?

— Mai mult decât atât, Gillian. Este total absurd. Connie este cea mai inofensivă persoană de pe suprafața pământului! Și în plus, ți-o poți imagina pe Connie atât de expertă în comiterea acestor orori? Spune-mi, poți?

— Nu, nu pot, am admis eu. Știu că este o idee tâmpită și nu cred nicio clipă că e în stare să facă vreun rău cuiva. Dar cu siguranță Raymond proteja pe cineva.. Altfel ar fi spus-o în gura mare, nu crezi?

— Sunt doar supoziții, Gillian.

Am privit-o în ochi. Elinor a răsuflet adânc și a continuat:

— De fapt la asta ne rezumăm cu toții. Probabil nu vom afla niciodată adevărul.

— Și vă mulțumiți doar cu supozițiile? Eu aș fi în stare să răscolesc întreaga lume să-l găsesc pe criminal!

— Și ce-ai vrea să facem? a răspuns ea indignată. Am cooperat cu poliția. Am angajat detectivi particulari.

Singurul lucru la care n-am ajuns, încă, ar fi să ne acuzăm unii pe alții!

Am rămas impasibilă, dar Elinor nu terminase.

— Nici nu-ți închipui prin ce-am trecut, Gillian. Ai venit aici în ceasul al doisprezecelea și ne acuzi că nu am făcut asta, că nu am făcut aia, crezi că nu am încercat TOT ce era omeneste posibil? Crezi că am pierdut timpul de pomană?

A făcut un efort și s-a calmat puțin.

— Trebuie să-ți dai seama prin ce chinuri am trecut cu toții. Știu că vrei doar să ne ajuți, îmi cer scuze pentru ieșirea mea.

— Oh, Elinor, nu e nevoie de scuze. Știu că am exagerat, am fost superficială și...

— Nu e adevărat, lasă. Știu că într-adevăr vrei să faci ceva pentru noi. Și ai tot dreptul. Și-a aranjat o șuviță rebelă peste ureche, temporizând. Faci parte din familie, totuși. De fapt, asta voiam să-ți spun. Oscar dorește o întrunire cu noi toți. Trebuie să hotărâm dacă va candida sau nu.

— Când?

— Măine. N-am stabilit încă ora.

Am ezitat. Măine voiam să plec. I-am povestit despre schița aceea și neîncrederea de a lăsa licitația doar în seama asistentului meu.

— Nu poți licita prin telefon?

— Aș putea, dar nici măcar nu am văzut schița. Înțelegi? Ar fi bine să o văd înainte să mă arunc cu capul înainte, orbește.

— Și când te întorci?

Nu am răspuns imediat. Apoi:

— Connie nu mai are nevoie de mine. A început să revină la suprafață, iar d-na Vernon are cu ce să-i ocupe timpul. Cred că totul reintră în normal.

Elinor ridică o sprânceană.

— Nu cumva ți-e frică să dormi sub același acoperiș cu o posibilă criminală?!

— Ah, Elinor, nu e asta! am răspuns jenată. A fost o prostie, recunosc. Connie nu poate fi o criminală.

A oftat.

— Ei bine, dacă ești hotărâtă să pleci mâine, mai bine să ne adunăm chiar în seara asta. Asta ne va da șansa, probabil, să te convingem să rămâi. Este o încercare, zâmbi ea. La ora 10 seara, îți convine?

— Desigur, nicio problemă.

— Iat-o pe Nancy!

Am intrat în casă și ne-am așezat cu câte un pahar din limonada adusă de Nancy.

— Mm, e delicioasă, a spus Elinor. Acum vă rog să mă scuzați o clipă, mă întorc imediat.

Privirea mi-a căzut din nou pe mâinile fetei.

— Spune-mi, cânti cumva la pian?

— De ce?... da, mă descurc, susură ea. De unde știi?

— Ai mâinile formate.

Mă privi încântată. Nu i-am mai spus că cel mai bun pianist pe care-l ascultasem vreodată avea niște degete

scurte și butucănoase, ce se curbau ca niște gheare atunci când cânta la pian.

— De cât timp lucrezi pentru Elinor?

— De aproape cinci ani, a fost răspunsul, ceea ce însemna că era mai în vârstă decât bănuisem inițial.

A urmat apoi o conversație politicoasă, un schimb reciproc de amabilități, până când a revenit Elinor. Și-a ocupat locul la masă și a ridicat una din cererile greu lizibile care ne chinuiseră atât cu descifrarea lor.

— Ia uite cum poate să scrie! Oare nu se mai predă gramatica și ortografia în școli?! Nicio propoziție nu e scrisă corect, se scandaliză Elinor și-și țuguie buzele a dispreț. Caligrafia este dezastruoasă, gramatica îți dă fiori, iar punctuația... ce să mai vorbim. Nu au nici măcar idee la ce folosește!

În acea clipă Joel își făcu apariția, tropăind zgomotos, anunțând că în următoarele secunde va muri de foame dacă nu se iau imediat măsuri. Purta pantaloni scurți și un tricou pe care scria: „LA DRACU CU LEGILE; HAI SĂ OMORÂM PE CAREVA!”. Elinor aprobă din cap punctul și virgula de pe inscripție și-i spuse că frigiderul îi stă la dispoziție.

Cînd Joel s-a evaporat în direcția bucătăriei, Elinor a rîs, spunând melancolică:

— De ce ești atât de zăpăcit la 15 ani? Ei, hai înapoi la treabă, Nancy, trebuie să întocmim recomandăția pentru consiliul director. Apoi o scrisoare cu un refuz politicos pentru cei de la OAOS.

Mi-am dat seama că aprobarea consiliului director al fundației era o simplă formalitate, acei oameni nu făceau decât să parafeze deciziile lui Elinor. Apoi ea și Nancy s-au apucat să studieze cererea altui petiționar, în timp ce eu încercam să găsesc o modalitate, plină de tact, de a părăsi scena.

Joel reveni înfulecând un sandwich și anunță:

— A venit Tom!

Tom Henry îl urmă pe nepotul său și mă privi oarecum mirat:

— Gillian, ajută la împărțirea pomenii pentru drept credincioși, râse el.

— Eram în trecere, am spus eu ridicându-mă.

— Hello Tom, suspină Nancy cu vocea ei delicată.

— Tom, mă bucur că ai venit, spuse Elinor. Gillian vrea să plece mâine la Chicago, trebuie să o convingem să rămână.

Joel și Tom au rostit deodată „Oh, nu!” și au început să înșiruiască o multitudine de motive pentru care nu trebuia încă să plec. Îi ascultam doar cu o ureche, pentru că eram atentă mai mult la Nancy. Îl privea pe Tom cu un surâs permanent pe buze și strălucirea din ochii ei trăda mult prea mult din ceea ce simțea. Cu siguranță știa și el, era atât de evident. Tom îi vorbea amabil, dar distant.

— ... Vezi, deci NU POȚI PLECA! finalizează Joel ferm, smulgându-mă din speculațiile mele despre Nancy.

M-am îndreptat spre terasă.

— Bine, spuse Tom. Haide, Joel, o mai prelucrăm afară.

— La revedere Tom, scânci leșinat Nancy.

Doar când coboram treptele spre plajă m-am prins de figură, Elinor se scuză pentru câteva clipe și cinci minute mai târziu apare Tom Henry. Întâmplător,... ca să vezi!

Ea l-a chemat. L-a chemat până acolo, pentru ce oare?

11

Lui Joel îi intrase în cap că încă vreo două ore de windsurfing mi-ar schimba părerea despre plecarea la Chicago. Tom a mers cu el să inspecteze surfurile. Eu doream mai întâi să stau de vorbă cu Oscar.

Unchiul Oscar Fergunson, congressman-ul, stătea pe un șezlong și continua încă să vorbească la telefon, cu tonul politicianului, am notat eu. M-am așezat lângă el, pe nisip și, am așteptat să termine monologul cu care fascina pe interlocutorul său, oricine ar fi fost el. Și-a scurtat convorbirea și a apăsat cu podul palmei antena în aparat.

— Ce spui Gillian. O zi splendidă, nu-i așa?!

— Este într-adevăr. Numai bună pentru declarat candidaturi, am rânjit eu. Felicitări!

— Dar... mulțumesc. Însă asta va fi mâine.

— Dacă te gândești la reuniunea de familie, aceasta va fi diseară. Mi-e teamă că vina este a mea. S-ar putea să mă întorc mâine la Chicago.

M-a privit surprins..

— Oh, nu. Sper să nu pleci, de-abia ai venit.

— Afacerile.

— Nu le poți reglementa prin telefon?

Am ridicat din umeri.

— Cum plănuiești să-ți anunți candidatura? Conferință de presă sau într-o cuvântare pe care ai de gând să o ții undeva?

Oscar zâmbi îngăduitor:

— Cuvântul adecvat este „adresare”, politicienii nu țin cuvântări, ei se adresează electoratului. Cât despre loc și modalitate, tocmai asta vom decide mâine... vreau să zic diseară.

— Deci mai mult ca sigur, mergi înainte.

— Foarte sigur. Era și timpul!

Desenam cu degetul o bărcuță cu pânze, pe nisip.

— Chiar mă gândeam la asta. Mă gândeam că trebuia s-o faci mai de mult.

Oscar își schimbă poziția în șezlong înainte să răspundă.

— Eram foarte aproape s-o fac în urmă cu patru ani. Toate detaliile erau fixate și totul mergea ca pe roate...

Cuvintele au rămas în aer și Oscar își încleștă maxilarul.

— Și ce s-a întâmplat? Cunoșteam versiunea lui Connie. Nu știam dacă este adevărată.

Oscar își dresese glasul deși putea fi, foarte bine, un oftat.

— Theo s-a întâmplat. Răpirea și masacrul... Totul a mers pe planul doi. Ar fi fost o nebunie să candidez în condițiile acelea.

Tragice clipe... Bineînțeles, nu putea candida atunci pentru Senat.

— Și mai târziu?

— Chiar și după un an, încă se mai vorbea despre asta. Ne temeam de un singur lucru: dacă anunțam atunci candidatura, lumea ar fi considerat că profit de moartea nepotului meu pentru a câștiga compasiunea electoratului. Iar după încă un an, o mare parte din susținătorii mei s-au risipit. Știi, în politică pasiunile electoratului sunt schimbătoare ca vremea la tropice. A trebuit deci să reclădesc totul de la început.

Theo, Theo, chiar și acum moartea lui afecta întreaga familie.

— Oscar, vreau să-mi spui adevărul. Crezi că indivizii care l-au omorât pe Theo sunt implicați și în crimele de anul acesta?

— Nu!

— Ai spus-o cam repede.

— Nu.

— Și ce te face să fii atât de sigur?

Oscar își ridică ochelarii de soare pe frunte.

— ȘTIU că nu sunt tot ei. Pentru că sunt MORȚI, Gillian. Toți trei!

Am rămas cu gura căscată. Eram atât de uimită, încât l-am rugat pe Oscar să repete. Am aflat apoi că cei trei indivizi care l-au măcelărit pe Theo nu erau decât niște executanți sadici, de mâna a doua. Erau libanezi – cel puțin doi dintre ei cu siguranță. Cetățenia celui de-al treilea rămăsese incertă. Fuseseră crescuți și antrenați în spiritul terorismului și de fapt reprezentau „deșeurile” unei organizații teroriste „serioase” – Dumnezeuule mare! Au fost expulzați pentru nesupunere și lipsă de disciplină.

— Dar de unde știi toate astea?

— Din cercetările făcute de C.I.A.

— C.I.A.? Cum de-au intervenit?

— Le-am cerut-o, a spus simplu Oscar.

Deci după ce-au fost expulzați, cei trei pseudoteroriști, au decis să lucreze pe cont propriu. Au inventat un nume: „Alianța Populară pentru Dreptate”. Metoda lor era de a estorca, cerând răscumpărări și încercând să convingă rudele victimelor că Alianța era o organizație foarte solidă pentru care ei trei erau doar oamenii de contact.

Victimele lor erau în majoritate mici afaceriști, oameni fără resurse sau relații pentru a putea trece la contraofensivă. Cei trei teroriști stigmatizați au omorât și dezmembrat două victime care au opus rezistență, asta ca un avertisment celor care nu credeau că au de-a face cu teroriști în toată regula! Totuși C.I.A. crede că au făcut-o dintr-o pornire sadică de moment, înainte nu procedau așa. Una din victime era patronul unei mici flote de pescuit din Norvegia.

Deci se aflau la vremea respectivă în Norvegia. Unde prezența necredinciosului milionar american Raymond Decker le-a dat ideea să-și încerce mâna într-o nouă acțiune. C.I.A. nu avea dovezi concludente că acești trei indivizi l-au ucis pe Theo, cel puțin nu credibile și relevante pentru autoritățile norvegiene, dar agenții C.I.A. nu aveau nicio îndoială că făptașii erau ei și numai ei.

Exista posibilitatea ca cei trei teroriști să-și pregătească reintegrarea în organizația mamă, dacă ar fi demonstrat, încă o dată, neputința guvernului american în fața guerillei străine. Agenții au găsit câteva dovezi pentru această din urmă posibilitate.

Sau poate voiau doar banii. Oricum ar fi fost, C.I.A. l-a informat pe Oscar că sadicii criminali n-au ajuns să se bucure de răscumpărarea pe care au stors-o de la Raymond. Mașina care îi conducea prin Sudul Franței s-a răsturnat într-o prăpastie. Cei trei au murit pe loc, o soluție convenabilă și rapidă în locul unei rezolvări de durată și incerte.

Oscar a încheiat spunând că C.I.A. nu i-a furnizat și alte detalii.

M-a trecut un fior de gheață în plin soare. Povestea lui Oscar era înfiorătoare.

— „The Globe” scria că făptașii nu au fost prinși.

— De fapt nici nu au fost. Trei orientali pier într-un accident de automobil în Franța. Privit la suprafață, nimeni nu poate face o conexiune cu moartea lui Theo.

Am tremurat din nou.

— Crezi că cei de la C.I.A.?...

Oscar își schimbă încet poziția și-și strânse mâinile la ceafă.

— Nu știu, Gillian. Și nici nu ne mai interesează. Dar numele acelor trei nenorociți nu au apărut niciodată în ziarele europene. Pentru un credincios musulman asta-i mai rău decât să se prezinte la întâlnirea cu Mahomed înfășurat într-o piele de porc.

M-am ridicat în picioare și mi-am scuturat nisipul de pe spate.

— La cât s-a cifrat răscumpărarea?

— O sumă scandaloașă, 20 de milioane, cred.

— 20 de milioane?!

— Voiau să demonstreze ceva, înțelegi? Poate aveau convingerea că-și pot absolvi greșelile și vor fi reprimiți în organizația aceea „Armata Unită a Profetului” sau cum dracu’ i-o mai fi chemând. De altfel aveau șanse de reușită.

— Ce s-a întâmplat cu banii?

— C.I.A. i-a recuperat în majoritate: Restul... cine știe? Gillian, problema e moartă și îngropată. Nu e cazul să mai insiști și, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spui lui Connie absolut nimic.

— Nicio grijă, n-o să-i spun.

— Trebuie să mă retrag la umbră înainte să arăt ca un rac fiert. Ce ai? Te simți bine?

Îmi era rău la stomac, eram furioasă, plină de draci, amețită și mă simțeam frustrată...

— Mă simt bine.

— Ia uite! Țasta-i Joel, cred că vrea să faceți o partidă de windsurfing.

Repriza de windsurfing a fost un eșec. Nu reușeam să mă concentrez la ce făceam, capul îmi era plin doar de urmăritori între agenți C.I.A. și teroriști internaționali.

Milioanele lui Raymond nu au fost capabile să-i salveze fiul. Puși în balanță, banii nu valorau nimic față de viața singurului copil, dar acum devenea foarte clar că nicio grupare teroristă puternică și bine organizată nu era în spatele celor trei răpitori și ucigași, grupare care ar fi urmărit suprimarea întregului clan.

De data asta, surful și vela cu care mă chinuiam păreau mult mai alunecoase și mai greu de controlat, decât la prima tentativă. Ceea ce fusese atât de vesel și relaxant la început mi se părea acum o încercare temerară, plină de riscuri, care mă speria puțin. Când am căzut a treia oară în apă, am renunțat enervată.

M-am târât până la mal, unde Tom mă urmărea cu privirea. Nu era singur. Probabil Elinor îi dăduse o pauză lui Nancy, căci era lângă Tom, vorbindu-i animată, cu vocea ei de fetiță. Tom părea foarte bucuros să mă vadă și a alergat să mă ajute să trag surful pe nisip, în alte împrejurări mi s-ar fi părut nostim.

— Ce s-a întâmplat? a vrut să știe în timp ce-mi scuturam părul.

— Oh, nu prea mi-a mers. Joel mă va nota cu „nesatisfăcător”.

— Dar mi s-a părut că te-ai descurcat excelent, interveni vaporeasă Nancy și plină de generozitate. Iată-l și pe Joel!

L-am privit pe nepotul meu; executa maiestuos apropierea de plajă. M-am gândit încă o dată la cât de expus și vulnerabil putea fi acolo, singur pe apă. A sărit de pe surf, a coborât vela și a clătinat trist din cap.

— N-a fost bine, mătușă Gilliân. Nu te-ai concentrat deloc.

— Știu, mă frământă ceva.

— Dar nu te dai bătută, nu-i așa? NU-I AȘA?

A repetat-o atât de insistent încât a trebuit să-i dau asigurări ferme că nu m-am descurajat.

— Trebuie să te aștepți la un eșec, poate două. Oricum ai avut un început fenomenal, mătușă Gillian, pe cuvântul meu, uite, Tom, de exemplu, îi e frică să încerce măcar!

— Nu-i adevărat! se prefăcu indignat Tom. Pur și simplu prefer să stau jos, atunci când manevrez o velă.

— Ttt! își tuguie buzele Joel.

Nancy a intervenit și a rostit cea mai lungă frază pe care am auzit-o vreodată din gura ei.

— Tocmai îi spuneam lui Tom despre un restaurant din Vineyard Haven care a intrat sub un nou patronaj. Este acum un local de primă clasă, într-adevăr.

Tom a inspirat adânc:

— Mda, pare interesant. Ce spui, Gillian? Vrei să încercăm acolo? Avem timp să ciugulim ceva înaintea reuniunii de diseară.

Am înregistrat privirea dezamăgită a lui Nancy și m-am gândit că Tom putea fi mai subtil în modul de a o respinge pe Nancy.

— Nu știu zău, Tom. Connie...

— Mănâncă la noi diseară! interveni Joel. Am auzit-o pe mami vorbind cu ea la telefon. Poți să mergi cu Tom, le spun eu unde sunteți.

— Atunci s-a aranjat, vorbi Tom cu o ușurare prost mascată. Haide. Te aștept până îți usuci părul și te schimbi. Ah, Nancy, te rog să ne scuzi. Ne vedem mâine, probabil.

M-a înșfăcat de cot și m-a condus în direcția casei lui Connie într-un ritm neobișnuit de rapid. Joel deabia ținea pasul cu noi.

Am așteptat până ne-am depărtat suficient de Nancy;

— Tom, te-ai purtat ca un bădăran!

Tom a gemut, în timp ce Joel a nechezat înveselit.

— Dar nu știi: toată povestea, mătușă Gillian. Lui Nancy i s-au aprins călcâiele după Tom, încă de anul trecut.

— Joel! a încercat Tom să-l oprească.

— Ei ce, nu-i adevărat? Tipa oftează și dă ochii peste cap ori de câte ori îl vede.

Era rândul lui Tom să dea ochii peste cap.

— Și asta. Ți-am spus, de multă vreme desconspiră Joel. Toată lumea consideră situația scandaloașă!

Mă întrebam cât de nostimă o considera Anette.

— Nancy nu reacționează la subtilități, explică Tom. Este o fată drăguță, dar cu siguranță trăiește cu capul în nori. Nu cred să frecventeze și alte persoane în afară de noi.

— O soartă mai îngrozitoare decât în flăcările iadului! completă Joel.

„Putea fi adevărat și totuși...”

— ... Nu-mi place să fiu folosită, Tom!

Acesta mormăi:

— Nu e ziua mea norocoasă, se vede. Dar nu te-am folosit, Gillian. Oricum aveam de gând să te invit la cină în oraș. Am profitat de ideea lui Nancy, asta-i tot.

Am ridicat din umeri și am schimbat subiectul:

— Joel, ai tăi mi-au spus că ai avut o pază de corp înainte. Ce s-a întâmplat cu el?

— Cu El. Erau trei și lucrau în schimburi de 8 ore. Era imposibil, mătușă Gillian. Parcă erau lipiți cu clei de mine, mă urmăreau și când făceam pipi la școală! Toată lumea începuse să mă evite, de parcă aș fi avut râie sau altceva. Era o tâmpenie, pe cuvânt, tot timpul îmi suflau în ceafă. În sfârșit mami și tati le-au dat drumul.

— Când asta?

— Când? Habar n-am. Nu-mi aduc aminte.

— Înainte de moartea lui Raymond sau după?

— Am spus că nu-mi aduc aminte, vorbi înțepat Joel. Tom, tu mai știi?

Tom scutură din cap.

— Și de ce mă rog, îi spui mereu „Tom”? am întrebat perversă. Mie-mi spui „mătușă Gillian” și la toți ceilalți unchi sau mătușă, dar niciodată nu spui „unchiul Tom”, oh!

Amândoi au râs de mine.

— Uite așa, a răspuns Tom înveselit în timp ce intram în casa lui Connie.

— Te aștept aici, a încheiat el.

Până la urmă nu am mai mers la restaurantul din Vineyard Havern, propus de Nancy. Am fost la Yacht Clubul din Edgartown unde mâncarea și vinurile erau excelente și serviciul exemplar. M-am bucurat că Tom a insistat să mergem acolo, deși motivele sale îmi erau necunoscute. Oricum, nu era rău dacă păraseam câteva ore domeniile Deckerilor.

Pe la jumătatea mesei, am spus;

— Tom, este ceva la care vreau să-mi răspunzi. În noaptea în care a murit Raymond, este adevărat că Anette a chemat pompierii?

— Da, e adevărat. Dar de ce?

— Păi... de ce tocmai Anette? De ce nu a fost familia Kurland cea care să observe întâi incendiul. Din cauza denivelării care separă cele două case, ea nu avea cum să

vadă. Dar Fergusonii sunt ușă-n ușă. Nu-i separă decât câțiva copaci.

Tom se încruntă.

— Oscar și Elinor erau plecați în seara aceea, dacă-mi aduc bine aminte. Și Anette ieșise, dar a observat incendiul în timp ce se întorcea. Eu dormeam și n-am știut nimic până când a venit Anette țipând că a luat foc casa lui Raymond...

A urmat o pauză grea.

— ... Când am ajuns acolo, era prea târziu.

— A chemat pompierii înainte să controleze dacă Raymond era înăuntru?

— Da, mă privi uimit Tom. Nu ai fi făcut la fel?

— Nu. M-aș fi dus întâi să-l caut pe Raymond.

Tom zâmbi trist.

— Ești convinsă? Dacă vezi o casă incendiată, prima dată te arunci în flăcări ca să vezi dacă e cineva înăuntru și pe urmă anunți pompierii?

— Dacă pui astfel problema, probabil nu.

Am tăcut o clipă.

— Îmi pare rău să-ți stric seara cu întrebările mele, i-am spus lui Tom. Cred că te-ai gândit la lucrurile astea de mii de ori, dar eu abia acum încerc să le înțeleg. Cum putea cineva să incendieze casa fără ca Raymond să se trezească măcar? Am văzut două alarme de incendiu lângă camera de oaspeți unde a murit. În plus am înțeles că dormea numai la parter, deci ar fi putut să fugă destul de repede afară.

Tom scutură din cap:

— Nu și dacă ar fi luat niște sedative puternice. Sechelele unei vechi fracturi de gleznă încă îl sâcâiau adesea, iar medicația îi provoca efecte secundare neplăcute și...

— Știi, Connie mi-a povestit. A luat o pastilă în seara aceea?

— Nu știu.

— Nu s-a făcut autopsie?

Tom s-a aplecat peste masă și m-a luat de mână.

— Gillian, nu a mai rămas prea mult din el pentru o autopsie...

Am tresărit, iar el m-a strâns ușor de mână.

— Știi, este dureros. Dar am văzut cu ochii mei ce-a rămas din Raymond. Era exclusă posibilitatea unei autopsii.

— Deci nu vom afla niciodată.

— Niciodată.

Mi-am retras mâna și am întrebat:

— Nu-i așa că focul a pornit din locul unde dormea Raymond? De ce acel cineva a riscat atât de mult?

— Ah, Gillian, putea face parte din senzațiile tari ale unei omucideri. Cineva a cărui misiune în viață este de a măcelări întreg clanul Decker. Un dezechilibrat care vedea în pericol un fel de test personal.

— De exemplu venind cu barca în întuneric și furișându-se în casă fără să fie simțit?

— Sigur, se poate și asta, bănuiesc.

— Chiar asta crezi că s-a întâmplat?

— Altceva nu-mi pot imagina.

— Putea fi cineva din familie!

Chelnerul a îndepărtat câteva firimituri inexistente și a servit cafelele. Am tăcut amândoi.

— Din cauza asta întrebai cine a chemat pompierii? O suspectezi cumva pe Anette? Sau, pe Oscar? Elinor?

— Vai, Tom, nu suspectez pe nimeni, pe cuvânt. Caut motive tocmai pentru a nu mă gândi la implicarea cuiva din mijlocul nostru.

Am terminat cafelele și am plecat. Pentru că mai era destul timp până la începerea reuniunii, am hoinărit agale prin port și am privit plecarea ferryboatului „Chappaquiddick”. Edgartown era superb în lumina amurgului, liniștit și liniștitor.

Stăteam sprijinită cu coatele pe balustrada cheiului și priveam cum soarele este înghițit de ape. Coasta se afla la numai 7 mile depărtare, dar peisajul putea fi desprins și dintr-o altă lume nepământească.

În final Tom a destrămat tăcerea:

— Îți poți imagina un Decker ucigând un alt Decker? Eu unul aș crede mai degrabă în bagheta fermecată decât așa ceva. Sunt mult prea uniți, Gillian.

— Ai spus „sunt”. Deja te considerat expulzat?

— Niciodată n-am fost un Decker, oftă el, cel puțin, nu unul foarte bun. Dar m-am căsătorit cu cineva purtând acest nume. Și tu ai fost în aceeași situație. Și acum s-a

sfârșit. Mi-am pierdut douăzeci de ani încercând să le fac jocul. Am obosit și-mi e destul...

Douăzeci de ani!

— Îmi pare rău, Tom.

— Mie de asemenea, dar din alt motiv. Trebuia s-o rup cu ei mai demult, așa cum ai făcut tu, dar în felul lor sunt fascinanți, nu crezi? Și a mai existat un motiv pentru care nu am procedat ca tine.

— Ike? De fapt era ușor de ghicit.

A înclinat din cap.

— Ike. Dar acum nu mai este și nu mai există niciun motiv pentru care aș rămâne, a zâmbit el trist. Din câte știu ai avut o viață fericită și fără ei. E timpul să fac la fel.

Nu știu cât de fericită era viața mea, dar pentru mine a existat un alt motiv care m-a ajutat să mă desprind de clan. Soțul meu era mort. Față de soția lui Tom, care era cât se poate de vie! În plus, nu-mi petrecusem douăzeci de ani în mijlocul lor. Îmi dădeam seama că desprinderea lui Tom va fi mult mai chinută.

Soarele aproape dispăruse. Mă gândeam că ar fi timpul să ne întoarcem când Tom spuse neașteptat:

— Nu pleca mâine la Chicago. Rezolvă-ți afacerile prin telefon și mai rămâi încă puțin. Nu se știe dacă ne vom revedea după vara aceasta.

Nu m-ar fi deranjat să-l revăd pe Tom, de vreme ce, chiar cu gura lui afirmase că n-a fost niciodată un Decker adevărat.

— Oh, Tom, dar ne vom revedea.

Gura lui contură din nou surâsul acela trist pe care-l văzusem atât de des în ultima vreme.

— Este greu de crezut, nu-ți dai seama? Vei fi în Chicago, iar eu în Boston. Nu vreau din nou să-ți pierd urma, Gillian. Nu acum. Rămâi.

N-am știut ce să răspund, am preferat să rămân tăcută. Tom m-a luat pe după umeri în timp ce ne îndreptat spre mașină. Era o plimbare, cum s-o numesc, intimă, parcă eram doi îndrăgostiți și asta îmi crea un sentiment de panică.

Îi simțeam căldura corpului pe mâna mea stângă și mi-am dat seama că niciodată nu m-am gândit la Tom ca persoană individuală care-și aparține pe de-a-ntregul; înainte era doar soțul lui Anette.

Aceasta era o greșeală pe care nu trebuia să o repet.

Când ne-am regăsit cu toții la reședința Fergusonilor, la ora fixată, am avut o surpriză, am întâlnit-o pe a treia Connie Decker, Connie Cea Neastâmpărată. Prima Connie era femeia tăcută, lipsită de ambiții personale, care-și trăia viața prin și pentru fiul și soțul ei. A doua era Connie cea disperată și înnebunită de tragica realitate a pierderii unui

fiu și a unui soț, o femeie care trăia doar cu calmante. Dar această Connie, Connie nr. 3, exulta de energie și povestea emoționată toate victoriile pe care ea și doamna Vernon erau pe cale să le obțină în războiul împotriva lui McDonalds's.

Era într-adevăr timpul schimbărilor. Acea bătrânică cu tenișii ei decolorați reușise minuni.

— Ne-am hotărât să nu-i mai bombardăm cu reclamații, îmi spuse Connie. Această luptă se va hotărî la tribunal. Am vorbit cu toți oamenii să nu subînchirieze sub nicio formă, și să strângem semnături de protest, dacă ne mișcăm repede și acoperim toată insula, nu va mai rămâne niciun centimentru pătrat unde Marele Mac își va putea instala legal magazinele! Am stat azi în Oak Bluffs și mâine avem de gând să mergem în Edgartown și...

— Și mâine în Chilmark, rânji Joel, unde mătușa Connie și doamna Vernon se vor dezbrăca goale pușcă pentru a-i convinge pe cei de pe Lucy Vincent!

Lucy Vincent era plaja nudiștilor.

Connie a râs și s-a făcut roșie la față. Era singura femeie de vârstă mijlocie, pe care o cunoșteam, care nu se supăra pe asemenea gen de glume.

— Ei, de fapt, alții se ocupă de campanie pentru comunitățile din nordul insulei. D-na Vernon și cu mine ne ocupăm doar de împrejurimi. Tom, ai promis că ne ajuți?!

— Din toată inima, a răspuns Tom. Dar să nu mă trimiți până sus în Chilmark.

Nu se știe pentru care motiv „în sus” pe Martha’s Vineyard era vag poziționat spre S—V, iar „în jos” spre N—E. Și pentru mai multă distracție „în jos” corespundea cu „înăuntrul” insulei iar „în sus” cu „pe marginea” insulei.

West Chop, așezarea din cel mai nordic vârf al insulei, era închisă turiștilor, fiind rezervată elitelor, oameni ce ignorau faptul că și restul insulei era populat. Dacă Connie și doamna Vernon s-ar fi aventurat într-un teritoriu străin pentru a împiedica concesionarea unui afacerist cu cremwursti, cu siguranță ar fi fost considerate ciudate, bizare, nicidecum excentrice, ci mai degrabă „concentric” unui infantilism cerebral regretabil.

— Oricum nu trebuie să te preocupe Chilmarkul, declară Michelle. Acolo nu sunt decât medici psihiatri!

Rob nu venise încă. Michelle spunea că va telefona înainte să plece. Prezența lui Joel la această întrunire mi s-a părut o surpriză, în trecut copiii nu aveau ce căuta la aceste adunări. Dar era aproape un adolescent iar Michelle îmi spusese că Joel se maturizase repede după moartea lui Bobby. Joel era pentru mine o enigmă. A pierdut un frate și doi veri, colegi de joacă lângă care a crescut și cu toate astea își vedea nepăsător de viața lui, făcând windsurfing și distrându-se de parcă pierderea lor nu l-ar fi afectat câtuși de puțin. Știam că nu era adevărat. Nu putea fi!

Elinor era răcită. Stătea impasibilă într-un colț, neavând multe de spus. Oricum era întrunirea lui Oscar. Acesta întreținea atmosfera cu discuții neutre, inofensive și cu

subiecte foarte generale, în așteptarea lui Rob. Michelle era pusă la patru ace, îmbrăcată într-o splendidă rochie lungă, de culoare albă. Atunci mi-am dat seama că de fapt o văzusem îmbrăcată doar în alb – întreaga ei garderobă de vară era albă!

Connie era absorbită de propria ei campanie în locul celei a lui Oscar. Cât despre mine, eu eram a cincea roată... M-au chemat la reuniune doar ca să văd care va fi decizia pe care El o vor lua.

Oscar tocmai spunea că am putea începe și fără Rob și exact în acea clipă Rob năvăli înăuntru. Cu siguranță alergase tot drumul pentru că găfâia din greu, trăgând aer cu gura deschisă, spasmodic. Și ochii îi străluceau, nu l-am văzut niciodată atât de agitat.

— L-AU PRINS! a rostit el cu vocea gătuită de emoție. Este în arestul poliției!

A urmat o tăcere de moarte. Am înghețat cu toții într-un tablou de uimire și neîncredere. Se auzea doar găfâitul sacadat a lui Rob. Apoi Elinor strănută și acesta parcă a fost semnalul, toată lumea a început să vorbească deodată. „Cine e?” și „Care poliție?” și vocea ascuțită a lui Connie „Eștisigureștisigur?”.

Rob ridică brațele. Inspiră adânc și începuse să citească de pe o bucată de ziar pe care o adusese cu el. Mâinile îi tremurau...

— Lowenstein m-a sunat. El...

— Cine? am întrebat eu și Connie deodată.

— Unul dintre detectivii noștri, a intervenit Michelle.

— El mi-a spus că a cercetat indivizii care în ultimele șase luni au fost eliberați din ospicii... Rob inspiră din nou, profund. Oameni cu un trecut violent. A răscolit prin casele acestor indivizi, mda, ilegal, asta e, căutând o punte de legătură între ei și noi. În final l-a descoperit pe unul, Matthew Zeits. Ați auzit vreodată de el?

Nimeni nu auzise.

— Ei bine, acest Zeits este un inginer electronist care se crede un geniu neînțeleș. E un om violent care aproape și-a sugrumat soția și a năvălit în biroul șefului său, gata-gata să-l omoare și pe acesta. A fost spitalizat și acum lucrează din nou, în alt loc. La prima vedere toate păreau în regulă. Lowenstein crede că a ales familia noastră ca un substitut al țintei sale principale și asta pentru că noi avem bani și suntem cunoscuți, faimă de care el nu se bucură. Deasemenea, eram o pradă ușoară atâta vreme cât nici măcar nu-l cunoșteam.

— Și ești sigur că el este omul? Întrebă Connie.

— Fără nicio îndoială, Connie. Când Lowenstein i-a percheziționat casa a găsit cutii pline cu ziare și fotografii decupate, toate despre familia noastră. A descoperit fotografii ale caselor noastre de pe continent și, bineînțeleș, a celor de aici.

S-a oprit o clipă.

— A găsit și poze a copiilor, făcute chiar de el. Avea cu Joel cel puțin o duzină...

Joel stătea nemișcat, alb la față.

— Lowenstein a găsit și o listă. Toate numele noastre erau acolo, Gillian nu era. Și patru dintre ele erau tăiate în cruce... Știți care... Bobby, Ike, Lynn și Raymond... Nu există nicio îndoială, el este ucigașul.

— Dar cum l-a prins poliția? Întrebă Oscar. Și unde-i acum, în Boston?

Rob înclină din cap.

— Exact. Lowenstein a luat cu el câteva poze și decupaje, le-a pus într-un plic. Lista a lăsat-o. Apoi a vorbit la poliție cu... Rob își, consultă bucata de ziar, un anume căpitan Mccarthy. I-a spus că îl urmărea pe Zeits și l-a observat pe acesta lăsând ascuns un plic într-o cabină telefonică. Conținutul plicului a fost destul pentru ca Mccarthy să obțină un mandat de percheziție, iar când a descoperit și lista... Totul era clar pentru poliție. Zeits a devenit o fiară și i-a agresat pe polițiști, era complet înnebunit, conform căpitanului. Arestarea s-a produs acum o oră,

Matthew Zeits. Toată această tragedie provocată de un nimeni. Un neavenit. Un nebun. Un Matthew Zeits...

— L-am sunat pe Mccarthy, continuă Bob. Spunea că pentru Zeits nu va exista proces pentru că, îl citez pe căpitan: „este tâmpit ca o căpșună”. E sărit de-a binelea. Nici pe soția lui nu a recunoscut-o când a venit să-l vadă la arest.

— Și ce se va întâmpla? Întrebă Michelle.

— Neoficial, Mccarthy mi-a spus că își va petrece restul zilelor într-un ospiciu. Dar dacă vreodată va fi declarat restabilit atunci îl paște procesul. Deci...

Era mai indicat să rămână nebun.

— Deci s-a terminat, a răsuflat ușurat Tom. Într-adevăr s-a terminat!

Toată lumea a reînceput să vorbească. Rânjeam unii la alții ca niște maimuțe. Un râs nervos, artificial, se auzi din direcția lui Joel; mama lui se încruntă și Joel amuți. Oscar anunță deasupra tuturor:

— Momentul trebuie sărbătorit!

Și Oscar a dispărut înspre bucătărie. Elinor strănută și își urmă soțul. Rob ne-a spus că arestarea lui Zeits nu va fi dezvăluită în presă. Din moment ce statutul său legal era la latitudinea psihiatrilor, acționarea lui în justiție s-ar baza doar pe „prezumție de vinovăție”. Și oricum Mccarthy era de părere că nu trebuie făcut mare tam-tam cu arestarea ucigașului clanului Decker câtă vreme nu avea mai multe probe zdrobitoare. Cât despre restul lumii, acesta deja se obișnuise cu ideea morților accidentale care a lovit această familie.

Michelle îl aprobă:

— Așa e mai bine pentru toți.

— Absolut, o susținu Tom.

— Cum ai reușit să-l convingi, Rob? am întrebat. Să nu dezvăluie presei.

Răspunsul lui s-a pierdut în larma generală, probabil voit.

— Tot e bine c-am scăpat de obiecțiile lui mami, a spus Joel lângă mine.

— Pentru ce obiecții?

— În legătură cu candidatura unchiului Oscar.

Înainte să apuc să-l întreb ce vrea să spună, Oscar și Elinor au revenit cu două sticle de șampanie și o tavă cu pahare. Oscar a destupat prima sticlă, dopul a ieșit cu un oftat, nu existau pocnete vulgare în ACEA casă.

Petrecerea era potolită, însă era evident că se sărbătorea ceva. Joel se plângea că nu i se permite un al doilea pahar de șampanie.

Și cu toate acestea, de ce nu mă simțeam și eu eliberată de teribila apăsare? Seara trecea într-o învălmășeală generală. Chiar dacă Michelle avea rezerve în legătura cu candidatura lui Oscar, acestea au dispărut odată cu vestea reținerii lui Matthew Zeits.

Făceau planuri de viitor, vorbeau despre indivizi de care nu auzisem în viața mea. Își programau întâlniri, făceau liste de noi contacte, se puneau la cale o adevărată strategie. Nimeni nu menționa un scop sau o platformă anume. Connie chiar a făcut câteva sugestii, surprinzându-i pe ceilalți!

Ceva era fals.

Stăteam și ascultam fără nicio contribuție la marea strategie care începea să prindă contur. Parcă eram singurul spectator dintr-o sală de spectacole. Tot timpul discutau numai politică în timp ce eu nu reușeam să-mi

iau gândul de la sfârșitul straniu al amenințării care subjugase familia atâta amar de vreme.

Toți ceilalți au primit vestea, au mistuit-o și acum își vedeau liniștiți, de ale lor. Eu încă eram în faza a doua.

— Gillian, vom avea nevoie de casa ta, dacă nu te superi, îmi spuse Oscar folosindu-și vocea de actor de care făcea uz în momentele festive. Managerul campaniei mele și alți numeroși suporteri vor veni cât de curând pe capul nostru, a continuat el zâmbind. Și avem nevoie de spațiu ca să-i cazăm.

Oscar era foarte bine dispus și sigur de sine.

— Cum dorești, am răspuns vag.

— Cred că o vom muta pe Nancy aici, vorbi Elinor. E bine ca toți membrii campaniei să rămână laolaltă.

Am profitat de o pauză și am iscodit-o pe Michelle:

— Joel mi-a spus că aveai unele rezerve în legătură cu candidatura lui Oscar.

A părut încurcată.

— Ți-a spus el asta?

«De ce era încurcată?»

— Deci nu ai nicio obiecție?

— Sigur că nu. De ce aș avea?

Deci nimic de aflat. Evident mințea. Eram absolut convinsă. Am așteptat puțin și am reușit să-l trag pe Joel la o parte.

— De ce nu voia mama ta să candideze unchiul Oscar?

— Ei, nu voia să candideze acum. Era prea devreme, știi tu, cu ce s-a întâmplat cu Bobby și ceilalți.

Am dat din cap înțeleghătoare și l-am lăsat în pace. Tom și Michelle nu cădeau de acord asupra unui punct strategic. Elinor se scuză pentru o clipă, trebuia să ia o pastilă. Oscar îl pistona pe Rob să găsească virtuale nume de contribuabili pentru noua campanie și Connie avea mereu câte ceva de întrebat atunci când găsea o pauză în rumoarea generală. Numai după 15 minute bune, mi-am dat seama de înțelesul vorbelor lui Joel. M-am prefăcut că am o migrenă și am plecat, refuzând oferta lui Tom de a mă conduce.

Nu m-am îndreptat spre casă, ci am luat-o înspre plajă. Sufla o briză rece, numai bună ca să contracareze efectul șampaniei. Am găsit o stâncă lată și m-am așezat încercând să-mi adun gândurile.

Știam de la Oscar că, mai de mult, fusese încă o dată pregătit să-și anunțe candidatura, dar abandonase din cauza lui Theo. Părea un lucru înțelept: publicitatea negativă, efortul insipid al unei campanii, toate pe fondul unei crime bestiale, erau suficiente ca să-l înfrângă.

Deci cariera politică a lui Oscar suferise un eșec din pricina a trei teroriști, ale căror nume erau lipsite de importanță, care ucideau doar pentru a-și recâștiga încrederea foștilor camarazi.

O candidatură în asemenea clipe ar fi fost imposibilă.

Dar era ceva ce ignorasem cu desăvârșire. Oare aceste împrejurări nefaste nu existau și acum? Patru membri ai familiei uciși, printre ei propria lui fiică și Oscar era în stare să se angajeze într-o misiune atât de covârșitoare? De

ce nu era propice pentru Oscar să candideze după moartea lui Theo, dar era acum momentul potrivit? Dacă pica prost după moartea lui Theo, nu pica acum DE PATRU ORI MAI PROST? Nici nu mi-ar fi trecut prim minte, dacă nu l-aș fi auzit pe Joel că mama sa are unele rezerve.

Singura diferență notabilă era că, pentru restul lumii, Lynn și ceilalți muriseră în accidente. Ei bine, poate asta era distincția necesară. Opinia publică este bizară: un accident tragic stârnește simpatie și compasiune chiar dacă nu cunoști familia respectivă, însă care ar fi fost poziția publicului față de un individ care candidează în numele lui și face parte dintr-o familie îndoliată de un lanț de crime?

Cu siguranță va fi un recul, un ridicat din umeri, o convulsie a unui sentiment inexplicabil, dar atins cu siguranță de aripa vinovăției. Electoratul, cât și inamicii lui Oscar, vor fi conștienți că ar trebui să simtă compasiune pentru el, iar când nu vor reuși, atunci vor începe să-i sufoce sentimentul de autoînvinovățire. Lucrurile vor evolua de la rău la execrabil, numai supraoamenii nu au resentimente față de cei care îi fac să se simtă vinovați.

„Dar ce se întâmplă cu familia asta?” va fi întrebarea și:
„Au făcut ceva? Cineva le plătește polițe?”

Curată sinucidere politică.

Ce secret copleșitor de păstrat!

Să treci drept accidente niște crime cât se poate de reale.

M-am ridicat și am pornit fără țintă pe întinderea plajei. Ce oameni fără inimă, am gândit atunci. Eu nu cred că aș fi fost în stare să ascund asasinarea propriului meu copil, dacă aș fi avut, indiferent cât de prețios ar fi fost motivul.

Dar nu era cazul să-l învinovățesc doar pe Oscar. Elinor lua mare parte din decizii pentru el. În plus împărțeau o durere egală. Într-un fel, puteai argumenta că șirul de crime fuseseră doar accidente. Era doar o tragică coincidență că nebunul Matthew Zeits alesese clanul Decker ca țintă a răzbunării lui pe umanitate. Oricare altă familie bogată și bine situată din Boston putea fi vizată, doar ghinionul făcuse ca Zeits să-i aleagă pe Deckeri.

Însă arestarea lui picase la momentul potrivit, acum povestea cu „accidentele” putea fi împrăștiată și susținută vehement de vreme ce erau siguri că nu va fi contrazisă de o nouă crimă. Totul era foarte convenabil. Suspect de convenabil, la naiba!

În punctul ăsta m-am încurcat. Oscar era hotărât (în sensul că Elinor era hotărâtă) să anuțe candidatura pe prezumția că necazurile luaseră sfârșit. Dar această hotărâre era deja luată înainte ca Rob să vină cu senzaționala veste! De unde știau Oscar și Elinor că ACUM era momentul oportun pentru o decizie politică? Era un noroc orb, însă mi se părea straniu.

M-am gândit că n-ar strica să vorbesc eu însămi cu căpitanul acela din Boston. Rob i-a spus numele de câteva ori — cum îl cheamă – ah, da, Mccarthy.

Am privit în jurul meu. Ajunsesem în dreptul casei lui Tom, însă el era încă la Fergusoni. Am urcat treptele și am intrat în casă.

Am găsit telefonul și am cerut legătura cu comandamentul poliției din Boston. Când au răspuns, am spus că sunt Gillian Decker și vreau să vorbesc cu căpitanul Mccarthy.

Nu m-ar fi mirat să aud că lipsește momentan sau pur și simplu că nu e de servici sau orice de genul acesta, dar nu eram în niciun caz pregătită să aud că nu există NICI un căpitan Mccarthy în Boston Police Force! Există un sergent de stradă cu numele ăsta, un curcan, însă nici vorbă de un CĂPITAN McCARTHY.

E-n ordine, Rob a înțeles greșit. Am cerut să vorbesc cu unul din ofițerii care s-au ocupat de arestarea lui Matthew Zeits.

Lovitura numărul doi!

„Matthew? Care Matthew?”

Gura mi s-a uscat ca deșertul Sahara și am înghițit cu greutate de câteva ori înainte să pot vorbi. Existau puține variante de a spune pe litere numele lui Zeits și le-am încercat pe toate. Nu exista nimeni cu acest nume pe lista arestaților.

„Dar a fost arestat. Doar de două ore”, am insistat eu. „Nu, doamnă, nu este nimeni cu numele acesta.” Atunci poate un nume asemănător? „Nici. În ultimele două ore au fost aduși câțiva găinari turbulenți...”

Am insistat până când ofițerul de servicii și-a pierdut răbdarea. I-am mulțumit politicoasă și am închis.

Nu exista niciun căpitan Mccarthy.

Nu exista niciun Matthew Zeits.

Toată povestea asta împuțită era o minciună!

Am căutat prima baie și am vomat toată masa festivă.

Zăceam de multă vreme pe jos, în baie, cu fruntea sprijinită de faianța rece.

Pentru ce? Pentru numele lui Dumnezeu, pentru ce au făcut-o?! Simțeam de mult că ceva nu e în regulă... Fusesem o simplă spectatoare. Deziluzia grandorii. Spectacolul fusese jucat în beneficiul meu și a lui Connie deopotrivă. Și probabil a lui... Joel.

Joel era încă o enigmă.

Nu știam care era locul lui în acest puzzle. Și de ce tocmai acum: în noaptea marii decizii a lui Oscar. Ce i-a determinat să monteze acest spectacol tocmai acum?

Un singur lucru îi putea grăbi să forțeze nota: intenția mea de a pleca. Au încercat să mă convingă să rămân, să mă las din nou absorbită în familia lor. Iar când nu au reușit, s-au hotărât să mă lase să plec cu gândul că totul este O.K.

Am pus prea multe întrebări și au trebuit să-mi închidă gura într-un fel.

Și astfel „Mărirea și decăderea lui Matthew Zeits”, tragicomedie într-un act, a fost pusă rapid în scenă pentru liniștea și elucidarea mea completă. Autorul? Rob Kurland ar fi unul. Coautor Michelle, fără îndoială. Ceilalți erau și

ei implicați? Elinor? Tom? Oscar? Știau ce va urma? Hm, sigur știau. Singura de care eram convinsă că nu s-a prefăcut era Connie.

Singurul motiv care le-a permis să împingă lucrurile atât de departe era faptul că erau conștienți că nu vor mai fi niciun fel de crime! Încă de la început am considerat că erau mult prea nepăsători în privința propriei lor siguranțe, acum părea logic. Știau că nu mai există niciun pericol real și acesta TREBUIA să fie motivul. Protejau pe unul dintre ei... Dar stai puțin, asta nu ar fi avut sens! Pe cine anume? Să-și fi omorât Rob sau Michelle propriul copil? Durerea lui Michelle pentru pierderea lui Bobby era reală, netrucată, de asta eram sigură. Și Rob era singurul din familie care-și numise primul copil cu numele lui... Dar Oscar și, Elinor? Sau Tom și Anette? Absurd.

Connie Decker era singura rămasă, însă ea era cel mai inocent suflet de pe fața pământului. Din nou mă întorceam la Connie... Dar nu, mai era cineva...

JOEL.

„Totul îi revine acum lui Joel”. Nu o singură dată am auzit aceste cuvinte. În sensul că Joel era singurul din tânăra generație care rămăsese, asta înțelesesem eu, dar dacă exista și un înțeles sinistru? Mă gândesc la fotografia cu cei patru copii făcută de Raymond vara trecută, fotografie care este acum pe polița căminului din dormitorul meu. Cei patru zâmbesc, sunt fericiți împreună. Oare?

Nu știam practic mare lucru despre relațiile dintre ei – singurul amănunt – Joel era mezinul, tradiționalul punct sensibil al familiei, speranța viitorului. Se simțea oare în umbra celorlalți? Bobby era un băiat de zahăr, destinat să preia afacerile familiei; Lynn deja pășise în domeniul politicului și al sportului de performanță; Ike, un geniul în devenire, al cărui nume urma să figureze în cărțile de istorie. Și Joel? În ce excela?

Joel făcea windsurfing...

Era greu să mă obișnuiesc cu ideea de a sta jos într-o baie străină gândindu-mă că nepotul meu de cincisprezece ani era un ucigaș. Mi se făcea din nou rău. Era Joel capabil de atâta invidie și ură? Iar adulții ACCEPTAU oare ce s-a întâmplat? Doar pentru a menține singura lor speranță de continuare a spiței? M-am aplecat peste toaletă și am vărsat din nou.

Nu știu cât timp a trecut până când Tom m-a găsit acolo. Mi-a oferit un pahar cu apă de gură să mă clătesc și m-a ajutat să mă ridic în picioare. Apoi m-a condus pe o canapea și mi-a spus să stau întinsă. A aranjat câteva perne unele peste altele și mi-a ridicat picioarele pe ele. O clipă mai târziu am simțit răcoarea unei batiste ude pe frunte. Pe urmă Tom mi-a dat ceva să beau. Avea gust de cretă, dar mi-a calmat stomacul. Când îți vine greață, nimic nu este mai bun decât experiența unui chirurg cardiolog.

Tom era îngrijorat.

— Ce-i cu tine, Gillian? Ce ți-a provocat asta?

Nu puteam să-i spun. Era unul dintre Ei. Dumnezeu, cum îi mai uram pe Deckeri și pe toți cei care s-au căsătorit cu ei! Voiam să fug de aici, departe de oamenii aceștia și de crimele lor murdare. Aveam de gând să plec dimineață, cu primul avion.

„Foarte bine, Gillian. Fugi. Ca de obicei!”

Am simțit cum lacrimile îmi inundau obraji; nu mai plânsesem de ani de zile, dar acum simțeam nevoia.

Tom stătea tăcut pe canapea, ținându-mi mâna și așteptând. Am întors capul. Nu voiam să-l văd.

Oh, cât îmi doream să fiu acum în casa mea din Chicago. Dar pe măsură ce mă linișteam și lacrimile au secat, am recunoscut, împotriva voinței mele, că această fugă nu era posibilă. Nu conta cât de repede fugeam sau cât de departe, problema Deckerilor m-ar fi urmat pretutindeni.

Când i-am părăsit prima dată, am sperat ca ei să devină un capitol încheiat din existența mea. A fost cea mai naivă speranță a mea. Era suficient să-i privești pe acești oameni și din acea clipă le aparțineam pentru toată viața. Chiar dacă mă refugiam pe Everest, Deckerii ar fi fost alături ele mine. Și cum mi-aș fi trăit restul vieții neaflând adevărul adevărat despre toate cele întâmplate? Nu puteam încă să plec, deși o doream până la lacrimi. Dacă aveam dreptate în privința lui Joel, nici nu știam ce trebuie să fac. Fuga în aceste clipe ar fi fost o nerozie.

— Te simți mai bine? Întrebă Tom.

— Da, puțin.

Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar Tom m-a împins ușor spunându-mi să mai am răbdare.

— Nu te grăbi, Gillian. Poți să-mi spui ce s-a întâmplat?

Nici într-un caz ție, doctor Tom Henry, căsătorit cu o Decker. Căsătorit, dar pe cale să divorțeze. Exista posibilitatea ca el să fi fost exclus din micul exercițiu de artă dramatică. Poate nu bănuia nimic despre Joel. Of, of, trezește-te Gillian! Aș fi vrut ca Tom să fie neimplicat în afacerea asta, doar pentru că îmi plăcea de el. La dracu'! Nici eu nu mai știu.

Nu eram în stare să iau o decizie corectă sau măcar să fac distincția între adevăr și minciună.

Joel ucigaș la 15 ani? Probabil nu era în toate mințile. Cred că și eu înnebunisem puțin alături de ei...

După o vreme m-am ridicat și i-am cerut scuze lui Tom.

— Nu e prea plăcut să vii acasă și să găsești o străină, vomându-ți în baie...

A zâmbit.

— Greu de spus „străină”, dar am crezut să încep să te cunosc Gillian, se pare însă că mi-a scăpat ceva important. Tot nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

În loc să-i răspund am început să mă plimb prin cameră. Anette o decorase. Gustul ei era pretutindeni. Am ridicat o vază Legras din terra-cotta roșu aprins. Avea pictat în interiorul gâtului un laitmotiv circular – trei păsări care se urmăreau la nesfârșit. Niciodată nu mi-am dorit mai mult să sparg ceva decât acum. Dar am pus-o jos cu atenție. Eram foarte nervoasă și era bine să stau cu

cineva de vorbă. Cu toate că îmi plăcea de Tom, nu trebuia să am încredere oarbă în el. Ar fi fost bine, dar nu se putea.

L-am privit stând tăcut pe canapea.

Părea încurcat și asta din pricina mea. A dorit să mă ajute și eu l-am refuzat. Of, Doamne, într-atât de suspicioasă devenisem încât nu mai deosebeam bunele intenții de prefăcătorie?

— Tom, vreau să rămân cu tine în noaptea asta, i-am spus direct.

A rămas la fel de tăcut.

13

În dimineața următoare când am plecat, Tom încă mai dormea. Buna dispoziție se citea pe chipul meu. Connie era încă în dormitorul ei, când m-am strecurat în casă. Am făcut un duș și m-am schimbat. Connie a apărut când eu eram deja în bucătărie, pregătindu-mi un juice de portocale.

— Ce-ți mai face capul? s-a interesat ea.

— Acum bine, i-am zâmbit eu.

— Asta-i bine. Ușa era închisă la tine când am venit aseară și n-am vrut să te deranjez. Mă bucur că ești mai bine acum.

Într-adevăr era mult mai BINE acum. Nimic nu se schimbase, dar după o noapte de dragoste pasionată, totul îmi părea mult mai ușor de rezolvat. Tom nu bănuia că eu ȘTIU despre mascarada cu Matthew Zeits.

Nu riscam atâta vreme cât nu știam în ce măsură era implicat, sau pur și simplu, dacă era sau nu. Tot ce dorisem de la Tom era căldura unui corp alături de-al meu.

Putea, fi un aliat, dar nu-mi permiteam să aflu tocmai acum, deși aveam atât de multă nevoie, măcar să trăiesc cu ideea că cineva era DE PARTEA MEA.

Tom se dovedise un amant bun, îmi plăcea de el, mă folosisem de el și-mi era puțin rușine. Deasemenea eram mirată de ce se întâmpla cu mine, cu bunul meu simț. Să mă culc cu un bărbat în care nu aveam deplină încredere, asta era ceva nou. Dar era dificil să-ți menții judecata dreaptă în atmosfera conspirativă creată de Deckeri. Nu mă puteam baza doar pe judecata bunului simț. Credeam că îi cunosc, dar era o sentință falsă. Singura care părea inocentă era Connie.

Tocmai îmi vorbea de Matthew Zeits. Acceptase povestea fără să clipească. Connie mă întreba cum de-a reușit să ne urmărească atâta vreme fără ca noi să bănuim.

— Nu înțeleg ce anume îi îndeamnă pe oameni să se comporte astfel. Nici nu ne cunoștea. Oare ce era în capul lui? Sau ce i s-a întâmplat de s-a apucat să ucidă oameni?

Connie era într-adevăr un copil. Vorbea cu atâta înțelegere despre ucigașul soțului ei, încât acum părea să o preocupe soarta bietului criminal.

— O traumă, asta ar putea fi, i-am făcut eu jocul. Ceva foarte trist care l-a înnebunit de-a binelea.

— Oare ce anume? murmură ea.

„Păstrează-ți compasiunea, Connie” voiam să-i strig „Matthew Zeits nu există!”

Mi-am luat paharul cu suc de portocale și m-am așezat lângă geamul bucătăriei, privind oceanul. Aveam impresia că apa va începe să fiarbă în următoarea clipă căci se anunța o zi caniculară și conturul orizontului îndepărtat se mișca în ceață.

Connie schimbă subiectul:

—Gillian, chiar trebuie să pleci azi la Chicago? N-ai putea...

— M-am decis să rămân, i-am spus. Asistentul meu va licita singur.

Fața ei se luminează brusc.

— Oh, mă bucur să aud asta. E minunat, Gillian.

Părea cu adevărat fericită și asta m-a făcut să zâmbesc.

—Aici ești la tine acasă, vorbi Connie emoționată. Eu și doamna Vernon avem un meeting în Edgartown. Cu locuitorii din celelalte comunități pentru lupta împotriva concesiunii.

— Da?

— Michelle și Rob și Elinor și Tom, vin cu toții, Oscar nu poate veni, îi așteaptă pe tipii din Washington.

Făcu o pauză și apoi întrebă plină de speranță:

— Nu ți-ar face plăcere să vii și tu?

Pe fereastră l-am zărit pe Joel urcând treptele dinspre plajă.

— Aș fi onorată să vin, Connie.

Acest lucru o bucură și mai mult.

— Cu cât mai mulți Deckeri, cu atât mai mult ne cresc șansele să atragem lumea de partea noastră. Așa spunea doamna Vernon.

Dumnezeu să o binecuvânteze pe doamna Vernon.

Joel năvăli în casă în maniera lui necontrolată. l-a trimis o beza lui Connie și când m-a privit, dezamăgirea i s-a citit pe chip.

— Hei, mătușă Gillian, nu ți-ai pus costumul de baie?! Sau vrei să ratezi noua zi de windsurfing? Acum că l-au prins pe bătrânul Matthew Nu Mai Știu Cum, nu mai e nevoie să stăm aproape de țarm.

— Zeits, rosti Connie.

Nici nu-mi venea să-l privesc pe nepotelul meu, dragul de el.

— Azi nu fac windsurfing, am spus. Merg la un meeting împreună cu mătușă Connie.

— E adevărat, Joel, a spus ea. Nu în dimineața asta, dar puteți merge altă dată.

—Excelento! Dar ia stai, parcă plecai la Chicago?

— Momentan nu, afacerile pot continua si fără mine.

— Uraa!

Sări cu brațele deschise de gâtul meu. L-am îmbrâncit cât se putea de discret, dar ferm. Joel ezită.

— Mătușă Gillian, ești supărată pe mine?

— De ce aș fi?

— Nu știu. Dar așa am crezut.

M-am forțat să-l privesc în ochi. Și tot ce-am văzut era chipul total contrariat al unui puști de cincisprezece ani, la jumătatea drumului dintre copilărie și adolescență, care se străduia să ghicească gândurile mătușii sale.

— Nu Joel, nu sunt supărată. Sunt puțin ocupată astăzi, asta-i tot. Nu e momentul să mă gândesc acum la windsurfing.

Fața lui afișă un zâmbet strâmb.

— Sigur. Vom merge altă dată.

I-a făcut cu ochiul lui Connie și a șters-o. L-am auzit cum fluiera nepăsător în timp ce boncăluia pe treptele de lemn ce duceau la plajă.

Meetingul era în plină desfășurare când am ajuns noi acolo. Connie calculase greșit timpul. Tom ne aștepta lângă ușă. M-a strâns ușor de braț și mi-a șoptit că se bucură că nu am plecat. Poate credea că n-am făcut-o din cauza lui. Connie răspândise deja vestea și probabil acum își frecau cu toții mâinile satisfăcuți că planul M.Z. reușise!

Tom ne-a condus într-o încăpere din Edgartown Yacht Club care era supraaglomerată. În fundalul încăperii, la o

tribună improvizată, trei avocați de pe insulă discutau planul de atac împreună cu doamna Vernon, care-i întrerupea la fiecare propoziție. Nici despre restul adunării nu se putea spune că era foarte tăcut și disciplinat. Toată lumea avea ceva de întrebat, sau o propunere de făcut, sau o opinie de exprimat. Era o debandadă mai mare decât îmi imaginasem.

Elinor nu era prezentă, starea ei se înrăutățise. Astfel a trimis-o pe Nancy Younger în locul ei (să fie văzută, nu ascultată), pentru a spori numărul celor înregimentați în războiul insular.

Stăteam lângă ea. În pofida acestei zile toride, Nancy purta o bluză încheiată până la gât și un colier de perle.

Michelle mă gratulă cu un surâs fugar.

„Vai, cum poate cineva să zâmbească, să zâmbească și să fie un ticălos.”

Rob stătea în picioare discutând în contradictoriu cu cineva. Apoi, privindu-l mai bine pe acel „cineva”, mi s-a părut cunoscut. Da, era omul care venise la masa noastră, atunci în Bay Tower Room, în ziua când Anette ne-a condus la cumpărături. Era cel cu posturile de radio și T.V. prin cablu. M-am aplecat înspre Nancy.

— Individul care vorbește cu Rob. Cine e?

— Ah, este domnul Underwood, susură Nancy în maniera-i binecunoscută.

Underwood – exact. Acum știam.

— Patrick?

Nancy a confirmat tacit. M-am bucurat să-l revăd. Mi-am adus aminte că văzuse una din piesele mele care o regizasem în New York, lucru care făcea din acest individ un unicat!

Meetingul bătea pasul pe loc, neajungând la nicio concluzie. Nancy se aplecase în față, vorbindu-i pe sub nasul meu lui Tom, care răspundea monosilabic, cu o lene destul de prost mascată. Doamna Vernon era supărată pe unul dintre avocați, care era supărat pe Patrick Underwood, care era supărat la rândul lui pe Rob. La un moment dat, Michelle s-a ridicat în picioare.

— Îmi dați voie să spun și eu ceva? a întrebat ea calmă, în maniera ei „sunt obișnuită să fiu ascultată”.

Toate capetele s-au întors privind-o; unul dintre avocați a invitat-o în față. A pășit rar, fără grabă, bucurându-se de atenția generală.

Pentru că ERA oricum în centrul atenției. Arăta nemaipomenit în rochia ei albă, cu umerii dezgoliți, părul negru strălucitor și rujul de buze roșu aprins. Nu doar bărbații, dar și femeile o priveau cu plăcere. Michelle s-a postat în fața adunării, zâmbind ușor și în poziția ei favorită, mâna în șold, piciorul înaintea.

— Nu ajungem nicăieri dacă vorbim toți odată, a spus. Trebuie să respectăm regulile și ordinea oricărei alte adunări. Toată lumea se prezintă atunci când ia cuvântul și discutăm o singură problemă până când o rezolvăm, înainte să atacăm alta. În primul rând avem nevoie de un președinte!

Într-o fracțiune de secundă Michelle a fost aleasă să conducă adunarea și din acea clipă, totul s-a desfășurat organizat.

Când au ajuns să discute procedurile legale, am început să fierb de nerăbdare. Pur și simplu nu-mi ardea acum de cârnăciorii lui Mcdonald's.

În sfârșit, ședința se îndreaptă spre un final fericit. M-am ridicat printre primii. Patrick Underwood își croia drum în direcția mea.

— Gillian, abia acum te-am recunoscut, a început zâmbitor.

Deci își reamintea numele meu. Eram flatată.

— Ai făcut bine că ai venit aici pe insulă. Gândește-te numai la toate distracțiile pe care le-ai fi ratat.

I-am răspuns zâmbetului său.

— Chiar la „ele” mă și gândeam.

— Și cum te-ai lăsat implicată în afacerea Mcdonald's? Connie?

— Mda, Connie. Ori veneam la meeting ori trebuia să fac windsurfing cu Joel.

Patrick ridică o sprânceană.

— Mi-aș dori să te văd pe un surf. Însă cred că se poate veni cu alte propuneri mai bune. Ești ocupată diseară? Ce-ai zice de...

— Hello Patrick! Întrerupse Tom. Mă bucur să te văd din nou.

Cei doi bărbați și-au strâns mâinile.

— Nu știam că o cunoști pe Gillian.

— Ne-am cunoscut la Boston. Cred că la restaurantul Bay Tower, nu-i așa Gillian? Anette ne-a făcut cunoștință.

Poate mi s-a părut, dar rostise „Anette” cu oarecare emfază.

— De curând deci.

— Da, și tocmai mă gândeam s-o invit pe Gillian la cină.

Foarte natural și întâmplătoru Tom mă cuprinse de talie. REVENDICÂNDU-MĂ.

— Gillian este ocupată diseară.

Cu siguranță Patrick a înțeles mesajul, dar nu era hotărât să dea înapoi.

— Poate mâine seară atunci?

Degetele lui Tom mi-au făcut un semn discret.

— Mi-e teamă că Gillian este destul de ocupată pentru toată vacanța de aici. Sunt sigur, Patrick, că vei găsi pe altcineva să-ți țină companie.

Patrick îl fulgeră cu privirea pe Tom:

— Aș dori să o aud și de la ea.

Era rândul meu.

— E adevărat Patrick. Sunt... ocupată.

Presiunea mâinii lui Tom a scăzut și l-am auzit oftând ușurat. Dar poate mi s-a părut. Câștigase. l-a zâmbit încântat lui Patrick și a reluat:

— D-na Vernon nu te-a înșfăcat încă într-unul din comitetele ei de acțiune?

— Încă nu, deși aș ajuta bucuros.

— E bine să aud asta!

Și Tom o strigă imediat pe doamna Vernon:

— Avem aici un voluntar pentru dumneavoastră!

Bătrânica se înființă rapid cu un zâmbet de zile mari.

— Ah, Patrick. Chiar la tine mă gândeam. Ai prieteni în Chilmark, nu spune nu!

— Am o mulțime.

— Ei bine, mă gândeam că ar trebui să punem mâna pe hedoniștii ăia în fundul gol și să-i ORGANIZĂM. Acum și acolo este rândul tău și al lui Tom să intrați în acțiune.

— Eu? făcu Tom surprins.

— Amândoi! ghilotină bătrânica.

D-na Vernon mă privi rugătoare, numai miere:

— Gillian am să ți-i răpesc pe amândoi. Te superi?

Oricum nu conta.

— Nu, sigur că nu. Faceți-vă treaba.

Tom și Patrick m-au privit în ciudați și au urmat-o învinși pe bătrânica în cămașă de jeans și teniși albi.

Era gelos! Tom era gelos!

Sau se prefăcea. Ei, asta-i acum, „se prefăcea”. Doamne, ce se întâmplă eu mine? Iar nu am încredere în nimic?

Connie s-a alăturat micului grup condus de d-na Vernon, iar Michelle și cu Rob au plecat spre West Chop pentru o partidă de tenis. Le-am refuzat oferta de a mă conduce cu mașina și, am invitat-o pe Nancy să luăm prânzul împreună.

Am găsit un restaurant pe faleza din Edgartown. Am comandat „Specialitate Turist” (care „turist”?), scoici fripte, garnitură de varză tocată. Nancy a comandat doar o salată.

Comanda a venit și ne-am năpustit asupra ei – de fapt EU m-am năpustit asupra ei. Nancy mesteca fiecare îmbucătură exact de 13 ori (da, am numărat). După 39 de mestecături și 3 înghițituri, s-a șters la gură cu șervețelul și mi-a spus cu o voce atât de leșinată încât a trebuit să fac un efort ca să înțeleg:

— Tom și cu tine sunteți foarte apropiați, nu-i așa?
„Extraordinar!”

— Ultima oară când l-am văzut pe Tom a fost acum zece ani. Nu am ținut legătura.

Privirea fetei era sudată de farfurie.

— Nu a vrut să te lase să ieși cu domnul Underwood...

Deci fusese și ea pe aproape în timpul acelei discuții.

Am privit-o, dar Nancy nu-și scotea privirea din salată. Se părea că dragostea ei păguboasă pentru un bărbat căsătorit, interesant însă neinteresant, îi crea multe clipe amare. Cred că a fost în al nouălea cer când a auzit că Tom divorțează, dar acum cred că era deja convinsă că Tom nu o făcea pentru ea. Și totuși speranța rămâne veșnic o primăvară a sufletului.

M-am gândit la o minciună nevinovată:

— Tom nu-l suportă pe Patrick Underwood, dar nu mă întreba de ce, pentru că nu știu. Tot ce știu este că lui Tom nu-i place ca cineva din familie să aibă de-a face cu el.

Încet, încet, își ridică privirea din farfurie.

— Oh, atunci... înseamnă că tu și Tom nu sunteți...?

M-am prefăcut șocată.

— Sigur că nu! Păi încă este căsătorit cu Anette, nu?

Doamne, câtă ipocrizie din partea mea. Nancy păru jenată, dar și ușurată în același timp; a șoptit câteva scuze. Am schimbat subiectul și cu asta s-a terminat.

Puțin mai târziu, Nancy îmi vorbea despre munca ei alături de Elinor și noua linie pe care se va axa Fundația Filantropică Decker. Elinor avea de gând să lărgască domeniul de acțiune al generozității și în alte sfere.

— Va însemna mult mai multă muncă pentru Elinor, dar personal înclin să cred că va fi un lucru bun și util pentru ea. În același timp o va ajuta să nu se mai gândească la Lynn.

— Crezi că s-a obișnuit cu tragedia?

S-a gândit o clipă înainte de răspuns.

— Cred că da, deși Elinor nu îmi împărtășește problemele ei personale. Când a murit Lynn, s-a retras într-o carapace, evitând pe toată lumea. Plângându-și soarta în singurătate, bănuiesc. Acea nouă tragedie venea atât de curând după moartea lui Ike Henry și Bobby Kurland, înțelegi? Îi vine foarte greu.

Am dat din cap înțelegătoare.

— Toți au pierdut câte un copil. Începând cu Connie, acum patru ani.

— Oh, da. Nu e îngrozitor? Bietul băiat... Lucram de puțină vreme pentru Elinor când Theo a fost răpit, dar am asistat la zbuciumul familiei. Toată lumea vorbea, numai despre asta.

— L-ai cunoscut pe băiat.? La cât timp după ce ai intrat în Fundație a fost omorât?

— Cam la vreo șase luni, dar l-am văzut o dată, de fapt chiar aici în insulă. Era înainte să plece în Norvegia. Theo era un băiat drăguț și manierat. Mi-a părut atât de rău când nu au reușit să adune toți banii... Dacă eram bogată le-aș fi dat de la mine...

Am crezut că nu aud bine.

— Cum adică n-au reușit să adune toți banii?!

M-a privit mirată.

— Raymond n-a reușit să plătească decât o parte din răscumpărare, nu știai?

— Am fost plecată, adu-ți aminte. Nu s-a scris, nimic în ziare despre asta.

— Nu s-a scris nimic, spui? Eh, bine, bănuiesc că nici nu era nevoie. Dar răpitorii voiau suma aceea fabuloasă și nici nu le-au lăsat timp s-o adune, nu destul, pentru a transforma în bani lichizi conturile bancare sau ceva de genul acesta. Raymond a plătit cât a strâns, dar oricum ei l-ar fi ucis pe Theo. Sau crezi că ar fi așteptat și restul banilor?

Era de neînțeles.

— Dar nu putea Raymond să facă un împrumut bancar cu toată solvabilitatea lui? Și restul familiei, nu l-au ajutat?

—Ba dimpotrivă. Toți l-au ajutat. Elinor m-a pus să recalculez bugetul Fundației și să vedem câți bani reușim să scoatem. Nu cred că era foarte legal, înțelegi? șopti Nancy privind în stânga și în dreapta. Oricum am făcut-o. Aproape un milion de dolari din bugetul Fundației au

intrat în răscumpărarea lui Theo. Cât despre alte împrumuturi, nu știu nimic.

I-am mai pus câteva întrebări, dar Nancy nu mai cunoștea ale amănunte. Când jocurile erau făcute, înstăriții, influenții, binevoitorii, putred de bogații Deckeri, nu au reușit să adune destui bani pentru a salva viața unuia dintre ei. Nu-mi venea să cred. Nancy era informată greșit. Citisem cu ochii mei, în ziar, că firma Decker are un capital estimat la 600 de milioane. Răpitorii se mulțumeau cu numai (numai?!) 20 de milioane, deci suma putea fi plătită, de Raymond. Exista însă posibilitatea ca ziarul să fi exagerat. Trebuia să descopăr cum stau lucrurile.

Nancy șofase Rolls-ul la meetingul din Edgartown, acum mă conducea pe mine la întoarcere. Nu era foarte ușor să conduci o mașină de asemenea proporții, iar Nancy nu-și desprindea ochii de pe șosea. Ne-am târât de-a lungul benzii secundare, ca doi octogenari recent părăsiți de bătrânul lor șofer.

Conversația ar fi fost o distracție periculoasă, așa că am păstrat tăcere. Mă gândeam la Tom. Nu mi-a plăcut cum reacționase când Patrick Underwood îmi făcuse invitația la cină. Tom fusese mult prea posesiv, prea încrezut și arogant. Iar ce se întâmplase între noi era prea recent ca cineva să-și poată aroga niște drepturi, ca să nu menționez frumusețea faptului că Tom încă era căsătorit.

A fost necruțător cu Patrick, de parcă ar fi fost un dușman de moarte. I-am făcut jocul doar ca să evit o scenă

nu pentru că aş fi fost laşă. Nu eram sigură de sinceritatea nimănui din preajma mea, astfel alegeam calea cea mai uşoară! La clăcu cu Tom! Cu ce drept m-a pus într-o situaţie ca asta? Apoi m-am gândit că de fapt caut motive pentru a-l menţine pe Tom într-o lumină nefavorabilă, încă nu aveam încredere în el şi aveam nevoie de justificări. Şi ce-ar fi dacă m-aş duce la el spunându-i direct: „Ştiu că povestea cu Matthew Zeits este un rahat!” Ce-o să spună? Va încerca să mă convingă de contrariu? Sau va susţine că habar nu avea? Încă nu eram pregătită să-l supun testului.

Când am ajuns în West Chop, am rugat-o pe Nancy să mă lase lângă Tennis Club. Trebuia s-o văd pe Michelle.

Michelle şi Rob jucau un meci de dublu mixt, cu un cuplu pe care nu-l cunoşteam. Un singur băiat de mingi deservea întreg terenul şi alerga sprinten, hotărât să-şi câştige un bacşiş gras.

Familia Kurland şi cei doi oponenti erau buni jucători. Nu era jocul în forţă al tinerilor jucători – nu existau servicii mortale sau smash-uri ucigătoare. În schimb jocul lor era unul graţios şi tehnic. În altă ocazie ar fi fost o plăcere să-l urmăresc. Fusta de tenis a lui Michele era atât de albă, încât strălucirea ei îţi rănea privirea.

În sfârşit Rob şi-a adjudecat ghemul şi au făcut o pauză. A fost primul care m-a văzut.

— Hello Gillian. Mă bucur că ai venit. N-am apucat să ți-o spunem la şedinţă, dar suntem încântaţi că te-ai hotărât să mai rămâi.

„Sigur că da.”

— Da, afacerile se descurcă și fără mine. Mă frământam degeaba.

— Bun, bun. Meriți o vacanță adevărată după toate necazurile care ți le-a pricinuit familia. Dar acum s-au terminat. Cel mai bine ar fi să le uităm.

— Bănuiesc că ai dreptate.

„Mincinosule.”

— Împreună cu Michelle am de gând mâine să fac o plimbare pe ocean. N-ai vrea să vii cu noi?

— Time out! Îmi pare rău. Vorbim mai târziu – nu aici.

Am bâlbâit niște mulțumiri formale și tocmai începeam să-l întreb ceva, dar am fost întreruptă de adversarul său de joc. Rob a făcut prezentările și, imediat discuția s-a axat asupra nu știu cărui turneu de tenis. Am găsit o scuză și m-am îndreptat spre banca unde Michelle se răcorea cu un prosop.

— Bună, Gillian, mi-a zâmbit ea. Connie ne-a dat vestea cea bună. Cred că meriți și tu o vacanță!

„O.K. Destul cu amabilitățile astea!”

— Michelle, ai probleme financiare?

A lăsat prosopul și s-a aplecat după un termos.

— Chiar cu problemele financiare ne ocupăm.

— Vreau să spun, ai destul bani?

— Are cineva vreodată destui? râse ea înveselită.

— Michelle, vorbesc serios.

Tonul meu era destul de convingător. Și-a turnat un pahar și mi-a oferit și mie unul, dar am refuzat.

— Da, am observat că vorbești serios, a spus luând o înghițitură. Nu, nu am probleme cu banii.

— Afacerile merg bine?

— Afacerile merg excelent. De ce întrebi?

— Dar acum patru, ani? Atunci aveți necazuri?

Se încruntă.

— Gillian, „Decker and Kurland” nu a avut niciodată probleme cu banii de când s-a înființat. De ce ești curioasă?

Am inspirat adânc și am spus:

— În necrologul lui Raymond din ziar am citit despre capitalul firmei. Era estimat la aproape 600 de milioane dolari. Ce spui, e corect?

— Destul de corect. Acum e puțin mai mult.

— Atunci poți, pentru numele lui Dumnezeu, să-mi spui de ce nu ai scos cele 20 de milioane ca să plătești viața lui Theo?

N-am văzut-o niciodată atât de contrariată.

— Oh, Gillian, nu e atât de simplu cum crezi tu. Noi nu avem teancuri de bani în seifurile personale din care să luăm cu lopata. Noi...

A fost întreruptă de adversara sa, care-i rechemă pe toți să continue setul.

Michelle râse exasperată. Ne-am ridicat amândouă și spuse ridicând din umeri:

— Vreau cu Rob ca mâine să încercăm un velier nou...

— Știu, știu. Am să vin și, eu.

— Perfect. Vorbim atunci.

M-am îndreptat spre ieșire.

— Unde pleci? Întrebă Michelle.

— La Connie.

— Ai cu ce să ajungi?

Hm, la asta nu mă gândisem.

— Merg pe jos.

— Nici vorbă, este foarte departe. Și pe soarele ăsta! O să faci insolație.

— Dar voi nu stați în soare jucând tenis?

A ignorat întrebarea mea.

— Ia să vedem. Cred că soții Mattinglys au terminat meciul.

L-a trimis pe băiatul de mingi cu un mesaj și iată că într-o clipă aveam cu ce să ajung acasă. Michelle nu a luat în seamă bravura mea și astfel a eșuat tentativa unui marș de câteva ore. Era o amabilitate adevărată din partea ei sau, încă o dată, avusese șansa să aranjeze lucrurile așa cum dorea? Lui Michelle îi plăcea atât de mult să aranjeze lucrurile.

Cei doi Mattinglys erau de vârstă mijlocie și foarte bine brizați. Au discutat despre tenis tot drumul până la proprietatea Deckerilor, presupunând (greșit) că eram la fel de pasionată de acest joc. Nu a fost nevoie decât să zâmbesc tot timpul, să dau din cap ca o fetiță cuminte și să spun câte un „Ah!” acolo unde situația o cerea.

În final le-am mulțumit călduros pentru amabilitate.

S-a întors Anette.

La Paris triumfase. Afacerea era sub control, iar problema cu personalul se rezolvase după dorința ei, scăpase de trei din cei patru tineri ce urmau să beneficieze de banii Deckerilor.

Jules „obsedatul” nu prea era dornic să-și lase prietenii. Astfel Anette s-a ocupat personal de problemă.

— I-am cumpărat! a spus Anette, veselă. Păi nu pentru asta ne-au contactat?! Jules a fost zdrobit. Este atât de prostuț, nici nu avea habar că prietenii lui erau ca niște lipitori pentru el.

— Se pare că Jules al tău are nevoie de o bonă, remarcă Michelle.

— I-am și găsit, spuse Anette. Îl ții minte pe Louis Benoit? Cel care lucra la French Telephone System. Ei bine...

... Și gemenele au pătruns în lumea complicată a afacerilor.

Anette arăta excelent. Călătoria îi făcuse bine. Era prima dată după moartea lui Raymond când le vedeam alături și uitasem cât de impunătoare puteau fi împreună.

Rochia roșie a Anettei făcea un contrast puternic cu îmbrăcămintea albă a Michellei. Erau absolut remarcabile.

Reacția de moment a lui Tom la reîntoarcerea soției a fost să o întrebe pe Connie dacă nu se poate muta la ea. Casa mea se umpluse rapid cu indivizii din Washington, o parte din ei urmau să locuiască cu Nancy Younger la Fergusoni. Connie a acceptat, bineînțeles. Pe de-o parte îmi convenea ca de Tom să mă despartă doar o jumătate de culoar — Oh, Dumnezeuule, era chiar interesant — dar pe de altă parte, încă nu știam dacă Tom este implicat sau nu în gogoșa cu Matthew Zeits, lucru care mă enerva.

— Eram convinsă că Anette este la curent cu mascarada de aici. Un amănunt insignifiant precum un ocean nu putea s-o izoleze de a fi la curent cu ce se petrece pe Martha's Vineyard. Probabil gemenele vorbeau zilnic la telefon, astfel Anette era mai bine informată decât mine, care eram la fața locului. Povestea cu Matthew Zeits era totuși nesemnificativă. Însă îmi demonstrase că e bine să nu am încredere în nimeni. Problema care mă frământă acum era Joel. Oare de unde să încep? Autoritatea părintească asupra lui era inefficientă, pur și simplu îl lăsaseră de capul lui. Dacă Joel ar fi săvârșit o crimă, cu siguranță ar fi făcut-o și pe a doua și, așa mai departe. Poate era schizofrenic, un paranoic, asta se manifestă chiar în jurul vârstei de 15 ani. Putea fi oare vindecăt? Dacă era ceva de făcut trebuia făcut ACUM — mai târziu totul devenea inutil.

Gândurile astea mă răscoleau în seara aceea când îi dădeam o mână de ajutor, lui Tom, la mutat.

— Ți-ai adus și arma? l-am întrebat.

A părut surprins, apoi a răspuns:

— Da, te deranjează?

— Păi nu mai ai nevoie de ea dacă l-au prins pe M.Z.

— Eh, m-am obișnuit cu ea, dar dacă vrei pot renunța. Am ridicat din umeri și m-am hotărât să-mi încerc norocul.

— Crezi în povestea lui Rob despre omul acela?

— Matthew Zeits? Păi, da. E vreun motiv să mă facă să cred altceva?

— Niciunul. Totuși mi se pare neașteptat. Așa deodată... „L-am prins!”

— „Așa deodată”, făcu el neîncrezător. Așa ți se pare ție, Gillian, dar pentru noi chestia asta durează de luni de zile. Adu-ți aminte că și poliția și detectivii noștri îl căutau disperăți.

— Nu voiam să spun asta. Prinderea atât de precipitată a unui ucigaș din afară îndepărtează toate suspiciunile care ar fi planat asupra unuia din interiorul familiei. Nu crezi?

Tom se apropie și mă cuprinse cu amândouă mâinile de umeri.

— Gillian, te îndoiești că Matthew Zeits este ucigașul?

Îmi venea să-i urlu în față că Joel i-a ucis copilul și mai mult, că lucrul acesta îl știe și el, dar iarăși am fost lașă.

— Nu, nu chiar de tot. Dar mi-e greu să cred că un nebun a fost atât de pervers și constant.

Tom m-a îmbrățișat. L-am cuprins și eu. Tom era atât de cald, de puternic și era într-adevăr îngrijorat de soarta mea. Nu-mi venea să-i mai dau drumul. Și totuși unul dintre noi avea ceva de ascuns. Poate Tom nu era demn de încrederea mea sau poate ceva nu era în regulă cu mine, căci nu aveam încă încredere în el. Mă conduse până lângă pat și începu să aranjeze pernele cu grijă.

— Mă ajuți să mai scăpăm de necazuri, ce zici?

Nu aveam de gând să sărim în pat tocmai în clipa aceea și i-am spus:

— Mai bine să așteptăm până pleacă Connie.

La masa de seară fiecare a fost independent. Eu mi-am făcut o cafea cu înghețată. Tom și Connie s-au ajutat la o salată complicată. Am găsit niște brânză în frigider și Tom pune ceva în cuptorul cu microunde.

Connie nu a mâncat mai nimic până la urmă. Era cu gândul în altă parte. D-na Vernon aranjase o întâlnire cu cei din East Chop, dar ce o bucura pe Connie mai mult era însemnătatea pe care „Gazette” – singurul ziar de pe insulă – o dădea efortului lor.

— Suntem pe prima pagină, Gillian. Poftim, privește! Și poza noastră deasemenea.

Înalta Connie și micuța doamnă Vernon făceau un tablou pitoresc. Parcă erau Tom și Jerry. Îmi venea greu să

râd, însă Connie nu m-ar fi înțeles. Amândouă erau foarte sobre și cu priviri necruțătoare.

— Ești foarte serioasă aici, a spus Tom.

— SUNTEM foarte serioase. Uite ce scrie aici. Spune că dacă de data asta lupta împotriva lui Mcdonald's este condusă de doi oameni din West Chop, tocmai asta arată cât de serioasă este amenințarea!

Acesta era adevărul. Pentru cei din West Chop ipoteza apariției unui paradis al cârnăciorilor era exclusă. Tennis Clubul nu o va permite niciodată. Acest club – acolo unde discutasem cu Anette – acționa ca un fel de guvern în statul în stat West Chop. Nimeni nu cumpăra teren, nimeni nu construia nimic, fără aprobarea Tennis Clubului. În mod normal, regiunea West Chop nu se amesteca în problemele celeilalte părți din insulă. Era o lume privată în interiorul altei lumi private, anume insula în sine.

West Chop era o extensie a Bostonului.

East Chop doar se credea.

Oak Bluffs era paradisul de noapte al turiștilor. Edgartown era scena starurilor de operă și film. Iar scriitorii mișunau prin tot locul. Dar doi inși din West Chop, detașându-se din izolarea lor pentru a mântui întreaga insulă, asta da, era ceva pentru prima dată.

În timp ce Connie sporovăia, o priveam cu admirație și cu plăcere. Era greu de crezut că aceeași femeie se plângea, nu cu mult timp în urmă, de hărțuiala ziariștilor și ziarele lor murdare. Probabil acum simțea și ea o

diferență. Era măgulită. Oricum, Connie era cu certitudine mult schimbată în bine și mă bucuram sincer pentru ea.

Acum, motivul meu de a rămâne pe insulă nu mai exista. Connie nu mai avea nevoie de mine. Acum stăteam din cauza lui... Joel.

Am făcut dragoste cu Tom mai puțin frenetic ca prima dată. Tom era mai relaxat, iar eu nu mai eram stresată de gândurile provocate de inexistentul Matthew Zeits. Eram în camera mea și nimic nu ne grăbea... Acum dragostea mai mult o trăiam decât o făceam.

Tom s-a ridicat și a umplut două pahare, S-a oprit și a cercetat mai îndeaproape fotografia de pe polița căminului.

— Frumoasă poză. Cine făcut-o?

— Raymond.

Întise mâna și o aduse în dreptul ochilor.

— E făcută cu multă dragoste.

— Te surprinde?

Nu a răspuns și a pus-o la loc. Apoi a venit la fel de tăcut și s-a așezat pe colțul patului. Revederea copilului său în acea fotografie l-a tulburat profund. L-am tras lângă mine și l-am sărutat tandru pe frunte.

— Îți este greu fără el...

— Mai greu decât credeam... Mă uit la Joel cum zburdă pe plajă, vesel, nepăsător și-mi vine să...

Se opri.

„Și-ți vine să-l sugrumi cu propriile mâini.”

— Joel și Ike se înțelegeau bine?

— Perfect. Dacă-i vedeai împreună, ai fi jurat că sânt frați. Lui Ike îi plăcea rolul de frate mai mare, încă de când era un țănc. Și Joel, ei, Joel era frățiorul tuturor.

— Nu se simțea dat la o parte?

— La o parte? Ike?

— Nu, Joel. Era cel mai mic dintre toți și întotdeauna răsfățații familiei ajung să se simtă outsiders.

Tom a dat din cap.

— Singurii outsiders din familia asta suntem noi doi. Apoi s-a înveselit. Hm, mă îndoiesc ca pe Joel să-l frământa acest gen de înstrăinare. Deși încă de la început a fost un caracter introvertit.

— Asta-i bună Tom, e aproape un adolescent! La vârsta asta e plin de incertitudini.

— Asta-i părerea ta... nu-i așa? a răspuns el ambiguu.

Discuția nu era în genul aceleia care se practică în postludiu, dar Tom o începuse și eu nu eram proastă să-l opresc.

— Cât de apropiat era Joel de Theo Decker?

Tom ridică din umeri.

— Cu toții erau foarte apropiați. Formaseră un grup închis de prieteni. Prea restrâns după părerea mea. Bineînțeles aveau și alți amici, comuni sau nu, dar vreau să spun că între ei se născuse un atașament puternic.

— Deci când Theo a murit...?

— ... Ceilalți patru s-au simțit frustrați, înțelegi, era primul lor contact cu moartea și Theo, într-un fel, era conducătorul lor.

Istoria se repeta. La început a fost ucis liderul tinerei generații, apoi al celei adulte. Ambele dispariții lăsau în urma lor un ocean de durere și amărăciune. Mi-am făcut puțin curaj și am spus:

— Tom, abia astăzi am aflat că Raymond n-a reușit să plătească întreaga răscumpărare.

A înclinat afirmativ din cap.

— De ce, Tom? 20 de milioane? Voi toți n-ați reușit să adunați 20 de milioane?

Într-un târziu a murmurat:

— În primul rând să nu faci râu în jurul tău.

— Ce?

Tom a oftat și dintr-o clipă mi-a părut foarte obosit.

— Este din jurământul hipocratic... Atunci când l-au răpit pe Theo eram într-o operație. Nici măcar nu eram în oraș. Zâmbi sec în timp ce se străduia să-și aducă aminte. Eram în Chicago, da. Inseram un nou tip de valvă în inima unei fete de doisprezece ani ce suferea de endocardită bacterială. Streptococii invadaseră valvula ei și nu mai putea fi salvată. Tehnologie nouă, procedură nouă, foarte complicat. Dacă o păraseam atunci, fetea ar fi perit... ucisă de mine. I-am spus lui Anette să facă tot ce era nevoie să facă, să ridice banii, avem amândoi împuternicire legală asupra celui alt. Când am reușit să scap, era prea târziu. Theo murise.

Am tăcut amândoi câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat cu pacienta ta?

Tom zâmbi.

— Este acum un copil sănătos de șaisprezece ani. Am auzit că joacă baschet.

Deci Tom a salvat viața unui om pe acest pământ.

— Câți bani a reușit Anette să adune?

— Doar vreo două milioane, deși credeam că vor fi mai mulți.

„Le fel și eu!”

— Spuneai că ceilalți patru copii au fost profund zguduiți de moartea lui Theo. Și Joel?

— Joel în mod special. Ținea la Theo la fel de mult pe cât ținea la propriul lui frate, Bobby. De ce tot întrebi de Joel?

„Atenție!”

— Pentru că am impresia că s-a obișnuit mai repede cu moartea lui Bobby, sau a lui Ike și Lynn.

— E ceva rău?

— Nu, dar mi se pare neobișnuit, nu crezi?

— Ce să spun? Acum e cu patru ani mai mare. Când a murit Theo avea doar unsprezece ani.

— Nu se învinovățește că e un supraviețuitor?

— Nicidecum. Joel are un ego foarte bine conturat. Un lucru bun de altfel. Ah, știai că familia Kurland vrea să-și schimbe numele?

— Nu mai spune?! În Decker?

— Un compromis: Decker-Kurland. Dar pe cât pariezi că după câțiva ani sufixul va dispărea?

— Ha, niciun cent!

Deci o schimbare de identitate deasupra tuturor celorlalte. Nici eu nu m-aș fi descurcat cu atâtea pe cap la numai cincisprezece ani.

— Nu-ți face griji pentru Joel, Gillian. Dacă va avea nevoie de ajutor, îl va primi.

Mă întrebam dacă asta era modalitatea lui Tom de a-mi spune să mă opresc. Nu, la o privire mai atentă, a gândit exact ce-a spus: „să nu am grijă!”

Ar fi fost bine să fie așa.

A doua zi m-am furișat din casă foarte devreme. Asta pentru a-l evita pe Joel, în eventualitatea că ar fi apărut, după obiceiul său, foarte matinal. Nu apucasem încă să mă gândesc la tonul care trebuia să-l adopt sau la maniera de comportament față de el. Dacă era un psihopat însemna că era BOLNAV și nu condus de un demon. Dar asta nu era o scuză atunci când îmi aminteam de Bobby, Ike și Lynn. Sau Raymond, sărmanul de el, care murise încercând să-și apere nepotul de el însuși. Exista însă o problemă: Joel nu se comporta ca un om bolnav. Se comporta ca un puștan, ca un puștan obișnuit. Dar... prin eliminare...

Oare familia era capabilă să protejeze pe unul de-al lor, dacă acesta le-ar fi ucis copiii? Nu. Dar. Ar fi conspirat să-l apere în fața lumii.

Oscar era în bucătărie și „crea” o omletă fastuoasă. Elinor era încă în pat, bolnavă – spunea el. „Când ajungi la vârsta noastră, o mică răceală te ține la pat de trei ori mai mult ca în tinerețe.”

— Ai servit micul dejun, Gillian?

Am spus nu și el a spart încă două ouă într-un vas. Am așteptat până când a servit omleta (era delicioasă) și l-am întrebat:

— Dar Nancy și personalul campaniei nu primesc și ei o porție?

— Dimineața asta se descurcă singuri. După amiază ne sosește bucătarul nostru din Washington. Va fi, sărmanul, ocupat până peste cap.

— Și tu gătești pentru multe persoane?

— Nu, pentru trei, din ajutoarele mele, plus pentru mine și Elinor. Ah, și pentru Nancy. Aproape o uitasem pe Nancy. Însă lumea se va perinda întreg sezonul.

Am pus o întrebare directă:

— Spune-mi Oscar, privești intrarea în Senat ca o încununare definitivă sau este doar o etapă?

— Te gândești la Casa Albă? râse încetișor. Știi, Gillian, cândva de mult priveam și eu înspre fotoliul prezidențial. Dar asta a fost tare de mult și țara noastră s-a schimbat enorm de atunci. Știi, acum lumea este condusă de corporații și nu de guverne. În etapa actuală, tot ce pot face este să ajut legislativul să dea legi care să restrângă influența corporațiilor sau, cel puțin, să cooperăm cu ele. Și asta ar fi totuși în favoarea ambelor părți, nu? Deci mi-

am luat gândul de la prezidenție. Aș avea un cuvânt mai greu de spus în Senat decât la Casa Albă. Acum prezidenția este mai mult un show decât o putere.

Nu era de mirare de ce doar mediocrii ocupau acum birourile acelea.

— Ai de gând să susții noi legi antiteroriste?

Obrazul lui Oscar se crispă.

— Legile nu pot face nimic împotriva teroriștilor, dacă nu există gloanțele care să le susțină.

— Deci îi vom plăti în continuare. Sau NU îi vom mai plăti!

Oscar mi-a aruncat o privire otrăvitoare.

— Sensul acestei discuții s-a schimbat brusc de la plăcut spre neplăcut, Gillian. Ce anume te deranjează?

— Theo mă deranjează. Faptul că voi, restul familiei, nu ați fost capabili să adunați întreaga sumă pentru răscumpărarea lui.

Oscar m-a privit surprins.

— Dar am ajutat cu toții!

— Nu cu mult. Nu destul.

— Am strâns 17 milioane împreună. Mai, trebuiau numai trei nenorocite de milioane.

— Întocmai „numai”. Doar trei milioane ca să salvați viața lui Theo și n-ați reușit să le strângeți?!

Oscar scăpăra de furie.

— Dumnezeu mare, Gillian! Nu înțelegi nimic! Băiatul a fost mort în secunda următoare, imediat după ce

huidumele alea asiatice au pus laba pe el. Chiar dacă le-am fi dat și 200 de milioane, tot l-ar fi ucis.

Nu-mi venea să cred ce auzeam tocmai de la Oscar.

— Și ați stabilit că de vreme ce tot îl vor ucide, ce rost mai avea să aruncați banii pe fereastră... Și ați ciupit fiecare din seifuri doar cât să-l faceți pe Raymond să creadă că îl ajutați.

Oscar turba de furie.

— la ascultă! Cine dracu te crezi domnișoară!!! Ne întorci dosul zece ani și pe urmă vii în pași de tango să ne faci morală!

Am numărat până la zece și am spus:

— Oscar, îmi pare rău. Îmi dau seama ce impresie fac. Dar vreau să aflu și eu ce s-a întâmplat. Ajută-mă să înțeleg.

Politicianul din el l-a ajutat să-și câștige imediat calmul. Se ridică în picioare și se sprijini cu mâinile de cealaltă parte a mesei.

— Am considerat întotdeauna că este o greșeală enormă de a satisface cererile teroriștilor, vorbi el gânditor. Este o formă de cooperare cu însuși actul terorist, o întărire a ilegalității în sine. E ca și cum ai da banii și ai spune: „Îți recunosc dreptul de a-mi cere acești bani!” În clipa în care am aflat că Theo a fost răpit, l-am sunat pe Raymond în Norvegia și am încercat să-l pregătesc pentru faptul, mai mult ca sigur, că nu îl va revedea viu pe Theo.

— Ai încercat să-l convingi să nu dea niciun dolar?

Oscar ignoră întrebarea.

— Ai încercat vreodată să scoți din pământ, din iarbă verde, 20 de milioane de dolari? În numai 8 ore? Atât i-au dat timp răpitorii, lui Raymond. Opt ORE! Înțelegi Gillian, au făcut în așa fel încât să eșueze din start. Asta era scuza lor pentru ceea ce au făcut, oricum făcea parte din planul inițial.

— Să-l omoare pe Theo?

Oscar a dat din cap.

— Exact. Gunoaiele alea au luat banii, mai mult decât au văzut vreodată în viața lor, având în același timp șansa să batjocorească și să ucidă. Într-un fel, scrisoarea de răscumpărare a fost scrisă cu sângele lui Theo. Le place să ucidă, Gillian, nici să nu te gândești altfel. Omorul constituia acțiunea principală, banii erau doar un frumos premiu. Ei, acum ai priceput? Am reușit să te lămuresc pe deplin?

Folosise un ton de bunic sfătos: Am tăcut câteva minute bune, apoi am întrebat:

— În ce fel l-ai ajutat pe Raymond? Ai contribuit și tu la răscumpărare?

— Bineînțeles! Ce întrebare!

— Cât?

O pauză.

— Ăă, nu-mi – amintesc exact suma. Elinor știe mai bine.

— Ai trei proprietăți, Oscar. O casă în Georgetown, una în Dover și una aici. Mai trebuiau încă 3 milioane.

Oscar se holbă la mine încurcat.

— E clar. N-ai înțeles nimic...

Conversația, evident, era încheiată. În tăcerea apăsătoare ce a urmat m-am ridicat de la masă și am părăsit bucătăria fără să-i mulțumesc lui Oscar pentru omletă și fără să-i spun „la revedere”, asemenea amabilități nu-și aveau rostul.

M-am așezat pe treptele de la piciorul scării interioare, încercând să-mi stăpânesc valurile care le simțeam în stomac. Fusesse o scenă neplăcută. Niciunul nu l-a înțeles pe celălalt,. Parcă a fost un dialog între surzi. Cu siguranță Oscar avea dreptate despre nonsensul plății acestui gen de răscumpărare. Dar ce mai ai de spus când un membru al familiei tale este implicat?

Eu, una, nu știam răspunsul.

Eram foarte încurcată și habar n-aveam ce naiba trebuie să fac. Am privit în susul scărilor gândindu-mă dacă ar apărea cineva. Elinor era încă bolnavă și deși simțeam nevoia să vorbesc cu ea, nu aveam inima să sâcâi un om bolnav. Și nu știu cât ar fi ajutat, mi-ar fi spus aceleași lucruri ca și Oscar. De fapt, degeaba mă încăpățânam să aflu suma cu care contribuiseră ei, oricum nu fusese destul.

S-a deschis o ușă și Nancy Younger și-a făcut apariția.

— Bună Gillian, ești foarte matinală, șopti ea.

— Ah, bună, voiam să-l văd pe Oscar înainte să ieșim în larg. Cum se simte Elinor?

— Am văzut-o înainte să cobor. Nu arăta grozav, știi. Nu vrea decât să doarmă.

— A consultat-o vreun doctor?

Obrazul i-a zvâcnit involuntar.

— Tom, ieri după amiază. I-a prescris niște antibiotice. Nu știi, vine și azi?

„Mă întreba pe mine?!”

I-am spus că s-ar putea și m-am ridicat să plec... când o idee fantastică mi-a explodat în minte și m-a făcut să îngheț pentru o secundă. Toate presupunerile mele că acești oameni conspirau împreună la Marea Minciună și că aceste neadevăruri erau menite să o liniștească pe Connie, iar mie să-mi tempereze curiozitatea, deci toate aceste presupuneri se bazau pe un singur telefon. Acela pe care eu l-am dat în Boston.

Dar Rob a spus că arestarea se făcuse doar cu vreo oră înainte. Poate pur și simplu încă nu apucase să fie trecută în registrul ofițerului de servicii sau cum i s-o mai fi spunând.

SUNASEM CUMVA PREA DEVREME?

— Gillian te frământă ceva. De ce ai rămas așa?

— Trebuie să dau un telefon acasă, imediat!

Tonul meu imperativ a uimit-o.

— Oh, este unul aici, spuse Nancy arătând cu mâna spre camerei de unde ieșise, dar este un circuit local.

Am intrat în camera de studiu și am închis ușa în urmă mea. Nu știam exact cum poți obține legătura pe continent cu acest aparat și am pierdut minute bune până când am reușit să intru pe circuit. Îmi tremurau mâinile de emoție. Dacă toate învinuirile mele erau greșite, acuzându-i pe

nedrept? Și Joel... ah, Joel poate era exact copilul nevinovat ce părea să fie. Am judecat în pripă și am ajuns la concluzii nefondate. În sfârșit, am obținut legătura cu poliția din Boston.

M-am dezumflat ca un cauciuc spart. Noile mele speranțe s-au spulberat. Am primit aceleași răspunsuri ca mai înainte, absolut aceleași.

Nicio arestare pe acest nume. Niciun criminal Matthew Zeits. Niciun căpitan Mccharty. „Nu doamnă. Registrele noastre sunt ÎNTOTDEAUNA la zi, la secundă, mai exact!”

Nimic nu se schimbase.

Nimic din rahatul ăsta împruțit!

Am ajuns exact de unde am plecat acum 10 minute, prinsă, strânsă în menghină, cimentată într-o familie, care nu se dădea în lături de la nimic, pentru a-și proteja singura șansă de perpetuare a spiței.

Joel Kurland, marea și glorioasă speranță de viitor a clanului Decker. Supraviețuitorul! Psihopatul! Ucigașul!

Când am revenit la Connie, aceasta tocmai vorbea la telefon cu Leonard. Mi-a întins spășită receptorul.

Universitatea Yale își adjudecase licitația, mi-a spus, lucru care nu, mă mira. Leonard licitase „viguros”, dar „prudent” – cuvintele lui— însă eu fusesem aceea care stabilise un plafon al sumei pe care o putea arunca în joc și mai departe nu-și asumase răspunderea.

Eram sigură că nu povestea lucrurile astea pentru prima oară, probabil folosisese aceleași fraze și în fața patronilor muzeului. Eu eram ticăloasa care nu l-a lăsat să vândă și ultima cărămidă din muzeu în favoarea acelei singure pagini. El fusese eroul care s-a luptat cu soarta nedreaptă pentru a realiza imposibilul...

Leonard mi-a transmis că domnul Atkins așteaptă un telefon de la mine. Atkins era unul din patroni. L-am sunat imediat ce a închis Leonard. Domnul Atkins m-a întrebat politicos cât mai aveam de gând să lipsesc; dacă era necesar, asistentul meu era calificat să preia toate sarcinile.

— Nu cred că mai lipsesc mult, am spus, dar au fost o sumedenie de decese în familie și multe probleme de rezolvat.

A răspuns că-mi împărtășește durerea și mi-a urat succes în rezolvarea numitelor probleme în cel mai scurt timp.

Mesajul era clar. Slujba mea era în pericol. Dar acum nu aveam timp de muzeu. Problemele erau aici, lângă mine.

— Unde-i Tom?

— La clinica din Oak Bluffs, a spus Connie. Cineva din East Chop a avut un atac de cord și l-au chemat pe Tom. Ceva complicații și aveau nevoie de un specialist. Gillian, sun-o pe Michelle, te-a rugat-o s-o suni cum ajungi. Eu trebuie să plec. D-na Vernon mă așteaptă.

În campania anti-cârnăcior începea o nouă zi!

Michele voia să scoată yachtul chiar atunci, așa că m-am grăbit într-acolo. Se pare că doar eu și gemenele vom fi la bord. Joel pleca la o onomastică puțin mai târziu (slavă Cerului!) și Rob avusese ghinionul să fie chemat de niște afaceri urgente pe continent, dar urma să revină diseară.

— Unul din voi trebuia să fugă până la Boston, râse Anette.

— Este bărbat, nu? zâmbi Michelle.

Anette era îmbrăcată în roșu, Michele contrastând în albul ei strălucitor. Mă gândeam cum a ales Anette roșul drept culoarea ei de vară, credeam că este o culoare de iarnă. Dar apreciam acest cod al culorilor, nu le puteai deosebi decât cu puțin ajutor.

— V-ați schimbat vreodată locurile? Adică una în locul celeilalte?

Gemenele au schimbat o privire și au izbucnit în râs.

— De câteva ori, a admis Anette. Însă numai în cazuri extreme. Ultima oară a fost, oh, acum doi ani. Aveam o întrunire în Boston de la care nu puteam lipsi și în aceeași zi era programat un meci de tenis dintr-un turneu de aici. Și Michelle a jucat în locul meu.

— Și ce-ai făcut? am întrebat-o pe sora ei.

— Am câștigat, zâmbi acru Michelle. Iar pe urmă am pierdut meciul meu din aceeași zi, pentru că eram obosită din cauza primului joc!.

— Încă ți-am rămas datoare, recunosc Anette.

Am mers până în Edgartown, acolo unde aștepta ambarcațiunea. Era ancorată într-un golf de la Yacht Club fiind prea mare pentru hangarul de lângă locuința lor.

Mai mult, Michelle m-a informat că 3-4 pasageri era limita superioară în ceea ce privea manevrabilitatea. Un model Swan 36, cu o linie superbă și echipat cu un motor Volvo – am fost informată. Însărcinarea mea a fost să găsesc un loc pentru frapierele cu vin la gheață și să așez mâncarea în micul frigider din și mai micul habitacul. Totul era calculat perfect, niciun centimetru nu era folosit aiurea.

Michelle a pornit motorul și ne-a condus spre larg. Doar după ce ne-am depărtat câteva sute de metri, a oprit motorul și au început amândouă laborioasa activitate de întindere a velelor. M-am ținut deoparte. Oricum numai la asta nu-mi stătea gândul. Însă Michelle era atât de ocupată să-i arate lui Anette noile dotări ale yachtului, încât nu găseam momentul potrivit pentru a demara o discuție.

Dintotdeauna gemenele împărțiseră totul. Această ambarcațiune le aparținea deopotrivă, indiferent de cine dăduse banii. La un moment dat, Michelle m-a pus la cârmă ca să-mi arate cât de manevrabilă este. Era

adevărat. O puteai roti cu un singur deget. Nici nu era de mirare.

Simțeam un oarecare gol în stomac și mă bucuram că nu ne depărtasem prea tare de țarm. Navigam înspre Chappaquiddick.

Michelle mi-a promis că vom sta de vorbă, dar pe măsură ce timpul trecea, dublasem și farul de pe Cape Pogue, îmi era tot mai clar că nu EA va deschide discuția. Am așteptat cuminte să termine manevrele necesare navigării spre sud și am spus:

— O.K. Acum să stăm de vorbă!

M-au privit amândouă senine, așteptând. M-am hotărât să iau taurul de coarne:

— De ce nu i-ați dat lui Raymond restul banilor necesari să-l răscumpere pe Theo?

— Dar Gillian, i-am dat toți banii pe care i-am avut în conturile noastre personale, vorbi Michelle. Toți. Ceilalți bani erau blocați în afaceri.

— Am înțeles. Și cum rămâne cu cei din afaceri? De ce nu ați luat și de acolo?

Anette a preluat sarcina de a-mi explica.

— Nu merge chiar așa, Gillian. Nu te pricepi defel la investiții, nu-i așa? Ei, bine, în fiecare an, studiem sute de proiecte de afaceri, încercând să le descoperim pe acelea cu o combinație ideală între oamenii implicați, produsul finit și piața de desfacere. Când găsim așa ceva, le sprijinim din fondurile noastre pentru început. Și mă refer la închirieri sau cumpărări de spațiu sau teren, utilaje,

personal, știu și eu, tot ce ai nevoie când începi o treabă serioasă, înțelegi? Dar rareori acest implant financiar este capabil să avanseze afacerea până acolo unde să avem și noi un profit.

— Zi mai bine niciodată, oftă Michelle.

— Ai dreptate, niciodată. Deci afacerea trebuie în continuare finanțată, de atâtea ori de cât este nevoie ca să stea singură pe propriile picioare. Uneori îi ajutăm personal dacă au probleme și dacă afacerea este una foarte, foarte profitabilă și sigură. Iar momentul crucial din viața unei noi companii este ziua în care produsele ei apar pe piață! Acesta este momentul în care vedem dacă ideile și planurile noastre comune au fost sau nu bune.

Michelle continuă:

— Chiar dacă înțelegerea noastră comună ne interzice să vindem acțiunile noastre imediat, primim cel puțin o confirmare a valorii investiției făcute. Sau dimpotrivă, cum au mai fost cazuri. Ei, și din această cauză, atunci este ziua în care aflăm dacă suntem alături de un câștigător sau un pierzător.

Aș fi vrut ca barca să nu se mai legene atât.

— Dar pentru ce vreți să vă vindeți acțiunile? am întrebat.

Au râs amândouă fără răutate.

— Oh, Gillian, tocmai în asta constă toată afacerea noastră, vorbe Anette. Nu vrem să rămânem veșnic acționari. Soldăm în clipa în care se obține profitul maxim pe care l-am prefigurat încă de la început. Când un milion

de-al nostru investit se transformă în douăzeci sau o sută. Ideea este să ne retragem după cinci sau șase ani, ca să o putem lua de la început.

— De la început?

— Noi investiții, desigur. Alte noi companii care ar avea nevoie de capital.

— Și noi profituri, adăugă Michele.

M-am gândit vreun minut, apoi:

— O.K. Cred că am înțeles cum merge treaba. Dar ce v-a împiedicat să obțineți banii pentru răscumpărare?

— Conjunctura! rosti Anette. Cea mai mizerabilă conjunctură în care ne-am găsit vreodată. Trei sferturi din capitalul nostru era investit în patru afaceri noi și toate patru urmau să aibă impactul cu piața în maxim două săptămâni, una după alta. Totul a căzut incredibil de prost. Și – foarte important, reține – contractele cu toate cele patru companii ne interziceau să vindem părțile noastre de capital pentru o perioadă specificată de timp, după ce produsele urmau să apară pe piață.

Anette și-a privit sora.

— Un an?

— 18 luni într-unul din cazuri, răspunse Michelle.

— Și în ipostaza asta ne găseam când Raymond ne-a cerut ajutorul. Dacă vânzarea acțiunilor noastre ar fi fost posibilă, nu am fi ezitat, înțelegi? Dar orice încercare ar fi fost ilegală.

Legănarea bărcii îmi devenea de nesuportat.

— De ce nu ați făcut o vânzare ilegală atunci? Până se descoperea, aveți, timp destul să transferați banii în Norvegia.

— Gillian, rosti apăsător Michelle, pentru treaba asta se intră în pușcărie și, scuturând din cap, nu puteam face nimic!

„Ba da, puteați intra în pușcărie!”

— Oscar a prevăzut din prima clipă că aveau de gând să-l ucidă pe Theo, adaugă Anette absentă. Din păcate a avut dreptate...

Un frison a scuturat-o și a continuat:

— Dar ce subiect apăsător. Acum s-a terminat. Nu câștigăm nimic dacă tot scotocim prin tot acest trecut infernal. Mai bine hai să mâncăm și să vorbim de altceva.

— Aduc eu ce-i nevoie, tu treci la cârmă. Gillian, am nevoie de ajutorul tău.

Evident discuția era terminată. M-am așezat lângă intrarea în habitacul astfel că Michelle să-mi poată da pachetele cu mâncare. La un moment dat am auzit dinăuntru un „Oh!” și privind, am văzut-o pe Michelle sugându-și un deget.

— M-am tăiat! Unde naiba e trusa de prim ajutor?!

A găsit-o și și-a pus un mic plasture pe deget. O picătură de sânge căzuse pe pantalonii ei albi.

— E mai bine să-l ștergi înainte să se usuce, i-am spus.

Michelle nu observase. A umezit uni burete și a început să se curețe.

— Se spune că sângele este cel mai ușor de îndepărtat dacă îl ștergi imediat. Dar am impresia că e o glumă proastă!

Într-un târziu am terminat masa. Legănarea constantă a vasului și mirosul tare al apei nu prea mi-au sporit apetitul. Am gustat clin vinul alb și am ciugulit puțin din salata de crabi. Gemenele erau antrenate într-o interminabilă discuție; Anette spunea că vrea să-și vândă casa din Brookline și să se mute la Dover și multe asemenea planuri.

Soarele îmi încingea spatele și broboane de sudoare îmi alunecau pe șira spinării. Mă simțeam amețită.

Un gând. Am întrerupt-o pe Anette.

— Spuneai că trei sferturi din fondurile voastre erau deja blocate în investiții în faza finală. Dar unde era ultimul sfert? De ce nu l-ați folosit pe acela?

M-au privit amândouă exasperate.

— Fonduri pentru alte companii, vorbe Michelle rar ca pentru un copil tâmpit. Cheltuieli adiacente. Asigurări.

— Ce-mi spuneți mie acum, este că banii erau acolo, dar că nu ați vrut să periclitați afacerea nici măcar pentru a salva viața lui Theo!

— Dar NU știi dacă AR fi salvat-o, punctă Anette.

— Dar nici NU știi dacă NU AR fi salvat-o!

— Anette, supse Michelle, îți pierzi timpul. Pur și simplu Gillian nu înțelege mecanismul afacerilor noastre.

— Afacerile voastre! am strigat enervată. Am înțeles foarte bine care sunt afacerile voastre. Și am înțeles că vă

Îngrășați de pe urma ideilor altora! Asta e marea voastră afacere!

— Gillian! mă admonestă Michelle.

— Ei, nu-i adevărat?! am continuat eu dorind din tot sufletul să le rănesc. Ați avut vreodată o idee NOUĂ în viața voastră? Nu faceți decât să scotociți după oameni talentați cu buzunarele goale și să-i cumpărați în felul vostru. Afacerea voastră este de a spolia, asta e. Nu ați făcut nimic original, nimic. Sunteți niște paraziți.

—Original? Anette ridică din sprânceană. Cum ar fi regizarea unor piese scrise de alții?

— Teatrul este un efort comun, am spus înțepată. Toată lumea contribuie. Ar trebui să încercați și voi o dată. Să intrați în legalitate!

— Ooh, ai depășit măsura! se înroși Michelle. Nu știi câte sentințe dintr-astea sfinte mai pot suporta de la tine. Deci noi ne „cumpărăm” existența spuneați? Dar cum se spune la ce ai făcut tu cu muzeul din Chicago? Gillian, tu nici nu ai reușit să obții o slujbă fără să o cumperi!

Parcă mi-au aruncat o găleată de apă rece în față. Le priveam neputincioasă. Anette dădea din cap.

— Am făcut și noi niște cercetări de când am aflat pe unde ești în ultimii ani. Te-ai folosit de banii lui Stuart pentru a face o generoasă donație muzeului și în același timp ai lăsat o cerere prin care reclamai postul de custode.

Anette mă privi din cap în picioare și continuă:

— Ți-ai făcut această aură de femeie independentă, spirit liber creator, când acum poate ai fi dus tava într-un

teatru obscur de provincie. Moștenirea te-a salvat. Și îndrăznești să ne critici pe NOI? Ce ipocrită ești, Gillian!

Gura îmi era prea uscată să pot vorbi. Am sorbit o înghițitură din vin, cald acum și am spus:

— Detectivi. Ați angajat detectivi. Ca să mă urmărească PE MINE?

Michelle a ridicat grațios un umăr după care l-a coborât.

— Gillian, ai fost soția lui Stuart și asta înseamnă că întotdeauna va exista un loc pentru tine în familia noastră. Dar momentan nu cred că ești în poziția în care ne poți judeca tu pe noi, ce spui? E mai bine să ne limităm aici, ți-e limpede?

O tăcere apăsătoare s-a așternut.

Gemelele mă priveau cu un sentiment ce putea trece drept dezgust și, deodată... mi s-a făcut teamă de ele. Eram singură într-o barcă cu două femei care și-au lăsat nepotul să moară în loc să facă ceva care le-ar fi subminat prețioasele lor afaceri. Și cunoșteau totul despre mine. TOTUL.

Tremurând, m-am îndepărtat de cele două femei. Nici nu îndrăzneam să le privesc. M-am ghemuit la prova vasului, mă apucase și răul de mare și am rămas acolo, mută și nemișcată. Gemelele au manevrat velatura și au îndreptat yachtul spre casă.

Nu m-am simțit atât de singură nicicând. Michelle și Anette au avut dreptate. Eram o ratată. Toți, anii aceia din teatrul newyorkez. Mi-a trebuit multă vreme să descopăr că, oricât talent aș fi avut, acesta era minim. Nu era destul

doar să-ți dorești un lucru. Deckerii nu au fost niciodată blestemați să trăiască în această nesiguranță pe care o simțeam acum. Mă simțeam pierdută. Trăiam într-o piesă pe care nu o regizam eu. Nici măcar nu cunoșteam scenariul.

Dacă nu beneficiam de moștenirea lui Stuart, nu știu exact ce aș fi făcut. Acum am o casă frumoasă și un serviciu bun, dar nu le-am obținut prin efortul meu. Atunci mi s-a părut o mișcare eficientă, donația către muzeul din Chicago, tăindu-i macaroana unui Leonarcl cu găuri în buzunare. Chiar reușisem să mă autoconving că eram mult mai îndreptățită să conduc eu în locul celui gândăcel constipat, lucru ce s-a confirmat ulterior, nici vorbă. Însă era un secret de care-mi era rușine. Dar acum nu mai era secret. Oare Tom știa? Hm, bineînțeles că știa, ce întrebare. Știau cu toții! Poate că nu i-au spus și lui Connie, dar fără nicio îndoială, toți erau la curent. Mi-era rușine. Și ironia sorții, chiar în acea clipă, bunul Leonard tocmai încerca să-mi fure postul pe care eu l-am obținut prin metode puțin onorabile!

Era târziu după amiază când am ajuns în golful de la Yacht Club. Gemenele au mai încercat să-mi vorbească. Răspundeam monosilabic. Michelle ne-a condus până acasă și apoi a plecat cu mașina la aeroport; îl aștepta pe Rob.

Anette a închis poarta în urma noastră.

— Gillian!

I-am întors spatele și am plecat.

Eram întoarsă pe dos și nu-mi doream altceva decât un duș rece și un pat moale. Am găsit-o pe Connie în bucătărie făcând sărațele cu Joel, recent întors de la petrecerea lui și plictisit să stea singur în casă. Radioul era pe singura lungime de undă existentă pe insulă – băieții transmiteau Beatles de parcă am fi fost în 1965.

Era o scenă pașnică de familie, dar eram prea dezolată ca să mă alătur lor. Le-am spus că urc în camera mea. Joel mă urmă neinvitat, dorind să afle cum mi-a plăcut ambarcațiunea cea nouă.

— E grozavă, Joel, i-am spus. Necazul este cu mine. Nu voi deveni niciodată un bun marinar.

— Cu siguranță că da, vorbi el convins. Toată familia se pricepe.

— Unchiul tău Raymond a încercat odată să mă învețe yachting, i-am spus. Dar chiar și el a renunțat când și-a dat seama că luptă pentru o cauză pierdută.

— Zău? Tot el m-a învățat și pe mine. De fapt, pe noi toți tinerii.

— Da, un om de o infinită răbdare.

Joel m-a privit lung.

— Hm, APROAPE infinită.

— Aproape?

— Mda, cu excepția momentului în care s-a enervat; atunci a sărit calul, pe cuvânt... ezită și amuți brusc.

— Când a fost asta?

Joel nu părea să mai aibă chef de conversație.

— Joel?

— Ei, atunci, știi tu, când l-au omorât pe Theo. S-a supărat tare pe noi.

— Pe familie? De ce?

— Banii.... se fâstâci el.

Trebuia să-i scot cuvintele cu cleștele.

— Banii de răscumpărare?

— Yeah. A scos flăcări pe nas, dar s-a potolit. Deci, pe când o nouă partidă de windsurfing?

Foarte subtilă schimbare de subiect, n-am ce spune. L-am străpuns cu privirea pe acest băiat, pe acest posibil ucigaș de veri și, unchi. Ah, dacă aș afla vreodată!

— Îți lipsește Raymond?

„Va răspunde da.”

Joel ridică din umeri.

— Sigur.

Aveam îndoieli.

— Joel, sunt obosită, sunt transpirată și vreau să fac un duș și să mă culc. Vorbim mai târziu, bine?

— O.K. spuse el amabil și tropăi pe scări înapoi la Connie și la sărățele.

Am luat ceva să-mi liniștesc stomacul și am stat sub duș o jumătate de oră.

Deci Raymond nu s-a lăsat prostit de așa-zisele scuze ale familiei. Mi se părea normal. Dacă cineva avea dreptul să devină nebun de furie, acesta era Raymond. În timp ce mă ștergeam cu prosopul, am observat o roșeață a pielii.

Dacă nu acționam repede ar fi urmat neplăcutele arsuri de soare, astfel m-am uns din abundență cu o cremă Noxema.

Încă o dată, mi-a luat mai multe minute să pătrund semnificația celor spuse de Joel. Îl luase gura pe dinainte. Gânduri, gânduri, gânduri... Tocmai mă întindeam în pat când am sărit brusc în picioare, m-am îmbrăcat la repezeală și am fugit jos.

Joel plecase. Un platou care mai avea exact trei sărățele se odihnea pe masă. Am găsit-o pe Connie pe terasa din spate, udând plantele pe care nu le observasem până atunci.

— Oh, Gillian, privește-le! Nu sunt drăguțe?!. Sunt...

— Connie, ascultă-mă! Trebuie să te întreb ceva neplăcut. Pune chestia aia jos, să n-o scapi.

Connie se execută întrebându-mă ce anume.

— Îmi pare foarte rău să readuc acest subiect. Nu aș fi făcut-o dacă nu era foarte important. Connie, vreau să-mi spui cum s-a comportat Raymond când a înțeles că ceilalți din familie nu reușesc să-l ajute cu destui bani?

Într-o secundă, fața ei se zbârci și începu să se bâlbâie și să scâncească. Exact într-o secunda, Connie 3 regresase la Connie 2 – femeia disperată și incoerentă pe care o văzusem în casa din Beacon Hill. Cât de fragil era sistemul ei de apărare! M-am blestemat că am procedat cu atâta cruzime și am luat-o de braț.

— Connie, ascultă-mă. Abține-te. Nu face asta! Respiră adânc și numără până la zece.

A făcut întocmai și după aceea am continuat să-i vorbesc, dar nu în stilul pe care îl foloseau toți ai casei în aceste momente, ci foloseam un ton pe care probabil l-aș fi folosit dacă aș fi încercat să conving un drogat să renunțe la heroină. Am reușit. Peste câteva clipe, Connie și-a ridicat umerii și a început să vorbească mai coerent.

— A fost un lucru groaznic ce-ai făcut, Gillian...

— Da, ai dreptate, sunt o proastă, trebuia să renunț. Dar, Connie, am nevoie de un răspuns. Regret din toată inima, dar TREBUIE să-mi dai un răspuns.

Nu m-a întrebat de ce.

— Bine. Îți voi spune... înghiți cu greutate. A înnebunit, Gillian. M-a speriat de moarte, nu-l văzusem pe Raymond al meu comportându-se așa niciodată. Urla și amenința, spărgea ce-i cădea în mână. Se calma un minut sau două, apoi se înroșea la față și începea din nou. Făcea tot felul de acuzații îngrozitoare, făcându-i ucigași pe toți din familie și... nu mai știam ce să fac.

— Și toată lumea l-a văzut așa?

— Oh, da! Au ajuns cu toții în Norvegia, fiecare cum a putut mai repede și, eh, Anette spunea că nu e decât o izbucnire a furiei revărsate asupra noastră în locul ucigașilor care l-au răpit, înțelegi? A fost complet ieșit din minți o perioadă. Pe urmă eu... eu am fost bolnavă câteva săptămâni și după ce am revenit din spital, se părea că s-a liniștit.

— Nu mai țipa?

— Nu, nu. Din când în când mai murmură „5 milioane, 5 milioane”, dar asta era tot.

— 5 milioane... de dolari?

Connie se așează încetișor pe unul din scaune.

— Aceștia au fost banii strânși de restul familiei pentru răscumpărarea lui Theo, dragul de el. Dar nu au avut decât 8 ore la dispoziție, știi?

NU-MI VENEA SĂ CRED!

Oscar mi-a spus că s-au strâns 17 milioane pentru răscumpărare. Dacă ceilalți veniseră doar cu 5, asta înseamnă că Raymond singur reușise să adune 12 milioane. 12 milioane în 8 ore prin telefon, dintr-o țară străină, Dumnezeuule!

— Relațiile cred că au fost încordate după aceea.

— Da, au fost o perioadă. Dar tu știi câtă considerație acorda Raymond unității familiei. După o vreme lucrurile au reintrat în normal. Gemenele și Rob au insistat la reîntoarcerea din Norvegia ca Raymond să vadă dosarele companiei, probabil ca să se convingă și el că fondurile erau blocate. Rob a încercat să-mi explice și mie, dar... ce mai conta. Oricum, ne-am străduit să uităm toate acele clipe.

Mă privi plină de speranță.

Connie voia să uit și eu, ca totul să devină normal. Regretam sincer că am forțat-o să-mi dezvăluie toate acele momente îngrozitoare, însă ea era singura capabilă să-mi spună adevărul. Am bătut-o încurajator pe umeri.

— Îmi pare rău, Connie. Nu voi mai deschide niciodată acest subiect.

A râs și a spus:

— Miroși a Noxema! Oh, Gillian, sunt foarte fericită că te-ai întors. Aici este locul tău, știi, nu?

Mi-am întors fața ca să nu vadă cât de mult m-au șocat cuvintele ei. Se putea să aibă dreptate. Poate că lucrurile s-au aranjat întocmai cum plănuiseră gemenele, erau geniale în așa ceva. M-au lovit sub centură în după amiaza asta și faptul că mă așteptam la asta, din partea lor, nu mi-a ușurat lovitura.

D-na Vernon îi dăduse liber lui Connie, astfel eram singure în casă. A sunat Tom și ne-a spus că mai avea nevoie de câteva ore, să fie sigur că pacientul său se va reface, în concluzie va rămâne la spital peste noapte. Connie 2 începea să revină la Connie 3 și acum nu mai reușeam să o opresc din sporovăială.

Însă nu cred că eram o bună campioană pentru ea.

ACUM înțelegeam foarte clar tot ce se întâmplase!

Eram paralizată de șocul acestei revelații. Era atât de evidentă și atât de inevitabilă – singurul lucru care se putea întâmpla în mod firesc! Era prima dată când eram 100% sigură că am înțeles în sfârșit, motivul pentru care au murit copiii și Raymond. Și cine i-a omorât pe toți. Nu era Joel! Acum însă aș fi preferat în continuare să-l etichetez psihopat pe Joel, decât să fiu zdrobită de evidența care mi se arăta, în sfârșit. Am început să mă

clatin pe picioare, însă gândurile continuau să mi se învâlmășească în minte.

După câteva clipe, i-am spus lui Connie că nu mă simt prea bine și că vreau să mă culc mai devreme.

Însă somnul rămânea un deziderat.

Am luat nu somnifer, dar nu m-a ajutat. Am auzit-o pe Connie trecând spre camera ei.

Se făcuse 12 noaptea. Apoi 1. Apoi 2. Mă răsuceam pe toate părțile. Tensiunea însă devenea de nesuportat. M-am ridicat din pat și m-am îmbrăcat.

Deci Tom era la spital. Ca întotdeauna, Connie habar nu avea de nimic. Nu mă simțeam capabilă să mă destăinui în fața ei și nici în fața a doi Deckeri deodată, am exclus celelalte două familii. Dar Anette era singură, deci Anette!

Timpul confruntării.

Am străbătut poteca luminată de lună prin pâlcul de cedri, am depășit casa Fergusonilor și am ajuns în spatele casei lui Anette. Toată lumea avea o dublură a cheilor de la intrare ascunsă undeva în jurul casei, dar oricât m-am străduit, nu-mi aminteam unde o ținea familia Henry. Nu conta. Am avut norocul să găsesc o fereastră neîncuiată, am ridicat-o și am pătruns ca o hoată înăuntru.

Am urcat la al doilea etaj.

Atac frontal. Am deschis la întâmplare prima ușă și am aprins lumina. Patul era gol. La fel și următoarea cameră. Dar în a treia cameră, am descoperit mai mult decât căutam.

Anette dormea în acel pat.

Am rămas împietrită în ușa dormitorului.

La apariția mea neașteptată, Tom și Anette au acționat în trei timpi. Unu— au clipit din cauza luminii, doi – m-au observat și trei – au reacționat. Anette a sărit din pat, aruncând un cearceaf peste ea. Tom încerca să-mi vorbească, dar nu reușea decât să se bâlbâie.

Însă Anette reușea să-mi vorbească foarte clar. Nu cred să o fi auzit vreodată vorbind atât de repede. Îmi spunea să fiu calmă, să nu mă enervez pentru că putem sta jos și să discutăm ca niște oameni civilizați și alte prostii de genul ăsta. Mă simțeam de parcă mi-ar fi tras cineva un pumn în stomac. Dar în același timp situația era, evident, hilară: SOȚIA încercând să-și liniștească AMANTA soțului.

Totul fusese regizat, planificat și executat.

Atenția prețioasă pe care mi-o acordase Tom, apropierea naturală între doi outsideri ai marelui clan, presiunea mai mult sau mai puțin subtilă de a mă reține aici pe insulă, unde mă puteau supraveghea...

Și toate făcute sub oblăduirea lui Anette. La dracu! Poate a fost chiar ideea ei! Trebuia să mă obișnuiesc odată și pentru totdeauna că gemenele erau capabile de orice.

— Ei, ați făcut-o și pe asta, le-am spus. M-ați surprins într-adevăr! Deși, trebuie să recunosc, abia reușisem să mă conving să nu mă mai las surprinsă de nimic. „Seducerea lui Gillian, farsă într-un act!”

L-am privit pe Tom.

— Poate chiar două acte.

Cel puțin mai avea un dram de decență – și-a plecat privirea rușinat. Nu era cazul lui Anette.

— Gillian, știu ce simți, dar...

— Ba nu, nu știi nimic. Nu ai nici cea mai vagă idee. Și nici voi toți. Dar asta nu v-a oprit, pe tine și pe Michelle, să mă amestecați în manipulările voastre. Ai crezut că dacă îl arunci pe Tom în brațele mele, voi fi docilă, voi înceta cu întrebările și mă voi „potrivi” în jocul vostru. Docilă și nepăsătoare precum Connie; așa-i? Asta ați vrut? Păcat, Anette, n-a mers.

În sfârșit Tom își găsi cuvintele:

— Gillian, nu judeca...

— Ba voi judeca! Am tranșat eu. A venit vremea să vă primiți răsplata pentru faptele voastre. Chiar credeți că regulile morale ale umanității nu vi se aplică și vouă? Faceți doar ce vreți voi? Și strâmbați din nas dacă cineva vă cere socoteală?!

— Gillian...

— Nu-mi rosti numele! Mă dezgusti. Toți. Toți!

M-am întors și am plecat.

Am auzit-o pe Anette șoptindu-i ceva lui Tom și apoi a venit alergând după mine. Săream treptele câte două și ea mă urmărea strigându-mi să stau. Am încercat clanța primei uşe care mi-a ieșit în cale, dar din cauza nervilor, uşa nu voia să se deschidă.

— Ba vei asculta! tună Anette în spatele meu și izbi cu palma în uşă.

M-am strecurat pe sub mâna ei sprijinită de uşă și m-am îndreptat spre fereastra pe unde intrasem. Am ieșit pe geam cu Anette pe urmele mele. Această goană absurdă a continuat până în apropierea treptelor de lângă plajă. Atunci Anette mi-a prins cotul ca într-o menghină de fier și mi-a poruncit să mă opresc.

M-am oprit.

— Nu are niciun rost.

— Poate nu, dar cel puțin vei înțelege ceva din calvarul prin care trecem noi, asta cu siguranță. Desigur că că împingându-l pe Tom în patul tău am făcut un lucru, dezgustător. Crezi că noi nu știm asta? Hai să stăm aici, jos, Gillian. Chiar aici...

Ne-am așezat pe scările de lemn. Anette încă mă ținea de braț. În lumina palidă a lunii semăna cu un strigoi.

— Și de ce Tom? am întrebat-o. De ce nu Rob sau chiar Oscar, încă este un bărbat atrăgător!

Cu mâna liberă schiță un gest nedefinit.

— Evident Tom era alegerea corectă. Ți-ar fi fost peste mână să ai o relație cu un bărbat chiar sub nasul nevestei.

— Oh, vă mulțumesc. Deci dacă Michelle ar fi fost plecată la Paris în locul tău, lui Rob i s-ar fi dezvoltat brusc interesul pentru mine și nu lui Tom! Tu și Tom nu aveți de gând să divorțați.

— Oh, au existat și aceste gânduri, dar problemele s-au rezolvat acum.

— Te felicit.

Ea oftă.

— Bănuiesc că e dreptul tău să fii sarcastică. De la Connie ai auzit prima oară de divorț?

— Da și ce-i cu asta?

— Încă are convingerea că divorțul este iminent. Ne gândeam să-i spunem că am renunțat la această idee în ziua înmormântării lui Raymond, asta ca s-o înviorăm nițel cu o veste bună. Dar exact atunci ai apărut tu cu întrebările tale. Ne-am gândit că un flirt nevinovat ți-ar distra atenția.

— Și Tom s-a oferit. Prefăcutul! Motanul Tom!

— Nu fii rea cu el, a fost o măsură disperată din partea noastră. Întreaga poveste a fost gândită în grabă și pusă rapid în aplicare, doar ca să câștigăm timp până vom avea vreme să ne gândim serios la ce vom face... Dar tu ce vei face Gillian?

— Eu? Am să mă duc la poliție!

— Pentru Tom?

Oare făcea pe proasta?

— Sigur că nu.

Mâna ei se încleștă din nou pe brațul meu.

— Nu trebuie să te duci la nicio poliție! Ai înțeles? Sub nicio formă!

— Hei, îmi faci vânătăi!

— Îmi pare rău, a spus și și-a retras mâna. Atunci ceva aspru de pe degetul ei mi-a zgâriat ușor pielea. Era un plasture.

— Trebuie să-ți scoți poliția din cap, Gillian...

Un PLASTURE. Pe degetul ei. Același pe care l-am văzut punându-și-l atunci pe yacht, când s-a tăiat... O picătură de sânge cade pe pantaloni...

Pe pantalonii ei albi.

ALBI. Pantaloni albi?

— Dar tu ești Michelle, am articulat prosteste. Nu Anette. Ești Michelle!

A scos un oftat adânc.

— Of, nu putem ține nimic ascuns de tine. Cum ai descoperit?

Dumnezeule din ceruri, chiar nimic nu-i putea opri pe oamenii aceștia?!

— Bandajul. Nu Anette s-a tăiat la deget. Doamne, Michelle, dar nu cunoașteți nicio limită? Ce naiba, trăiți amândouă cu același bărbat!

Fața ei o întrezăream palidă, în la fel de palida lumină.

— Oh, Gillian, gândește-te. Casa lui Anette. Dormitorul lui Anette. Soțul lui Anette. Și-a pus din nou mâna pe brațul meu. Dar nicio Anette! Unde crezi că e acum?

M-am holbat la ea.

— Ai ghicit, a dat ea din cap. E cu Rob.

Nu se poate! Capul mi se învârtea. Joc de dublu mixt cu schimbarea partenerilor. Ideea mi s-a părut amuzantă și am început să râd. Soți cu împrumut – cât de suburban, cât de înjositor, culmea desfrâului. Râdeam și râdeam fără să mă pot opri. Poate că Tom era tatăl lui Joel și Rob a lui Ike – eh, nu chiar așa – și acest lucru putea fi la urma urmei, aranjat de către gemene. Nu mă puteam opri din râs.

— Gillian! Oprește-te! Oprește-te!

Încet încet, m-am potolit deși consideram încă lucru acesta al naibii de amuzant.

— Știam că tu și Anette împărțiți totul, dar nu am știut că în acest „totul” sunt incluși și bărbații voștri.

— Împărțim familia, nu soții. Crezi că una dintre noi s-ar fi căsătorit cu un bărbat care ar fi fost un străin celeilalte?

— Cum?

Michelle oftă exasperată ca și când trebuia să explice un lucru atât de simplu.

— Știi, eu m-am măritat prima. Dar eu și Rob nu am încheiat această căsătorie până când Anette nu m-a înlocuit de câteva ori în ah, patul premarital. Trebuia să știm dacă și ea îl găsea corespunzător.

— Corespunzător?

— Da, corespunzător. Și apoi, când Anette avea de gând să se mărite cu Tom, a fost rândul meu să-l verific. Era cel mai înțelept lucru, ca să știm amândouă ce vom împărți,

râse încet. Bărbații nici nu au știut. Mai târziu au învățat și ei să ne deosebească, dar atunci la început nu.

M-am ridicat și am coborât câteva trepte, nu doream să mai stau în preajma acestei femei.

— Și ei au descoperit vreodată că i-ați pus la probe?

— Oh, le-am spus mai târziu.

— Și... nu s-au supărat?

— Nu, pentru ce? S-au obișnuit amândoi.

Afirmația m-a izbit în plin. Am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos. Oamenii ăștia chiar nu cunoșteau nicio limită. Se conduc după cu totul alte reguli și dacă nu-ți convine – dobitoc e cine nu înțelege!

Michelle era atât de calmă când povestea toate acestea, era încântată să-mi dezvăluie aceste secrete, în timp ce eu numai calmă nu eram. Își bătea joc de mine, asta făcea.

Oameni fără frica lui Dumnezeu, imorali, oameni otrăvitori!

M-am întors și am luat-o la goană spre plajă. Am auzit-o pe Anette strigându-l pe Tom și apoi alte bubuituri de pași năvălind pe scări în urma mea. Cu siguranță Tom a stat ascuns pe undeva pe aproape, trăgând cu urechea. Fugeam și fugeam pe plajă, fără nicio destinație, fără niciun plan. Nu doream decât să fiu eât mai departe de El.

Într-un târziu, Tom m-a prins. A reușit să-mi tragă mâinile la spate și am căzut amândoi. Eram acum în brațele unui străin, nu ale unui iubit. Nu-l cunoșteam pe acest Tom, absolut deloc.

— Nu te mai zbate atât, Gillian, a strigat el cu respirația întretăiată de efort. O să te rănești!

— Extraordinar, asta te îngrijorează pe tine, i-am șuiert eu. Ești foarte amabil, Tom.

— Te rog, Gillian, încetează!

Michelle a apărut și ea în fugă. S-a oprit și a rămas cu mâna în șold.

— Gillian, Gillian... Ce vrei să faci din tine...

Ea mă întreba pe mine?

— Înecați-mă, împușcați-mă. Va fi mult mai simplu decât să mă țineți prizonieră tot restul vieții!

— Eh, acum ești melodramică.

— Ei atunci îmi cer scuze, i-am aruncat eu tremurând de furie.

Încet, Tom își slăbi strânsoarea.

— Stai calmă și nu face nimic pripit.

Nu merita să-i răspund.

— Aveți de gând să mă omorâți? am întrebat-o pe Michelle.

S-a prefăcut uimită.

— Să te ucidem? De ce-am face asta?

— Păi, în felul acesta vă rezolvați voi problemele, spune că nu-i adevărat.

— Spui numai enormități, Gillian!

— ȘTIU CĂ VOI L-AȚI UCIS PE RAYMOND, am șuiert eu printre dinți.

Mâna lui Tom se încleștă din nou.

— Da, da, voi doi și Anette și Rob și Elinor și Oscar. Toți. Toți v-ați unit împotriva lui și l-ați omorât!

Pentru câteva clipe lungi, singurele zgomote ce se auzeau pe întinderea plajei au fost respirațiile precipitate a trei oameni și valurile ce veneau să moară pe uscat.

Bun, totul era acum dat pe față și eu eram mulțumită că am reușit să le arunc adevărul în față. Întrebarea era... ce vor face ei?

Într-un târziu Michelle a rostit un singur cuvânt: „Reuniune!”.

Casa lui Michelle era cea mai apropiată, deci m-au dus acolo. Eram obosită și tremuram de nervi. Michelle a urcat să-i trezească pe Rob și Anette. Tom mi-a oferit un pahar cu brandy și apoi și-a lăsat mâna pe umărul meu. M-am scuturat.

Anette a coborât prima. Avea un halat roșu din mătase chinezească, foarte amplu. S-a apropiat de mine și m-a atins cu blândețe spunându-mi:

— Of, of, Gillian, de ce nu ai lăsat lucrurile în pace?

În pace? Lucrurile trebuiau lăsate în pace când ea și-a ucis propriul frate? Nu am răspuns nimic.

— Îți dai seama că acum nu te putem lăsa să pleci.

Am privit-o și am realizat pentru prima oară de când am venit înapoi, că Anette își arăta vârsta.

— Înțelegi și asta, nu? continuă ea.

Tot nu i-am răspuns. A oftat resemnată și s-a dus să se întindă decorativ în mijlocul unei canapele. Rob și Joel au

coborât împreună și am simțit o strângere de inimă. Și proasta de mine care-l bănuisem doar pe Joel, când de fapt vina era a celorlalți... Joel?

— Ce caută Joel aici?! am întrebat răspicat.

— E-n ordine, mătușă Gillian, răspunse el reținându-și un căscat Eu...

— Doar nu l-ati amestecat si pe el, am întrerupt eu. Sau...?

— Nu fi absurdă! se supără Rob. Drept cine ne iei?

— Atunci ce caută aici? Vreți să afle și el?

— Știe deja. Joel e îndreptățit să știe.

Se răsfrânge și asupra lui, inclusiv moștenirea asta păcătoasă, așa cum este ea...

— I-ați spus? Chiar i-ați spus?! Dar nu are decât cincisprezece ani!

Rob a zâmbit reținut:

— Știu câți ani are, Gillian.

Mi-am întors privirea de la tată și l-am fixat pe fiu.

— Joel?! Tu înțelegi ce au făcut?

Joel a dat din cap.

— Poate mai bine decât tine, mătușă. Am înțeles că mi-au salvat viața. Că au riscat totul ca să mă țină în viață. Da, mătușă Gillian, eu am înțeles.

În acea clipă a intrat Michelle anunțând că Oscar și Elinor sunt în drum. Purta aceeași rochie cu care se îmbrăcase la repezeală după ce a ieșit din dormitorul surorii sale. Albă. Amănuntul îl reținusem mecanic.

— Ce avea de gând să facă? Își întrebă Rob soția.

— Să anunțe poliția, a răspuns Michelle.

— Sunt aici, am spus acru. Întreabă-mă pe mine.

— Scuze, vorbi Rob.

„Scuze”. Am simțit nevoia să râd din nou. „Scuze”.

Oh, să nu ne pierdem bunele maniere!

Tom a vorbit:

— Rob, mi-ar trebui o cămașă.

Era îmbrăcat doar cu pantalonii de pijama. Rob l-a chemat cu el la etaj. l-am privit cum urcau, gândindu-mă la destinul celor doi bărbați. Erau parteneri în comiterea unei crime, își împărțeau soțiile și viața de familie, aveau destinele strânse nu prin voința lor, ci prin cea a gemenelor. Iar acum vor coopera din nou în deciderea sorții mele.

Au intrat Oscar și Elinor, cu ochii cârpiți de somn. Elinor ținea în brațe o cutie de Kleenex⁵. Oscar înaintă și se postă în fața mea.

— Așa deci. Nu te-ai liniștit până nu ți-ai băgat nasul, mda.

— Oscar, te rog! a încercat Michelle să-l tempereze.

Dar Oscar nu o luă în seamă.

— Chestia asta era de mult aranjată și uitată dacă nu ar fi apărut ea.

Oh, deci eu eram personajul negativ.

— Dacă vrei să-ți cer scuze, mai gândește-te odată! i-am trântit eu. Raymond a fost ucis de voi și nu de mine.

Elinor a intervenit cu vocea încă alterată de răceală.

— Trebuia s-o facem, Gillian. Era singura posibilitate ca să-l oprim.

— Ba nu, nu era singura cale. Trebuia să anunțați poliția!

— Mda, și cu ce motive? întrebă Rob coborând treptele.

Tom îl urma, îmbrăcat nu numai cu o cămașă de-a lui Rob, ci și cu un short, evident cu câteva numere mai mic.

— Cum puteam merge la poliție? întrebă Rob. Ce dovezi avem? Ah, noi știam că Raymond i-a ucis pe Bobby, Ike și pe Lynn, iar el știa că noi știm. Dar nu puteam dovedi. Spune, faptul că ne-a omorât copiii chiar nu înseamnă nimic pentru tine?

— Sigur că da! am strigat. Cum poți să întrebî așa ceva? Dar nu omori un om doar pentru că era nebun. Raymond nu era în toate mințile.

Anette veni lângă Oscar.

— Ei bine, să știi că Raymond era complet normal și în deplinătatea facultăților mintale. Era la fel de normal ca oricare dintre noi. Raymond i-a ucis pe copiii noștri în mod deliberat și cu sânge rece.

Joel asculta toate astea cu buzele strânse și cu ochii întredeschiși. Elinor, care era lângă el, își puse ocrotitoare brațul pe după umerii lui.

Iată în sfârșit, recunoscut cu voce tare, teribilul secret al clanului. Raymond nu i-a iertat niciodată pe ceilalți pentru că nu au reușit să-l ajute cu banii pentru răscumpărare. Pentru un om a cărui întreagă existență se baza pe ideea sfântă a conceptului de „familie”, incapacitatea celorlalți

de a-l ajuta în momente de criză a fost zdrobitoare, neașteptată și inexplicabilă, ca un soare care ar răsări din nord sau un ocean care s-ar evapora peste noapte.

A așteptat patru ani lungi ca să-și pună în fapte, planurile sale. Probabil obsesia sa a cunoscut câteva etape până să ajungă în final la ideea de crimă. Deci pentru Raymond universul binecunoscut lui se rotise cu 180 de grade. Sentimental – nepoții nu mai reprezentau nimic pentru el – acum erau doar calea de a lovi în părinții lor. Era timpul să vadă și El ce înseamnă să-ți pierzi un copil. Și nu doar atât, ei trebuiau să moară la fel de crud și sângeros.

L-am privit pe Rob.

— Adu-ți aminte, pe vremea când mă îndopai cu minciunile tale, mi-ai spus că Raymond a fost primul care a suspectat că accidentele copiilor nu erau cu adevărat accidente. De ce mi-ai spus asta?

— Pentru că întâmplător, crezi sau nu, era adevărat... Înțelegi care era problema lui Raymond? Crimele trebuiau montate în așa manieră încât poliția să le accepte drept accidente, în timp ce noi trebuia să înțelegem că de fapt nu sunt! Răzbunarea lui nu ar fi fost deplină dacă noi le-am fi considerat doar un joc tragic al sorții.

Deci Raymond, pe lângă răzbunarea propriu-zisă, era hotărât să dea și o lecție celor din familie. A așteptat la vedere coborârea lui Bobby pe pârția din Vermont. A cumpărat o mașină furată în Toronto, ca să-l zdrobească pe Ike Henry. Iar Lynn Ferguson a deschis inocentă ușa

camerei de la hotel, plăcut surprinsă de apariția neașteptată a unchiului Raymond tocmai în New York.

Ce plănuise pentru Joel a dus cu el în mormânt.

Și la momentul potrivit, a introdus ipoteza crimelor, bucurându-se în tăcere de suferința și panica celorlalți.

Dar treptat unii membri ai clanului au început să aibă bănuieli. Au făcut câteva cercetări discrete și au ajuns la concluzia că alibiurile lui Raymond erau cusute cu ață albă. Fiecare a început să-și dea seama de teribilul motiv care l-a îndemnat pe Raymond și acest lucru le făcea suferința și mai grea.

Și Raymond se schimbase de când pierise Theo. Multe remușcări. Mai puțină înțelegere. La suprafață totul era în ordine, dar Raymond nu mai era același.

După al treilea copil, Lynn, toate bănuielile lor erau, din nefericire, confirmate. Raymond spusese că pleacă în Atalanta să verifice o nouă posibilitate de investiție, dar nu a tras la hotelul lui obișnuit. Au sunat la recepțiile tuturor hotelurilor din oraș, dar nici urmă de Raymond. Tot în acea perioadă Raymond a început să bănuiască și el că este suspectat: devenise agitat, nervos, nu-și găsea locul. Când tensiunea și privirile celorlalți au devenit de nesuportat, a venit pe insulă.

Iar clanul s-a hotărât să-l înfrunte fățiș. Elinor a inventat niște comisioane pentru a o îndepărta pe Connie, iar Joel încă era la școală. Au venit cu toții în insulă. Raymond arăta deplorabil. Se părea că uciderea propriilor nepoți îl șocase mai mult decât credea. Când a fost pus în față cu

șase oameni îndoliați, cu fulgere acuzatoare în priviri, jocul a luat sfârșit, a încetat să nege crimele sale. Mai mult chiar, a început în cele din urmă să se declare satisfăcut de ele.

— Știa că nu-l vom cruța, vorbi Oscar. Cred că ajunsese să-și dorească singur moartea. Cert este că începuse să ne ironizeze. Culmea, el își bătea joc de noi!

— Și chiar nu v-a trecut prin minte să-l denunțați la poliție? am întrebat,

— Ba da, spusese Oscar dezgustat. De-o mie de ori ne-am gândit. Dar nu ne puteam prezenta decât cu convingerile noastre, iar poliția vrea mult mai mult decât atât, mi se pare normal.

— Mai existau și alte considerente, Gillian, începu Elinor cu glasul ei răgușit. Cum s-ar fi simțit Joel la școală, dacă colegii lui ar fi aflat că unchiul lui i-a omorât fratele și verii. Sau ce urma să se întâmple cu afacerile familiei? Iar cariera lui Oscar ar fi fost cu desăvârșire compromisă.

— Înțeleg, deci nu ați făcut-o doar ca să-l protejați pe Joel.

— Gillian, încearcă să faci un mic efort și să înțelegi! se îmbujoră Elinor. Dacă mergeam la poliție, cred că singurul lucru care ar fi rămas nepătat ar fi fost Fundația noastră filantropică. Nimeni nu refuză bani dați pe gratis, știi?! Dar totul ar fi fost zdruncinat – viețile noastre, viitorul acestui copil, totul. Dar nu am fost niște lași și am rezolvat problema așa cum trebuia de fapt.

Bănuiam că acesta era motivul real. Pe toți îi îngrozea: ideea scandalului public. Bineînțeles că puteau definitiva problema cu forțe proprii, lucru care l-au și făcut. Au stat și au plănuit și au decis că Martha's Vineyard este un loc bun ca oricare altul, de fapt MAI BUN ca oricare altul. Istoricul insulei nu consemna cazuri de crimă, deci polițiștii de acolo ar fi suspectat mai greu această înscenare decât, să spunem, poliția din Boston.

Tom i-a făcut o injecție lui Raymond ca să-l anestezieze și apoi au pus focul.

L-am privit pe Tom.

— În primul rând, să nu faci rău, l-am citat eu.

Și-a întors capul.

— Ești nedreaptă, Gillian, a spus Anette încet. Tom este cel care s-a opus cel mai mult, el este cel care a căutat zile în șir o altă posibilitate. Și este cel care a rămas cel mai marcat dintre noi toți. Tom a dorit divorțul, nu eu....

Se așează pe brațul fotoliului unde stătea Tom și-și așează posesiv brațul pe umărul lui.

— Și nu doar de mine voia să se despartă, ci de întreg clanul. Deja se destăinuise față de Connie și Joel. Pe urmă însă a văzut totul într-o altă lumină.

„Te cred.”

— L-ai convins tu.

Ridică elegant din sprânceană și un tremur victorios îi jucă în colțul buzelor.

— Nu.

Tom își întoarse fața vinovată către mine:

— Eu însumi m-am convins. Sunt în aceeași măsură implicat în moartea lui Raymond ca oricare altul dintre noi. Dacă ei trebuie să fie uniți și să suporte acest teribil secret, de ce ar trebui să fiu eu singurul care să se elibereze, n-ar fi cinstit. Își strânse buzele. A trebuit să-l stopăm pe bătrân și asta înainte să-i vină rândul lui Joel. Dacă ar fi fost și altă soluție, am fi folosit-o. Aici este familia mea, Gillian, și nu-i pot părăsi, acum mai mult ca niciodată.

Deci când a fost cazul, Tom nu a reușit să se desprindă de clan. Era un sclav. Pe vecie!

— Cine a pus focul?

— NOI am pus focul, spuse Michelle.

Era probabil singurul răspuns care-l voi primi indiferent cât aș fi insistat. Era suficient, în definitiv nu conta cine a aprins chibritul. Era o crimă de familie, în familie. Iar acest lucru îi cimenta pe toți mai mult ca oricând.

Eram obosită, extrem de obosită.

— De ce ați angajat detectivi particulari când v-ați dat seama că Raymond este ucigașul? Așa, de ochii lumii?

— Așa ceva, a recunoscut Michelle. Trei morți una după alta, ar fi părut straniu tocmai dacă NU am fi angajat detectivi. Am informat câțiva oameni din posturi cheie, de talia lui Patrick Underwood, de exemplu, să ne ajute în a inocula ideea unui criminal, din afara familiei, bineînțeles.

— Un Matthew Zeits, de pildă. A cui a fost ideea asta tâmpită?

— A mea, a vorbit surprins Rob. Ai crezut-o, nu?

— Mda, cam vreo oră. Pe urmă am sunat în Boston, la polițe și am verificat.

A fost un schimb rapid de priviri alarmate între ceilalți.

— Și din cauza asta te-am găsit vomând la mine în baie?

Nu era nevoie să-mi reamintească asta și i-am răspuns cu altă întrebare:

— La ce bun mai aveai nevoie de armă?

— Ca să te păcălesc. Nici nu era încărcată.

— Nici a mea, a spus Oscar.

Toată lumea a murmurat, fiind de acord. Eram uluită.

— Toți avea arme?

— Desigur, a spus Anette. Neîncărcate. Făceai tapaj în legătura cu slaba noastră protecție. Și știam că mai devreme sau mai târziu, unul dintre noi va avea ocazia să-ți arate că te înșeli.

Oare era ceva la ce nu s-au gândit?

— Cred că nu aveți dreptate în legătură cu sănătatea lui Raymond, am șoptit. Cred că era complet nebun, dacă a făcut ce-a făcut.

Elinor a tușit de câteva ori și a spus:

— Știi, m-am cam săturat de toată grija asta care o porți unui criminal nenorocit, un ucigaș de copii. Din moment ce nu te-ai oboșit să faci și tu unul! Gillian, nu ai nici cea mai vagă idee despre ce înseamnă să-ți pierzi copilul. Nu-l mai plânge atâta pe Raymond. Nu ai dreptate.

— Chiar așa, interveni neașteptat Joel. Nu-ți plac copiii, mătușă Gillian?

— ... Sunt de acord cu Elinor, vorbi încet Rob. De când te-ai întors nu ai făcut altceva decât să ne judeci.

— Cum să spun, altcineva vă poate observa mai bine din exterior, iar voi nu știți decât să găsiți scuze pentru faptele voastre. Uite, nu-l deplâng pe Raymond, dacă a omorât acești trei copii înseamnă că a săvârșit un lucru murdar și de neiertat. Dar nu pot accepta soluția voastră ca singura posibilă... și că v-ați transformat voi înșivă în ucigași, din cauza lui.

— Poftim, a spus Rob. Iar ne judeci!

Oscar a intervenit:

— Gillian, din senin ne-a picat pe cap o problemă foarte dificilă și am încercat să o rezolvăm, făcând cât mai puțini oameni să sufere. Unul dintre ei, Raymond. Îți vine ușor să critici și să găsești cusururi după ce faptul s-a consumat. Tu nu ai trecut prin clipele îngrozitoare prin care am trecut noi și nici nu ai stat față în față cu ucigașul copiilor tăi.

— De fapt tu vorbești bazându-te doar pe părerile tale, remarcă dur Anette.

— Ah, oameni de nimic! Voi chiar l-ați ucis pe Raymond! Sau nu vă dați seama?!

— Ești atât de convențională, Gillian. Ne gândeam noi că va fi un șoc pentru tine, și iată-te într-adevăr șocată!

— Am tot dreptul să fiu, am ezitat eu. Dar din toate nemerniciile înfăptuite în numele conceptului de familie, crima voastră este cea mai grozavă.

— Dar de unde ți-ai luat acest drept? a fost curioasă Michelle. Tu, experta în a da bir cu fugiții. Ai fugit de noi, te-ai mințit singură, ai mituit pentru o slujbă...

— Ha! am oprit-o eu. Nu cumva vrei să spui că a cumpăra o slujbă este tot una cu o crimă?

— Spun că oriunde și oricând îți va fi foarte greu să te califici SINGURĂ în finală, nu-i așa, ia spune tu Gladys?

— Gladys? Ce-i chestia asta cu Gladys?

Ceilalți m-au îndemnat din priviri să-i explic eu.

— Este o practică obișnuită în teatru, am spus înțepată, să-ți schimbi numele.

Joel mă privea uimit.

— Pe bune? Deci te cheamă Gladys? Mătușa Gladys, chicoti el.

— Termină, Joel, a intervenit autoritară Elinor. Gillian, știi că nu poți contacta poliția. Nu ai nicio dovadă. În plus te vor cataloga drept o pisăloagă cu crime inventate. În cele din urmă nu vei obține nimic. Cred că a venit timpul să te resemnezi la gândul că vei rămâne alături de noi, aici unde ți-e locul. E timpul să-ți accepți responsabilitatea pentru numele care-l porți. Ești o Decker!

— Nu, nu! Vreți doar să mă transformați într-un accesoriu, am spus cu obidă în glas. Mi-a căzut bărbia în piept, atât eram de obosită.

Gemenele au venit lângă mine, în stânga și în dreapta mea, atingându-mă cu blândețe.

— Vreau să nu te mai gândești la trecut, a spus una dintre ele, dar nu am deschis ochii să văd cine anume.

— Vrem să rămâi alături de noi.

— Da, da, mătușă Gillian, stai aici cu noi.

„Oh, Joel, îți mulțumesc.”

L-am auzit pe Oscar făcând aprecieri vis-à-vis de munca anostă dintr-un muzeu al teatrului și pe Elinor care șoptea ceva în legătură cu o donație făcută muzeului pentru a compensa viitoarea mea plecare. Gemenele încercau să se hotărască dacă Bostonul era un oraș unde puteam locui sau era mai nimerită una din așezările mai apropiate. Rob era de părere că această mutare putea aștepta, era mai bine să fac cu schimbul: o perioadă cu ei, o perioadă singură. Îmi planificau viața și eu îi ascultam fără comentarii.

Am spus că vreau să merg la baie. Gemenele m-au sprijinit când m-am ridicat de parcă aveam 90 de ani. Când am revenit din baie, m-am oprit înainte să intru. Nu puteam fi de acord cu ei, dacă o făceam, ar fi fost o confirmare: „Da, aveți dreptul să ucideți!”

Trebuia să fug de ei, acum, chiar acum. Dacă nu o făceam, urma să nu scap niciodată.

M-am strecurat pe ușa din spate, încercând să-mi concep un plan. Connie nu-mi era de niciun ajutor, n-ar fi crezut o iotă dacă-i povesteam. Nu aveam cheia de la poarta principală, și nu mă credeam în stare să escaladez zidul. Deci singura scăpare era pe apă. M-am îndreptat spre plajă. Hangarul familiei Kurland era încuiat, după cum mă așteptam, oricum nu ar fi lăsat cheile în contact.

Am depășit cheiul și m-am îndreptat spre casa lui Connie. Din câte țineam minte, de câte ori am fost pe acolo, Connie nu înclua niciodată hangarul ei și în plus știam unde ține cheile de contact. Aș fi găsit eu acolo CEVA ca s-o pot șterge pe mare, un colac de salvare, o saltea pneumatică, o scândură, orice.

Mi-am aruncat sandalele și am târât cât puteam de repede placa spre apă. Oh, apa era atât de rece încât mi s-a tăiat respirația. Am strâns din dinți și am încercat să o ignor. M-am urcat pe surf și în timp ce mă chinuiam să centrez catargul, am observat umbre ce coborau treptele falezei. În sfârșit am reușit să păcălesc afurisitul ăsta de catarg, acum problema era – încotro? Dacă reușeam să ajung la Vineyard Haven era colosal. Dar în mintea mea era un întuneric total, uitasem tot ce știam de la Joel.

Clanul se răsfirase pe malul oceanului. Eu mă luptam cu vela încercând să o poziționez ca să ia vânt. La un moment dat s-a umflat și m-a împins destul de mult în larg. Umbrele de pe mal au devenit minuscule, iar vocile nu se mai auzeau. Apa neagră și neprietenoasă clipocea pe marginile surfului meu. Pe viitor trebuia să mă aștept la un guturai strașnic. Și brusc vântul s-a oprit la fel cum începuse, iar valurile mă balansau în stânga și-n dreapta, bătându-și joc de eforturile mele de a mă îndepărta.

Deodată mi s-a făcut frică: dacă picam în apă? Ar fi fost sfârșitul. În definitiv ce naiba căutam eu în miez de noapte pe Oceanul Atlantic, luptându-mă cu o scândurică ce nu voia de fel să înainteze?!

Sunt nebună, nebună, nebună!

Din senin, un val puternic a lovit tangențial surful și aproape l-a răsucit cu botul spre mal. Am țipat înfricoșată când am simțit că-mi mătură picioarele de pe placă. Dar surful s-a echilibrat la timp, și am scăpat ca prin urechile acului. M-am speriat foarte tare, am lăsat mânerul veleii și m-am ghemuit lângă catarg, încleștându-mi amândouă mâinile de el și tremurând pentru viața mea, draga de ea. Nu mai distingeam siluetele de pe țărm, de fapt îmi pierdusem complet simțul de orientare. Era posibil să vină după mine într-o barcă cu motor sau poate era periculos chiar și pentru o barcă cu motor să se aventureze acum.

Mai simplu era să mă înec. Toată lumea ar fi fost mulțumită. Eram atât de speriată încât voiam să țip, dar vocea mă părăsise și nu am scos decât un scheunat amar. Simțeam mii de ace în brațe și în picioare. Catargul era extraordinar de alunecos și aveam senzația că-l voi scăpa în secunda următoare. Îmi era foarte frig și nu mai îmi simțeam degetele. De câte ori încercam să respir, mai venea câte un val și mă împrășca, umplându-mi gura cu apă sărată. Timpul parcă amortise.

Apoi, cu încetul, vântul și valurile m-au îndreptat către țărm. La dracu cu Vineyard Haven, nu aș fi reușit niciodată. Nu exista scăpare și trebuia să-mi fi dat seama de asta. Mă întorceam la Deckeri.

Prima voce care am distins-o din vacarmul mării a fost a puștiului, care-și striga îndemnurile și ceva nedeslușit din care am reținut doar că trebuia să-mi schimb greutatea pe

surf. Ceilalți nu conteneau cu tot felul de stupidenii gen: „Ai grijă! Ține-te bine!” L-am auzit pe Tom strigând: „Am știut că o să te întorci!”

Apoi, toți de pe țărm, cu excepția lui Elinor, au năvălit îmbrăcați în valuri, să prindă surful și pe mine și să ne readucă la țărm. Elinor și-a scos puloverul și l-a trimis să-mi fie pus pe umeri încă înainte să cobor de pe surf. Nu puteam merge, cineva spunea că am picioarele înghețate și altcineva a început să mi le frectioneze energic. Bănuiam eu cine. Cu toții mă încurajau și mă băteau prietenește pe spate. Îl auzeam pe Oscar murmurând încontinuu: „Isteațo, of, of, isteațo.” Nu știam dacă își închipuiau că venisem fără voia mea înapoi sau doar se prefăceau. Oricum nu existaseră șanse reale să evadez. Nu mai conta. Eram sfârșită de oboseală.

— Mă bucur că te-ai întors, zâmbi Rob cu gura până la urechi.

— Și eu sunt atât de fericită că n-ai pățit nimic, vorbi una dintre gemene. Tare ne-ai mai speriat, înțelegi, s-o ștergi așa.

— Uh, uu, mătușă Gillian. Nici eu n-aș fi îndrăznit să ies noaptea în larg, pe-o mare ca asta.

Ce mă uimea era faptul că acum acești oameni NU SE PREFĂCEAU. Se bucurau cu adevărat de revenirea mea și că scăpasem teafără și în aceeași măsură erau bucuroși să mă vadă în mijlocul lor.

Pentru, că venisem cu adevărat înapoi, nici nu se mai punea problema. Aceasta era familia mea, cu toate

secretele ei urâte și regulile ei desfrânate, era familia mea și aceasta fusese ultima tentativă de a fugi de ei.

— D-de-ce-e? am reușit să articulez. De ce?

Una dintre gemene, Michelle bănuiesc, m-a cuprins de umeri și mi-a șoptit cald:

— Pentru că ești de-a noastră.

¹ DICKINSON EMILY ELIZABETH (1830 – 1886), poetă americană preocupată de dragoste și moarte, cu un acut simț al realului (n.t.)

² Echivalentul „adidasului” european (n.t.)

³ Underwood; under = dedesubt; wood = pădure (n.t.)

⁴ Elliot Thomas Stearns (1888 – 1965) poet dramaturg și eseist englez de origine americană. Premiul Nobel 1948. (n.t.)

⁵ Batiste de hârtie cu unică întrebuințare (n.t.)